

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI TAKSİM'E

Ne zaman 1 Mayıs yaklaşırsa, işçi sınıfı ve emekçilerdeki sevinç ve coşkuya karşı karamsar ve kaygılı bir ruh hali burjuva sarı sendikacıları ve ortalama solu teslim alıyor. Onlar daha günler öncesinden işçi sınıfı ve emekçilerin 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim'de kutlama isteklerini nasıl savuşturacaklarının telaşına kapılıyorlar. Önce oyalama taktiklerine başvuruyorlar. "Elbette 1 Mayıs Taksim'de kutlanmalı. Biz de onu istiyoruz" diyorlar.

Sonra kocaman bir "AMA" sıkıştırıyorlar cümlelerinin arasına; bu "AMA" dan sonra söylenen her şey neden 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanamayacağına ilişkindir. İşte "devlet izin vermiyor"dur; işte "işçi sınıfı yeterince örgütlü değildir"; işte "yasaklı bir alana işçi ve emekçiler gitmekte çekiniyor"dur; işte "bu sene de başka bir yerde olsun bir dahaki seneye mutlaka Taksim'de olunacak"tır; işte "işçilerin, emekçilerin bir arada olmaya, morale ihtiyacı vardır; izin verilen yerlerde kitlesel katılım esas alınmalıdır" vb vb.

Neden Taksim'de olunamayacağına dair gerekçeler sıralandıkça sıralanır. Bu türden hezeyanları duydukça bizim aklımıza hep 11 Kasım 1887'de ABD'nin Chicago eyaletinde asılan 4 işçi önderinden biri olan August Spies'in sözleri gelir: "Kendinize karşı doğru olun, o vakit başkalarına karşı sahte olmazsınız"

Doğrusunu söylemek gerekirse bu maskeli balonun ne zaman biteceğini merak etmiyor değiliz. DİSK'in bu sene "1 Mayıs'ta Taksim'de olacağız" açıklamasını okuyunca, daha bir süre devam edeceğini düşünmeden edemedik.

Leninistlerin 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim'de olma kararlılıklarını herkes biliyor. Bu kararlılığın nedeni, Taksim'de ısrar etmenin devrimde ısrar etmek olmasıdır. Bu 1 Mayıs bir kez daha kimin gerçekte devrimci olduğunu, kimlerin de devrimci sırtını döndüğünü gösteren bir turnusol olacaktır.

Buradan bütün işçi ve emekçileri, ilerici ve devrimcileri 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda olmaya çağırıyoruz. Biz orada olacağız!

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

10 - 24 Nisan 2019 / S 72 / 1 TL

SEÇİMLE DEĞİL DEVRİMİMLE

Her ne kadar burjuva muhalefet ve kitleleri onların peşine takmaya çalışan küçük burjuva ittifak partisi, seçimlerle dinci faşizmin geriletebileceğini vaaz ettiyse de, ortaya çıkan tablo bunun hiç de böyle olmadığını gösteriyor. Bazıları seçim sonuçları için "sonun başlangıcı" vb belirlemelerinde bulunadursunlar, siyasi iktidar giderek büyüyen devrim tehlikesini bastrabilmek için saldırılarını yoğunlaştırmış durumda.

Ancak "parlamentar ahlaklar" ya da burjuva muhalefete kuyruğu kaptırmış olanlar, siyasi iktidarın "seçim yenilgisi"ni kabul etmesini bekleyebilirler. Türkiye ve Kürdistan'da sanki demokratik bir ortam varmış gibi, "AKP iktidarını seçimlerle yıkmak" masalını insanlara anlatmaya devam edenler gelişmelerin sonrasında eğer kurt tarafından kapılan "kırmızı başlıklı kız" olmazlarsa, "Midas'ın kulakları" gibi ortalıkta kalmış olacaklar.

İşçi sınıfı ve emekçilerin, yoksul Kürt Halkı'nın, Alevilerin, kadınların ve gençlerin gelecek ümitlerini sandığa kilitleyenler, seçimlerin hiçbir derde deva olmadığını gören yoksul halk kitleleri karşısında bugünkünden daha kötü bir durumda olacaklar; buna şüphe yok.

Ne diyelim "parlamentar ahlaklık"larına doymasınlar!

Sermaye egemenliği altında, hele de kurumsallaşmış faşizm koşullarında yerel belediyelerin hiçbir anlam ifade etmediğini; emekçi halkların hiçbir köklü sorununa çözüm olamayacağını yaşayarak bir kez daha göreceğiz.

Dahası, ekonomik ve siyasi kriz emekçi sınıfların ve Kürt halkının yaşamsal sorunlarını daha da ağırlaştıracak. Bu süreç, seçimlerin üzerinden bir hafta bile geçmeden etkilerini göstermeye başladı.

"Mart'ın Sonu Bahar" diyerek kazandıkları bir kaç belediyeyi sevindirerek olanlara sorulacak soru şudur: "Mart'ın Sonu Bahar" dediğiniz bu mu?

Oylar, olgular, yaşamın kendisi Leninist politikaları bir kez daha doğruluyor. "Dinci-faşist iktidar seçimle yıkılmaz" dedik. Fa-

şizmi yıkmak bir devrim sorunudur dedik. Oyların üzerindeki mürekkep kurumadan dinci faşist iktidarın başı, Leninist politikaların doğruluğunu kanıtlayan "Seçimler bitti şimdi mahkemeler devrede" açıklamasını yaptı. Diyarbakır'da belediye başkanlığına seçilenler hakkında soruşturma başlatıldı, Muş'ta belediye başkanlığının gasp edildiğini "seçimlerle faşizmi süpürecekler"ini iddia edenler açıklıyor; ve daha neler...

Peki, "seçimlerde faşizmi yıkacağız, gerileteceğiz, baharı getireceğiz" vb vb diye iki ülkenin halklarını oyalayanlar, kandıranlar, aldatanlar şimdi kalkıp halklardan özür dileyebilecekler mi? Sanmıyoruz! Bu yüzden de sözümüz onlara değil, sınıf bilinçli öncü, devrimci işçilere, devrimci gençliğe, Kürt halkına, emekçi sınıflardır: Sizi, seçimlerle, sandıklarla faşizmi yıkacağız, gerileteceğiz diye aldatanları, oyalayanları, kandıranları sorgulayın, verdikleri sözlerin hesabını sorun, hiç bir şey olmamış gibi pişkin pişkin ortalıkta gezmelerine izin vermeyin!

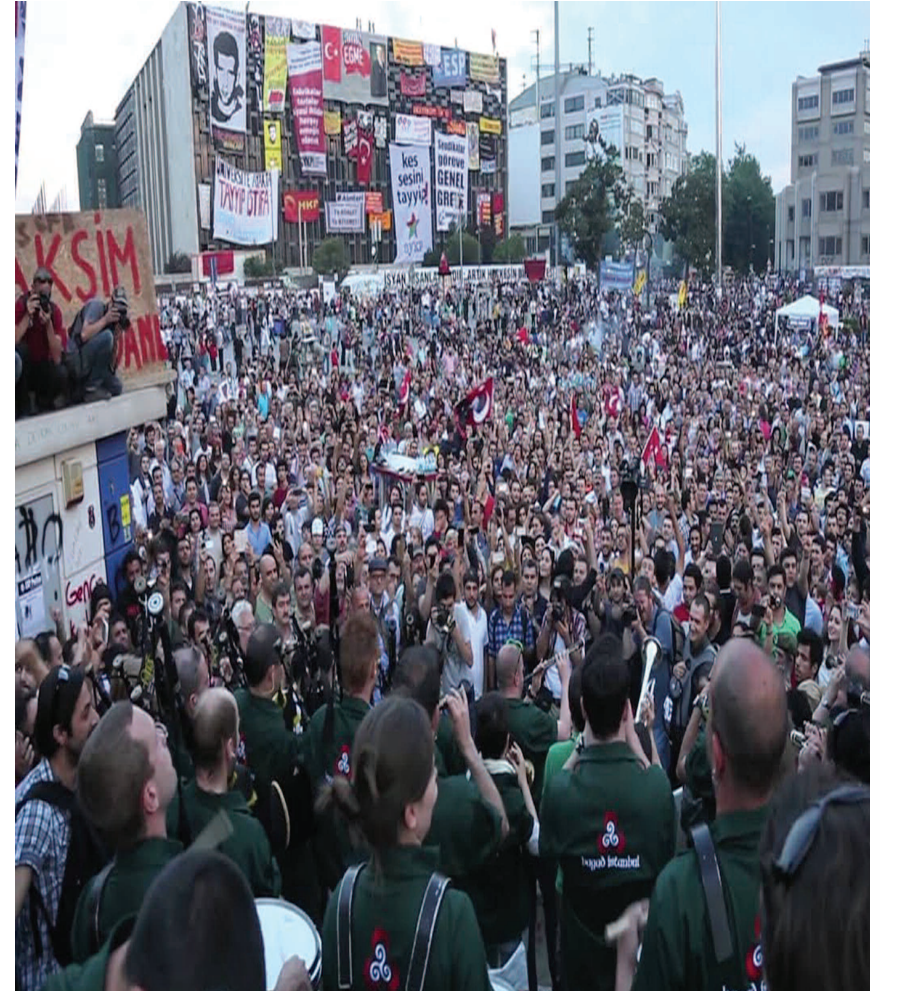
Bir kez daha: Faşizmi yıkmak bir devrim sorunudur. Ve daha önemlisi, bu devrim, yaşadığımız koşulların tüm pencerelerinden bize bakıyor.

Emekçi sınıfları, Kürt halkını, gençliği, kadınları "faşizme karşı sandık başına"çağırarak ahlaklara karşılık Leninistler, "faşizme karşı sokağa, ayaklanmaya, devrime" çağırıyorlar.

Dinci faşizmi, AKP iktidarını yıkmak isteyenler, bunun seçimle değil ancak devrimle mümkün olduğunu söyleyen Leninistlere kulak vermelidir. Sadece Leninistler, işçi sınıfı ve emekçileri, yoksul Kürt Halkını, Alevileri, kadınları ve gençliği komite ve konseylerde, meclislerde örgütlenmeye; bu ayaklanma organlarına dayanarak devrimci iktidar mücadelesi vermeye çağırıyorlar.

Kurtuluşun başka yolu yok! Acılarımızı dindirecek başka bir yol yok!

Bu çağrıya kulak verin! Leninist saflarda örgütlenin. "Örgütlenmeyi bilirsek, kazanmayı da biliriz".

Kale Kayış İşçileri İSİĞ İÇİN EYLEMDE...

İstanbul Silivri'de Kınalı Mevkii'nde bulunan Kale Kayış Fabrikası işçileri, sendikacı ve insanca çalışma koşulları için, 29 Mart itibarıyla, 24 gündür eylem yapıyorlar.

İş bıraktıklarının ertesi günü, jandarma fabrika önüne barikat kurarak, fabrika girişinin önüne araç çekererek işçilerin fabrika önünde durmasını engelse de, onlar 50-60 metre ilerisinde alanda 24 gündür soğuk ve bazen yağışlı havaya rağmen mücadeleyi sürdürüyorlar.

Hurda plastik malzemelerin ve kimyasalların işlendiği fabrikada, sık sık iş kazaları yaşadıklarını ve işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin neredeyse hiç alınmadığını belirten işçiler, hala içeride iş kazalarının yaşanmaya devam ettiğini söylüyor.

8

"Bugünlerin Yarınları İçin Mücadele Ediyoruz"

Söke'de bulunan Sibaş turşu fabrikasında Tek Gıda İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçilerin eylemi 100. gününde. İşten atılmalarının ardından fabrika önünde eyleme başlayan işçiler, sıcak, soğuk, maddi güçlükler ve daha pek çok zorluğu aştı; birbirine kenetlendi.

Sibaş işçilerinden birisi de gazetemize 100. gündeki duygularını şöyle aktarıyor:

"Evet tam da bugün 100 gün oldu. 100 gündür direniyoruz. Zaman ne çabuk geçiyor anlamak çok zor. Ama dolu dolu yüz gün yaşadık. Umutlarımız sevinçlerimiz, hüznümüz, kaygılarımız oldu. Umudumuz bittiği anda yeniden başladık."

9

"İdeallerin İçin Yaşamakla İdeallerin İçin Ölmek..."

19 Aralık 2000'de öncülerimizi zindanlarda teslim almak için girişilen katliama karşı 4 gün 4 gece eşitsiz koşullarda girişilen savaşta zafer, devrimin ve devrimci tutsakların olmuştur.

Teslim alınmayan devrimci tutsaklar, zorla kapatıldıkları F Tiplerinde bedenlerinden başka hiçbir silahlarının olmadığı koşullarda yiğitçe öne atılıp, Sibel yoldaş gibi "devrim için yaşamakla, bu uğurda ölmek arasında bir fark görmüyorum" diyerek bedenlerini ölüme yatırdılar.

Sibel Yoldaş 22 Nisan 2001'de Ölüm Orucu eyleminde bayraklaştı.

11

>>Editör...

SEÇİM SONUÇLARI ÜZERİNE

Önce, seçim öncesi Kürt halkının, emekçi sınıfların, küçük köylünün, esnafın, yoksul halkın ruh haline, istem ve özlemlerine dair bazı noktaları tespit edelim:

Birincisi, seçimler öncesinde emekçi sınıflar ve Kürt halkı dinci-faşist iktidara karşı büyük bir öfke içindeler.

İkincisi, Kürt halkı ve emekçi sınıflar, ezilen, sömürülen, yoksul halk kitleleri, yaşamlarında ciddi bir değişiklik arzusu içindeler. Ancak bu değişiklik arzusu kimilerinin sandığı veya yansıttığı gibi, belediyelerde bir değişiklik değil, tüm yaşam koşullarında, özellikle de maddi yaşam koşullarında bir değişiklik istegidir.

3

Tarihsel Değişimin
Önüne Geçilemez

C.Dağlı

2

Sandıkla Gitmeyecekler

Sinan Kaleli

4

Bir Put Daha Verle Bir

Umut Çakır

5

Özgürlükler Ülkemini
Kurtarmak İçin İleri

Arif İşçi

9

Olgularla İç Savaş-8

Özgür Güven

10

Devrimci Durumu Ve
Devrimi Kavramak-5

İ.Cevat Çetiner

11

Rutine Teslim Olmamak

Ali Varol Günel

11

TARİHSEL DEĞİŞİMİN ÖNÜNE GEÇİLEMEZ

BAŞYAZI

C. Dağlı

Bu topraklarda ve dünyada olaylar olayları izliyor. Olayların sıklığı, hızlanması ve devrimci biçimler alması, tarihsel değişimle bağlantı içinde açıklanmalıdır. Çünkü çağımız tarihsel değişimler çağıdır. İnsanların giriştiği ilerici, devrimci eylemlerle yeni bir toplum kurma amacı arasında nedensel bir ilişki var.

Türkiye ve Kürdistan'da olaylar dünyada devrimci mücadelenin gelişim gösterdiği bir çok ülkeye göre çok daha hızlı ilerliyor. Bu yeryüzü parçasında tarihin çok büyük bir süratle ilerlemesinde şaşılacak bir taraf yoktur; çünkü burada mücadele ve devrimci biçimde yürütülüyor; çünkü bu topraklarda ezilen ve sömürülenler ve onların en iyi temsilcileri, on yıllardır faşizmin ve sermayenin en şiddetli saldırıları altında cesurca savaşıyor, devrimi başarmak için eksiksiz bir kararlılık ortaya koyuyorlar.

Eylemler, devrimci eylemcilerden ayrı değildir. Eylemcilerin nicel ve nitel gelişmesinin pratik mücadeleye yansması daha fazla eylemdir, eylemlerin etkisinin artmasıdır. Eylemler yeni toplum amaçlıdır; devrim amaçlıdır. Eylemlerin etkisinin artması devrimin toplum üzerindeki etkisinin güçlendiğini ortaya koyar. Devrimin etkisini devrimin zaferine dönüştürmek için eylemleri en üst biçimlere çıkarmalıyız. Toplumun tarihsel dönüşümü, eylemlerin en yüksek biçimleriyle, en devrimci, en etkili eylemlerle gerçekleştirir.

Komünist devrimci güçler, burjuvazinin sınıf egemenliğini devirmek için sürdürdükleri savaşında ve savaşla birlikte geliştiler, ustalaştılar. Dolayısıyla hedeflerine daha çabuk ulaşacak bir konumdadırlar. Tarihe güçlü bir ivme verdiklerinden hedef artık daha yakındır. Devrim, tarihin devrimci dönüşümü durdurulamaz bir hızla ilerliyor.

Proleter devrimci hareketin, mücadelenin bugünkü aşamasında var olan gücüyle en ileri, en büyük sonuç elde edilebilir. Hareket başlarında en büyük bir güç ve enerjiyle daha az sonuçlar alınırken şimdi aynı güç ve enerjiyle daha büyük sonuçlar elde edilebilir. Nasıl ki fizik yasalarına göre belirli koşullarda az bir enerjiyle çok büyük güçleri harekete geçirmek mümkün ise, proletarya da daha küçük bir güçle geniş kitleleri harekete geçirebilir ve devrimi gerçekleştirebilir. Böyle bir sonuç toplumsal çelişkilerin çok keskin oluşuna, savaş kapasitesi yüksek ve teorik-pratik donanımlı bir özenin varlığına ve savaşımına bağlı olarak alınabilir. Bu koşulların oluşmasıyla tarih sıçramalı bir gelişim gösterir.

Kitleler, bugüne kadar verilen büyük mücadelede dönüşüme uğradı, devrimcileşti. Başlarda az sayıdaki insanla sınırlı olan devrimci eylemler, zamanla emekçi halk kitlelerinin önemli bir kesiminin eylemi haline geldi. Bu andan itibaren yani yığımsal devrimci savaşla isyan ve ayaklanmalarla birlikte tarihsel dönüşüm büyük bir hız kazandı. Yıllarca sürecek devrimci mücadelenin temellerini atan, cesur eylemleriyle nasıl kazanılacağını kendi pratiklerinde gösteren, devrim ateşini ilk olarak yakanlardan farklı olarak bugün yapılması gereken devrimi zafere ulaştırmaktır. Devrimci komünist güçler kendi yapmaları gereken görevleri geleceğin insanlarına bırakamazlar.

Toplumsal çelişkiyi çözecek devrimci kitle gücü oluşmuştur. Bu güç her açıdan devrime yönlendirilmelidir. Büyük devrimci amacın kitle gücü, önemsiz sorunların çözümünüyle oyalanıp, pasifize edilmemelidir. Birçok reformist hareket, emekçi halk kitlelerinin cesaretini, coşkusunu, kararlılığını kırarak politika izliyor. Proletaryanın ertelenemez görevi, devrimci eylemleri en üst düzeye çıkararak devrimi ileriye eylemeden gerçekleştirmektir. Toplumun devrimci dönüşümü savsaklanamaz, ileriye bırakılamaz.

Çağımız, devrimci dönüşümler çağıdır. Bu, bir önceki tarihsel dönemin sona ermesidir. Burjuvazi devrimci çağın kendi sonuçlarına doğru ilerlemesini önlemek için gerici vahşet ve dehşetin her biçimine başvurdu. Faşizm, sıkıyönetim, olağanüstü hal, vs. burjuva devlet terörünün akla gelen ilk biçimleridir. Uluslararası karşı devrimin bir parçası olarak Türkiye'de 12 Mart ve 12 Eylül'de askeri faşist darbe yapıldı. Dünya burjuvazisi, 90 sonrası bütün ülkelerde dünya proletarya hareketine, komünistlere ve diğer devrimci hareketlere karşı yeni bir saldırı başlattı. Devrimci kitlelere buna hemen dünya genelinde yeni bir devrimci eylem dalgasıyla karşılık verdi. Sonuçta dünya karşı devrimi, dünya genelinde tarihsel değişimin önünü almayı başaramadı.

Türkiye ve Kürdistan'da faşizm ve sermaye her ne yaptıysa tarihsel değişimin önüne geçemedi. Çünkü tarihsel değişimde, toplumun devrimci yeniden kuruluşunda ısrarlı olan komünistler ve devrimci kitleler senelerdir büyük bir özveriyle savaşıyor. Faşist darbe sırasında devrimi engellemek, devrimci güçleri ezme için başarılı olamayanlar, bugün hiç bir biçimde başarılı olamazlar. Kapitalist sınıf ve tüm gerici güçlerin tarihsel değişimi durdurmak için girişecekleri hiçbir hareket sonuç vermeyecektir. Bunu anlamak için yakın dönemde başvurulan isyan ve ayaklanmalara bakmak yeterlidir. Daha devrimci daha etkileyici olanlarıysa önümüzde.

Bugünkü tarihsel aşamanın belirgin bir özelliği, devrimci çağın çok hızlı biçimde ilerlemesidir. Dünya genelinde sadece son çeyrek yüzyılda yapılan ilerici devrimci eylemler, bunun güçlü bir kanıtıdır. Birçok merkezde patlak veren eylemler, ayaklanmaya ve küresel başkaldırıya dönüştü. Eylemler arka arkaya oluştu ve süratle dünyaya yayıldı. Devrimler ortaya çıktığı her yerde zincirleme bir etki yarattı; dünya devrimine yeni bir ivme verdi. Bu koşullarda devrimci çağ kendi sonuçlarını daha kısa sürede alır.

Tarihin büyük bir süratle gelişmesi ve gittikçe çok hızlanması dolayısıyla sonuçların kısa sürede alınması, proleter sınıfın ve proleter devrimci partinin bu gelişmeye ayak uydurmasını, dahası öncülük etmesi için, kendi durumunu buna göre ayarlamasını gerektiriyor.

Önsöz Kadın Yazarlarının Kitapları ile Buluşma

40.sayısını geride bırakan ekin-sanat-edebiyat dergisi Önsöz'de, derginin yayın hayatına başladığı zamandan bu yana yazan yazarların ve şairlerin yazılarından derlenen kitaplara iki yeni kitap eklendi.

Sıla Erciyes, D.Dağlı, Özgür Güven'in derleme yazıları ile Nazım Akarsu'nun şiir kitabının yanına iki kadın yazarımızın kitaplarını ekliyor; şair Elif Can'ın şiirlerinden oluşan şiir kitabı 'O An' ile Temade Çınar'ın yazı dizisinin bir araya geldiği 'Yabancılaşma ya da Beyin Egzersizleri' kitabını okurlarıyla buluşturmaktan büyük mutluluk duyuyoruz.

Emekten, yaşamdan ve doğadan yana olan siz okurlarımıza keyifli okumalar diliyoruz. Elifcan'ın ve Temade Çınar'ın kitaplarına sitemizde Kitaplık bölümünden ulaşabilirsiniz.

Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nin Mart ayı Pazar Kahvaltısı kitapseverlerin iki yeni kitapla buluşmasını sağladı. Neşeli, sohbetli bir kahvaltının ardından Elif Can'ın "O An" isimli şiir kitabı ve Temade Çınar'ın "Yabancılaşmaya Karşı Beyin Egzersizleri" adlı kitapları tanıtıldı. Kitaplar üzerine kısa sohbetin ardından okurlar kitaplarını imzalattı.

Keyifli kahvaltının ardından kitapların hazırlık aşamasında yer alanlardan Sena Şat iki yeni kitabın hazırlık aşamalarını ve onları hazırlarken duydukları heyecanı aktardı. "Bir an önce çıkış istiyorduk. Çok da yoğun bir döneme denk geldi. Bazılarımız uykusuz

geceler geçirdi. Ama şu an elimizde tutuyor olmak inanılmaz keyifli" diyerek kitaplar hakkında kısa bilgiler verdi. Ardından Elif Can'ın şiirlerinden oluşan "O An" adlı kitabı, Fatma Yıldırım tanıttı. Uzun yıllardır tutsak olan Can'ın kısa şiirler yazdığı sonra bunun gelişerek tanıdığı dostlar, yaşadığı olaylar üzerine şiirlere dönüşmeye başladığını aktaran Yıldırım,

"Yazar, birikimli bir arkadaşımız. Zaman zaman yazılarını, öykülerini de Önsöz Dergisi'nde

paylaştık. Şiirler birikmeye başlayınca bir kitap haline getirmek gerekiyordu. Şair yaşamında bir çok tarihi an'a tanıklık eden bir kadın tutsak. Kendisinde silinmez izler bırakan bazı anları, da şiirleriyle anlattığı için 'O An' ismini tercih ettik" diyerek şiir kitabının Elif Can'ın 2005 ve 2018 yılları arasındaki şiirlerinden seçilerek hazırlandığını anlattı.

"Uyanınca insanlık açlıktan ölümden uyanınca Anlayınca yokluktan-açlıktan zulümden ölümden Başka dünya mümkün Doğrudu ufka doğru Gördü, sırtındaki asalakların tepetaklak olduğunu."

Elifcan ("O An" kitabından)

"Yabancılaşmaya Karşı Beyin Egzersizleri" kitabının yazarı Temade Çınar, İzmir'den gelerek okurlarıyla ve dostlarıyla buluştu. Çınar kahvaltıda yalnız

dostlarıyla değil basılan kitabıyla da ilk kez buluşmuş oldu. Çünkü baskısı henüz bitmişti ve yazarı hem bir kahvaltıda konuk etmek hem de kitaplarını imzalatmak isteyenlerle buluşturmak üzere davet edilmişti.

Temade Çınar kitaptaki yazıların nasıl oluştuğunu anlattı. 40. sayı çıkan Önsöz Kültür Sanat Dergisi'nde yayınlanan bir yazının ardından bunun bir seriye dönüştüğünü ve yazdıkça da konuların çeşitlendiğini, okurların da yönlendirmesiyle gelişerek devam ettiğini aktardı. "Çalışırken ve kendimizi geliştirmek için okurken çevrenizdeki olaylara, ilişkilere, nesnelere

farklı yönlerden bakmayı da öğreniyoruz. Ben de gördüğüm bir tabela, bir reklam, bir yerlerde yapılan konuşma, belki tanıtım sloganı, belki bir deyim, kimi zaman hayatımızda yer etmiş bir alışkanlık üzerine düşünmeye başladım. Bir benzin istasyonu kampanyasını dikkatimi çekmişti. Bunu sorgulayarak bir yazı yazmıştım. Sonra başka bir şey dik-

katimi çekti onun üzerine yazdım. Zamanla pek çok şeyi sorgulamaya, farklı yönleriyle pek çok şeyi incelemeye başladım."

"İlk yazdığım yazımın böyle bir seri haline geleceğini hiç düşünmemiştim. Dostların, yazılar üzerine değerlendirmeleri, okurlardan gelen yanıtlar beni de geliştirdi ve yazılara devam ettik. Önsöz yayın kuruluşunun da bir sürprizi oldu bana aslında. Burada hem dostlarla bir arada keyifli bir kahvaltıda buluşmamı sağlamış oldular. Hem de yeni iki kitabı elimde tutuyor olmanın heyecanını yaşamak çok güzel" dedi ve kitaptan kısa parçalar okudu.

Kitaplar ve yazarları konusunda sohbet edildi; elbette yazarla buluşmuşken kitap imzalatmamak olmazdı. Okurlar kitaplardan kısa bölümler okurken bir yandan da kitaplar imzalatılarak bir Pazar Kahvaltısı Keyfi de keyifli okumalara dönüşerek sona erdi.

Seçimler Ve Devrimci Politika

"Seçimi bir strateji düzeyine yükseltmek, marksizme aykırıdır. Bolşevik Parti'nin stratejisi işçi-köylü demokratik devrimi yoluyla sosyalizme geçektir. Taktiği, çarlı devirip demokratik cumhuriyeti kurmak; sekiz saatlik iş-günü ve malikane topraklarına el koyma şiarlarıyla, işçi ve köylü kitleleri silahlı ayaklanmaya hazırlamaktır. Strateji ve taktiğin içeriği budur. Parlamente-ya dair tutum, ister katılım ister boykot, özel dönemlerin özel koşullarına bağlı savaşım biçimi ve araçlarıdır

sadece."

Yazarımız Umut Çakır, dönemlerinde Marx ve Engels'in ve Ekim Devrimi'ne giden yolda Bolşeviklerin parlamentoya yaklaşımlarını ele alarak, seçimler üzerine devrimci politikanın nasıl olması gerektiğine ışık tutuyor. Üzerinde yaşadığımız topraklarda iç savaşın gelişimi, yaşanan politik ve ekonomik krizler ışığında girilen seçimlerin de analiz edildiği kitabımızda n okuyabilir, yayınevimizden isteyebilirsiniz

"Bu topraklarda, proletaryanın ve bizzat devrimci milyonların parlamenter hayaller ile imtihanı ve kavgası, işte bu aşamalardan geçerek, günümüze dek ulaştı. Hikaye sona ermiş değil, çünkü önümüzde uzanan devrimin içeriği, bir halk devrimi olduğu sürece, küçük burjuvazinin yalpalayan tutumuna mahkum olacaktır. Oportünist çevreyle bağıntısı içinde, bu yalpalamalar, parlamento ve sandık sevdası olarak karşımıza çıkmayı sürdürecektir. Ancak, yaşanan hiçbir şey boşa gitmiyor, devrimci yığınlar, sarsıcı ve büyük olaylar tarafından eğitime tabi tutuluyor. Her büyük olayın yarattığı kritik dönemlerde devrim, ayaklarına dolanan bir başka önyargıdan, boş hayaller ve umutlardan, miadını doldurmuş mücadele biçimlerinden kurtuluyor. Devrim, önüne koyduğu sorun ve görevler yükseldikçe, bu görevleri yüklenecek gerçek güçleri hazırlıyor, çoğu kez sessizce; ama ulaşılan her yeni ve yüksek aşamada, daha uzun hazırlıklar ve sancılı dönüşümler eşliğinde..."

6 MAYIS'TA

DENİZLERİN BAŞUCUNDAYIZ

Editör

SEÇİM SONUÇLARI ÜZERİNE

Baş tarafı 1. sayfada

Üçüncüsü, ekonomik krizin açlık ve yoksulluğa, işsizliğe ittiği işçi, yoksul köylü, küçük köylü, esnaf yaşadıkları tüm sorunların neden ve kaynağı olarak dinci-faşist iktidarı görüyorlar.

Dördüncüsü, Kürt halkı, kendilerine büyük acılar çektiren, dinci-faşist iktidardan kurtulmak için büyük bir arayış içinde.

Beşincisi, özellikle şehirlerde, büyük bir kitle dinci-faşist iktidardan bıkmılık içinde ondan kurtuluşunu yolunu arıyor.

Seçimlere az bir zaman kala temel gıda mallarında (soğan, patates gibi) fiyatların ani ve korkunç artışı, ekonomik krizin kitleleri derin sefaletle sürüklemesi bütün bu saydığımız sınıf ve katmanlarda dinci-faşist iktidara olan öfkeyi iyice artırdı.

Altıncısı, dinci-faşist iktidardan kurtuluşun arayışı içindeki kitleler, dinci-faşist iktidarı sindirme, korkutma politikasına meydan okumayla karşılık veriyorlar. Kitlelerin, genel olarak, korku duvarını aştıklarını, dinci-faşist iktidara ilişkin düşüncelerini cesaretle ortaya koyduklarını görüyoruz.

Seçimler, kitlelerin özet biçimde ortaya koyduğumuz bu ruh hali, istem ve özlemleri ortamında gerçekleşti. Dinci-faşist parti ve onun başı, yerel seçim kampanyası başlar başlamaz, arkasında geniş bir kitle desteği olmadığını fark etti. Bu tabloyu tersine çevirmek için nasıl tehditler savurduğunu ve ne yollara başvurduğunu herkes gördü; burada tekrar sözünü etmeye gerek yok. Ancak bütün bu yol ve yöntemlerden sonuç alamadığını ve kitlelerin dinci-faşist iktidardan kurtulma istem ve arzusunu değiştiremediğini biliyoruz artık.

Burjuva muhalefet, kitlelerin bu arzu ve istemlerini kendi kanallarına akıtmak için sandığı işaret

etti. Ortalama sol ve küçük burjuva ittifak partisi, kitlelere, özellikle de Kürt halkına yerel seçimlerle dinci-faşist iktidarı yıkmanın mümkün olduğu propagandasını yaptılar ve hem kendi kendilerini hem de kitleleri yanılttılar.

Kendilerinin de gayet iyi bildiği şu basit nedenler: Yerel yönetimlerin hiç bir gerçek gücü yoktur. Gerçek güç, ekonomik gücü elinde bulunduranlardır; sermaye sınıfınıdır. Gerçek gücü elinde bulunduran sermaye sınıfı, sermayenin daha az elde toplanmasına paralel olarak yönetim işlerini de her alanda merkezileştirmiştir.

Bırakalım yerel yönetimleri yani belediye ve muhtarlıkları; parlamentonun dahi hiç bir güç ve yetkisi kalmamış, burjuva egemenliğin bu kurumu tamamen göstermelik hale getirilmiştir. Ama bu gerçeğe rağmen ortalama sol ve uzlaşmacı küçük burjuva ittifak partisi belediye başkanlıklarını kazanarak dinci-faşist iktidarı yıkabileceklerini, geriletebileceklerini kitlelere söyleyebildiler.

Oportünistler ve küçük burjuva ittifak partisi, bu propagandayla "parlamentonun burçlarına sosyalizm bayrağını dizeceğiz" diyen, şimdi kimsenin arkasından ağlamadığı TİP'in aldatici, oyalayıcı konumuna; hatta onun da gerisine düşmüş oldular.

Belediyeler, ya da yerel yönetimler diyelim, Kürt halkının, emekçi sınıfların, yoksulların, küçük köylü ve çiftçinin gerçek sorunlarını çözebilirler mi? Bu sorunun yanıtı çok açık: Hiçbir temel sorunu çözemezler. Çünkü ekonomik güç bankaların, borsa- ların, sanayicilerin, uluslararası sermayenin elindedir ve bu yüzden bunlar her şeydir, parlamento ve yerel yönetimler hiç bir şeydir. Yaşamsal kararlar bu güçlerin bürolarında alınır, parlamento ve yerel yönetimlerin binalarında değil.

Bu gerçeğe rağmen, sosyal reformistler, uzlaşmacılar, küçük burjuva ittifak partisi, yerel yönetimler aracılığıyla halkın temel sorunlarını çözebileceklerini; hatta daha ileri giderek, dinci-faşist iktidarı yıkabilecekleri hayalini yayıp duruyorlar.

Kürt halkı, emekçi sınıflar, yoksullar, küçük köylü, küçük üretici bu propagandaya inanıp aldanabilir ve bu büyük ölçüde böyle oluyor da... Çünkü onlar yaşamsal sorunlarının çözümü ve bu sorunların kaynağı olarak gördükleri dinci-faşist iktidarı yıkılması umuduyla hareket ediyorlar. İyi de yalana ve gerçek dışı hayallere dayalı bu propaganda nereye kadar gidebilirler?

Dinci-faşist iktidarı yıkılması, ondan kurtulma, gerçek yaşamlarında ciddi değişim arzusuyla dolu emekçi sınıfların, Kürt halkının gerçeklerle karşılaşması, kendilerine sunulan sahte, pembe vaatlerin paramparça olması uzun sürmeyecek. Gerçekler devrimcidir.

Halk yararına en azından dışı dokunur bir değişimin, emekçi sınıfların ve Kürt halkının yaşamında hissedilebilir bir gelişmenin olabilmesi için ekonomik ve politik iktidarı halkın elinde olması gerekir. Emekçi halkın ve Kürt halkının hakları ancak iktidar halkın elindeyse gerçeklik kazanabilir. Bunun burjuva egemenliği altında da gerçekleşebileceğini öne sürmek düzen içi güçlerin, burjuva muhalefetin işidir.

Burjuva güçler, iktidarı ve muhalefetiyle, her biri, seçimlerden güçlenerek çıkmayı hedefledi. Fakat giderek derinleşen ve büyüyen ekonomik ve politik kriz bir bütün olarak burjuva toplumsal sistemi zayıflattı.

Küçük burjuva sol ittifak ve diğer sosyal re-

formistlere gelince... Kitleleri destek vermeye çalıştıkları CHP, İYİ Parti gibi gerici ve faşist partiler oylarını artırınca ve kendileri de bir kaç belediye başkanlığı kazanınca seçimlerden kendileri avantajlı çıkmış gibi sevinçli oldular. Ama sonucun kendileri için bir avantaj olmadığını anlamaları için çok zaman gerekmez.

Çünkü birincisi, burjuva partilerin kitlelerde kaçınılmaz biçimde yaratacakları hayal kırıklığının faturası sadece burjuva partilere değil, bu burjuva partileri desteklemeye çağıranlara da kesilecek. İkincisi, kazandıkları belediye başkanlıkları da ya düzene uygun, düzenin kabul edeceği sınırlar içinde hareket edecek böylece kitleleri hayal kırıklığına uğratabacaklar; ya da bu sınırların dışına çıkmaya çalışacaklar o zaman da burjuvazi gerçek gücün kimde olduğunu acı biçimde onlara öğretecek.

Çünkü sistemin kendi işleyiş yasaları ve ilerleyiş reformları ve emekçiler lehine bir değişiklik nasıl olanaksız olduğunu her geçen gün biraz daha açığa çıkaracak ve küçük burjuva hayalcilik, nesnel toplumsal gerçeklere çarpıp paramparça olacaktır.

Leninistlere gelince... Siyasal gerçekleri bıkmadan usanmadan anlatmak, kurtuluşun birleşik devrimden başka bir yolunun olmadığını, birleşik devrimi zafere ulaştırmanın yol, yöntem ve araçlarını; devrimin kaçınılmazlığını, derinliğini ve genişliğini emekçi sınıflara, Kürt halkına, sokaktaki insan, yoksullara, küçük köylü ve çiftçiye; kısacası birleşik devrimin tüm toplumsal güçlerine göstermek en önemli görev olarak ele alınmalıdır.

Yaşamlarında gerçek bir değişim isteyen geniş kitlelerin desteğini kazanmak bu görevin ne derece yerine getirildiğine bağlıdır.

Bayram Namaz (Baran Serhat) Anıldı

23 Mart sabahı Serehaniye kentinde TSK ve işbirlikçi çeteler tarafından gerçekleştirilen saldırıda ölümsüzleşen MLKP Rojava Temsilcisi Bayram Namaz (Baran Serhat) için 26 Mart günü HDP İstanbul İl Binası'nda anma yapılarak taziyeler kabul edildi.

Anmanın yapıldığı salona, Bayram Namaz ve Rojava şehitlerinin resimlerinin yer aldığı "Baran Serhat (Bayram Namaz) ölümü-süzdür" yazılı pankart asıldı. Bir masaya da karanfiller arasına mumlarla parti amblemi yapıldı.

A n m a ,

Bayram Namaz şahsında Rojava devrimini savundukları sırada ölümsüzleşenler anısına saygı duruşu ile başladı. Kavga dostları ve yoldaşları Namaz ve tüm Rojava'da ölümsüzleşen devrim savaşçıları için "Biz kazanacağız" şiirini okudular. Konuşmalar arasında Bayram Namaz'ın yaşamını anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Kurum temsilcilerinin yaptıkları konuşmalarla Bayram Namaz ve mücadelesi anlatıldı. Anma yoldaşlarının kısa anlatımlarıyla sona erdi.

Leyla Güven'den Selam Var

İçerisinde Mücadele Birliği'nin de yer aldığı Tutsaklarla Dayanışma İnsiyatifi (TDİ) olarak açlık grevinin 139. gününde olan Leyla Güven'i ziyaret ettik.

İstanbul'dan yola çıkarak içerdeki yoldaşlarımızın selamlarını getirdik Leyla yoldaşımıza. Ziyaretimizle yalnız olmadığımız, direncinin ve iradesinin bize güç verdiğini ilettik. Her zamanki gülümseyen yüzüyle bizlere, "kendisinin çok iyi olduğunu, açlık grevindeki tüm yoldaşları için direndiğini, tecridin son bulana kadar eylemini devam ettireceğini ve ölmek için değil yaşamak için bu eylemi sürdürdüğünü" söyledi.

Feda eylemlerinin bir an önce son bulması

dileğini de yineleyen Leyla yoldaşımız, bizlerden dayanışmayı ve mücadeleyi daha da yükseltmemizi isteyerek "tecridin tüm toplumu ilgilendirdiğini ve ortak hareket etme-

olabilecek katliamlara karşı içerdeki devrimci tutsakların dışarda sesi ve soluğu olabilmek için kurduğumuzu söyleyerek "denetimi sağlamak için önce devrimci tutsakları teslim almak gerektiğinin bilincine saldırdığını açık görebiliriz. Devrimcileri zindanlardan ayarda tutanlar, katledenler, tecrit ve treadmill teslim almaya, yıldırımaya çalışıyorlar. Tüm bu faşist uygulamalara ve baskılara rağmen devrimci tutsaklar zindanlara, beton duvarlara, dikenli tellere ve demir parmaklıklara rağmen sınır tanımayarak direniyorlar" dedik.

Karşılıklı yapılan sohbetlerin ardından direniş ve mücadeleyi sahiplendiğimizi belirtmek il binasından ayrıldık.

Feda Eylemleri Sürüyor

Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılmasına yönelik, cezaevlerinde açlık grevleri sürerken, feda eylemleri de ard arda yaşanıyor.

Yonca Akıcı:

Açlık grevinde olan tutuklu Yonca Akıcı, 29 Mart'ta kendini asarak yaşamına son verme girişiminde bulundu. Ağır yaralı olarak Çiğli Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Akıcı, 1 Nisan günü hayatını kaybetti.

Akıcı'nın cenazesi Adli Tıp Kurumu'nda yapılan otopsi işlemlerinin ardından defnedilmek üzere önce uçakla Erzurum'a, ardından da karayolu ile Tütak'a bağlı Burnubulak köyüne getirildi.

Cenaze, 3 Nisan günü 03.00 sıralarında Burnubulak köyüne ulaştıktan sonra ailesi ve yakınları tarafından jandarma ablukasında defnedildi. Aile bireylerinin bir kısmı dışında kimsenin mezarlığa girişine izin verilmedi.

Sıraç Yüksek:

Osmaniye hapishanesinde PKK'li tutsak Sıraç Yüksek, Öcalan üzerindeki tecridi protesto amacıyla 2 Nisan günü feda eylemde bulundu.

Adana Adli Tıp Kurumu'na kaldırılan Yüksek'in cenazesi 3 Nisan günü yoğun güvenlik önlemleri altında Mart'dan götürüldü. HDP ve DBP'li yöneticiler eşliğinde yola çıkan Sıraç Yüksek'in cenazesi Moris Mezarlığı'na götürüldü.

Y ü k -

sek'in aile üyeleri dışında kimsenin cenaze törenine katılmasına izin verilmedi. Definden sonra mezarlık kapsamında bekleyen grup, Yüksek'in ailesiyle birlikte taziyelerin kabul edileceği 8 Mart Mahallesi'ne geçti.

Mahsum Pamay:

Elazığ T Tipi Cezaevi'nde bulunan 22 yaşındaki Mahsum Pamay, Öcalan üzerindeki tecridi protesto etmek amacıyla kendini asarak yaşamına son verdi. Pamay'ın 1 Nisan Pazartesi günü ailesiyle yaptığı telefon görüşmesinde annesine, kendilerine yönelik baskıların arttığını söylediği aktarıldı.

Elazığ'dan gece geç saatlerde militletkilleri ve ailesi tarafından teslim alınan Pamay'ın cenazesi sabaha doğru kente ulaştı. Kent girişi ve hastane çevresini ablukaya alan polisler, cenazeyi bekleyen kitle dışarı çıkarmadan cenazinin alınmayacağını söyledi ve defnedileceği mezarlıkta da aile dışında kimsenin girişine izin vermedi.

Cezaevlerinde yapılan eylemlere ilişkin açıklamaya yapan PKK Yürütme Komitesi, "Kuşkusuz İmralı işkence ve tecrit sistemini kırma temelinde faşist-soykarımcı zihniyet ve siyaseti yıkmayı hedefleyen bu direniş bir kahramanlık

direnışı, zafer direniş ve özgürlük direnişidir. Mazlumların, Kemallerin, Hayrillerin, Saralının ve Zilanların çizgisinde gelişen ulusal onur ve başarı direnişidir. Dolayısıyla eylem çizgisini doğru anlamak, bireysel değil örgütlü davranıp faşizme vuran yöntemleri esas almak önemli ve gereklidir. Bazı eylemler vardır tekrarı olmaz, tekrar etmeye çalışmak anlamsızlık doğurur. İşte Zülküf, Uğur ve Ayten Yoldaşların eylemleri bu türden eylemlerdir. Zindanlar başta olmak üzere her alandaki tüm yoldaşların bu bilinçle hareket edebileceklerine, bireysel değil örgütlü davranacaklarına, sürekli düşmana vuran ve faşizmi zayıflatıp yıkılışa götüren eylem yöntemlerini esas alacaklarına inanıyoruz" demişti.

PKK ve PAJK'lı tutsaklar adına açıklama yapan Deniz Kaya da, "Hamlemizin ilk şehidi olan Zülküf Gezen yoldaşla başlayan fedai eylem Ayten, Medya, Zehra ve Uğur yoldaşlarla devam ederken Yonca Akıcı ve bugün Sıraç Yüksel yoldaşın fedai eylemi biz yoldaşlarımızı derinden sarsmış ve bizlere büyük sorumluluklar yüklemiştir. İçinde bulunduğumuz direniş çizgisi 14 Temmuz direniş çizgisi ekseninde devam ederken böylesi fedai eylemlere başvuru-

tasvip etmiyor, örgütsel bütünlük içerisinde hareket edilmesini gerektiğini belirtiyoruz" diyerek Kürt halkına baş sağlığı diledi.

Açlık Grevindeki Tutsaklarla Görüşen Avukatlara Saldırı

Faşizm varken, hukuk, yasa gibi üst yapı organlarının hiç bir şey olduğunu her geçen gün tekrar tekrar görüyoruz ve öğreniyoruz.

Tecrid karşı 100 günden fazladır açlık grevinde olduğu halde Leyla Güven hakkında mahkeme tarafından zorla getirilme kararı çıkarılmasının hemen ertesinde, cezaevle-

terinde açlık grevinde olan tutsaklarla görüşen avukatların saldırıya uğradıklarını öğreniyoruz.

Tarsus 2 No'lu T Tipi Kapalı Cezaevi'nde açlık grevinde olan tutsaklarla görüşen İHD Mersin Şubesi'nin oluşturduğu Cezaevi İzleme Komisyonu üyesi 4 avukat, tuttuğu notlar gerekçe gös-

terilerek gardiyanlarca rehin alındı ve dövüldü.

Süresiz-dönüşümsüz açlık grevinin sürdüren tutsaklarla görüşüp, durumlarına dair not tutan avukatlar Özgür Çağlar, Saniye Biçici, A. Celil Akın ve Pınar Dokuz görüşme sonrası cezaevinden çıkmak istediklerinde, tuttuğu notlara gardiyanlarca el konul-

mak istenildi. Buna tepki gösteren avukatlar, gardiyanlar tarafından darp edildi.

Cezaevinde çıkışlarına bir süre izin verilmeyen avukatlar, savcıyla görüşmenin ardından cezaevinden ayrıldı. Hukuksal olarak avukatların notlarına yalnızca İnfaz Hâkimliği kararı ile bakılabi-

SANDIKLA GİTMEMEYELER

Sinan Kaleli

Defalarca tekrarladık. Görünen o ki bıkmadan usanmadan tekrarlamaya devam etmemiz gerekiyor: Oyla, seçimlerle, parlamentoyla sorunlarımızın çözümü yok. Bugün emeğin kurtuluşu mücadelesinin önündeki en temel engellerden biri, bizi sandığa hapsetmeye çalışan, alkıştırmaya uğraşan parlamenter budalalardır!

Düşünün. Binlerce insan tutuklandı. Her gün seçime girecek adaylar, sandık görevlileri, siyasal çalışma yürüten sıradan parti taraftarları gözaltına alınıyor; tutuklanıyor. Parti binaları abluka altında, sık sık basılıyor. Parti başkanları tutuklanıyor, onlarca yılı bulan "cezalar" veriliyor. Yetmiyor. Seçseniz de görevden alınız... diye alemlen tehditler savruluyor. Bırakın emek cephesinin adaylarını. Sermaye partilerinin adayları bile cezaevi ile tehdit ediliyor. Haklarında davalar açılıyor. Seçseniz içeri atarız deniliyor.

Böyle bir siyasi ortamda Sezai Temelli çıkıyor ve aklımızla alay edercesine "seçimle geldiniz, seçimle gideceksiniz" diyor! Bu kadarına artık pes! Parlamenter budalaların, parlamenter ahmaklığın bu kadarına pes!

Benzer ahmaklık örnekleri cümle reformistlerce sergileniyor. Bugünün (31 Mart) Evrensel'ine şöyle bir göz atmak kaf! Sefer Selvi'nin çizimleri durumu tam olarak resmediyor. Eline oy pusulası tutuşturulmuş insanlar "ders vermek" için sandığa çağırılıyor!

Sorun seçime katılmak değil. Daha önce de üstüne basa basa söyledik. Seçime girmek veya boykot etmek, özel bir dönemin politikalarıdır. Burada sorun genel devrim mücadelesine, kopusu ve yükselişe hangi politikanın hizmet edeceğinde düğümlenir. Sonuçta doğru zeminde ele alındığında her iki politika da devrimci sınıfın elinde somut gelişmelerin değerlendirilmesine göre devreye sokulur. Dönemi ve gelişmeleri yanlış değerlendirirseniz yanlış bir politikayı öne çıkarmış olursunuz. Kuşkusuz bu bir hata olur, ama çoğu zaman tafisi mümkün bir hata...

Ne ki parlamenter ahmaklık, bir hata değildir. O, emeğe karşı sermayenin yanında yer almaktan başka bir şey değil. Sorun artık emeğin kurtuluşu mücadelesinde mevcut şartlara göre seçimlere katılmak veya boykot etmek değil, emekçileri düpedüz sermaye düzeninin kutanmasına götürmek, onun sınırlarına hapsetmek, devrimci mücadelenin önünde barikat olmak haline geldi. Sorun artık bir hiç derecesine inmiş, milyonların gözünde inandırıcılığı ve sürükleyiciliği tümden tükenmiş "kutsal ineg" canlandırma çabasında sermaye sınıfının doğrudan işbirlikçiliğini üstlenmek haline aldı. Durum artık seçim platformlarından, seçim kampanyalarından ve kazanma durumlarında parlamento ve diğer kurumlardan devrimin kürsüsü olarak yararlanma tavrını çoktan aştı. Bununla bir ilgisi kalmadı. Bu platformlara, bu kampanyalara ve bu kurumlara körü körüne bir inanç, iman ve bağlanma sözcüğü artık. Bu, sermaye düzeninin kutanmasıdır. Sermaye uşaklığıdır. Anayasal hayallerin emekçi yığınlar içerisinde yayılması için burjuva sınıfa destek olmaktadır.

Bu gerçeği yıllardır anlatıyoruz. Emekçilere dayatılan bu sahte ikileme "Mecbur Değiliz" şiarıyla reddettik. Sorunlarımızın çözümünün sandıkta, mecliste, muhtarlıklarda olmadığını her fırsatta vurguladık. Bu yüzden tüm sorunların kaynağı olan sermaye egemenliği yıkılmadan hiçbir sorunumuzun köklü çözümünün mümkün olmadığına işaret ettik; "Sandıkla Gitmeyecekler" dedik.

Parlamenter hayaller, anayasal hayaller yaymak isteyen; bizi pasif bir bekleyişin biktırıcı çukuruna sürüklemek için çırpınan bu sosyal reformist burjuva uşaklarına karşı gerçekleri tekrar tekrar söylemeye devam edeceğiz. İşçi ve emekçilerin, kadınların, gençlerin, Kürt halkının sorunları asla ama asla oyla, sandıkla değişmeyecek. "Faşizmi geriletme" diye dillerine doladıkları ucube koca bir kandırmacadan ibaret. Bu söylemle girilen seçimleri anımsayın. "Son bir gayret" deyip sizleri sürükledikleri o umutsuzluk çukurunu anımsayın. Her seferinde tekrarlanan bu oyundan büyük düş kırıklıklarından başka ne geçti elleriniz? Bu saçma oyuna artık bir son vermek gerekiyor. Sandık bir kurtuluş aracı değil. O, kimi özel durumlarda güçlerimizi sınımanın, bir araya getirmenin, yahut biriktirdiğimiz öfkeyi patlatacak "meşru bir gerecek yaratmanın" aracı olabilir ancak. Daha ötesi değil! Her kim ki onu bir "kurtuluş aracı" olarak, bir "ders verme" aracı olarak, bir "hizaya sokma" aracı olarak gösteriyorsa, bilin ki o emekçilerin yanında değil, sermayenin yanında yer alıyor, sermaye düzenine hizmet ediyor.

Kurtuluşumuz, birleşik devrimde! Bu "evet-hayır oyununu" oynamayaacağız, seçimden seçime sandığa sürüklenip hayal kırıklığıyla evlerimizden çekilmeyeceğiz. Buna mecbur değiliz! Biz gücümüzü üretim alanlarından, mahallelerimizden, sokaklardan alıyoruz. Oralarda bir araya gelerek, kendi öz örgütlenmelerimizi yaratarak güçleniyoruz. Sorunların köklü çözümünü sermayenin egemenliğini yıkararak gerçekleştirebiliriz. Bu yüzden, bu düzenin tüm kurumlarından tamamen kopmadan, onlardan umudu kesmeden kurtuluş yüzü göremeyiz. Bu düzen değişecek! Bunun yolu da sandıktan değil, sokaktan, kavgadan, birleşik devrimden geçiyor. Unutmayalım, "Sandıkla Gitmeyecekler!"

Bir Siper Yoldaşlığı Destanı: Kızıldere..

Türkiye devriminin genç önderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan faşizm tarafından yakalanmış, idam edilmek isteniyordu. Mahirler, Maltepe Cezaevi'nden firar etmiş her yerde aranıyorlardı. Ve THKP-C'lilerle THKO'lular buluşarak Deniz, Yusuf ve Hüseyin'i kurtarabilmek için ortak eylem düzenlemeye karar verdiler.

Eylemin amacı da, gerçekleştirilmesi de, sonucu da siper yoldaşlığının en ileri örneklerindendi.

27 Mart 1972'de Ünye'deki NATO üssü basıldı; İngiliz ve Kanaadalı görevliler rehin alındı. Mahir Çayan önderliğinde THKP-C'liler Ertan Saruhan, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdaî Arıkan, Saffet Alp, Sa-

bahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy ve Ertuğrul Kürkçü, THKO'lular Cihan Alptekin, Ömer Ayna rehinelere Tokat'ın Kızıldere köyüne geldiler, muhtarın evinde mevzilendiler.

Rehinelere serbest bırakılması karşılığında Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının serbest bırakılması talep edildi. Ancak ihbar üzerine helikopterlerle, ağır silahlarla buldukları ev askerlerin kuşatması altına alındı. İçeridekiler rehinelere gösterdikler tek tek; ancak "devlet-i ali" böyle bir başkaldırıya tahammül edemezdi. Rehinelere rağmen ev, ağır silahlarla ve bombalarla ateş altına alındı.

Mahir Çayan evin çatısına çıkarak seslendi faşist ordunun subay-

larına: "Sıradan askerleri çekin, rütbeliler gelsin!". Ve savaşın ön saflarında savaşan bir önder olarak arkasından ekledi: "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik"!. Ev yayılm ateşine tutuldu; bombalandı. Rehinelere de dahil evde bulunan katledildi. Evin içine giren devlet güçleri, yaralı olanları da katletti; sadece samanlığa saklanan Ertuğrul Kürkçü sağ kalabildi. 10 devrimci kahramanca savaşarak ölümsüzleşti ve siper yoldaşlığının manifestosunu yazdı.

Faşist devletin devrimi engellemek için ne denli gözü dönmüş katliamlar yapabileceğinin bir örneği Kızıldere katliamı. Ve aynı zamanda devrimcilerin yoldaşları için, siper yoldaşları için nasıl canlarını ortaya koyabildiklerinin en iyi örneklerinden biri, bir kahramanlık ve siper yoldaşlığı destanın adı oldu Kızıldere.

Gazi Ayaklanması'nda Yaşamını Yitirenler Anıldı

12 Mart 1995'de Gazi ve Ümraniye 1 Mayıs Katliamı ve Ayaklanması'nda yaşamını yitiren 22 devrimci, Sultangazi Gazi Mahallesi'nde Cem evi'nden Gazi Mezarlığı'na yapılan yürüyüşle anıldı.

İstanbul'da Sultangazi ilçesinde çoğunlukla Alevilerin ve devrimcilerin yaşadığı Gazi Mahallesi'nde bir Alevi kahvesi silahlarla taranmıştı. Saldırıya devrimciler ve halk Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi'nde tepki göstererek sokağa çıkmış ve 22 devrimci yaşamını yitirmişti.

12 Mart günü Gazi Mahallesi'nde sabah erken saatlerden itibaren polis ekipleri TOMA ve akreplerle yoğun güvenlik önlemleri aldı. Yürüyüş boyunca havada helikopterler dolaştı.

Gazi Cem evi önde toplanan aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da bulunduğu yüzlerce kişi, "Gazi ve Ümraniye katliamını unutma, unutturma" pankartı açtı. Katliamda yaşamını yitirenlerin fotoğrafları taşınarak katliamın yapıldığı yerlerden biri olan Eski Karakol önüne "Gazi, Ümraniye Katliamını Unutma Unutturma", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Gazi - 1 Mayıs Şehitleri Ölümsüzdür", "Gazi Halkı Burada Devlet Nerede", "Gezi Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atılarak yüründü.

Gazi ve 1 Mayıs Katliamlarında ve Gezi Ayaklanmasında öldürülenlerin isimlerinin söylenerek "Yaşiyor" denildiği yürüyüşte mahallede evlerin pencerelerinde duranlar ve okullarda sınıfların pencerelerine çıkan öğrenciler de alkışlarla destek verdi.

Yürüyüşte açlık grevindeki Leyla Güven de selamlandı ve "Tecrit Son Bulsun Leyla Güven Yaşasın", "Leyla Güven Onurumuzdur" sloganları atıldı.

Eski Karakol önünde katliamın yapıldığı yere karanfiller bırakılarak burada basın açıklaması yapılarak sık sık, "Adalet İstiyoruz. Faşizme Karşı

Omuz Omuz" sloganları atıldı. Burada aileler adına basın açıklamasını okuyan Erkan Çelik katliamda yaşamını yitirenler için hala adalet talebinde bulduklarını söyledi.

Açıklamada, katliamın amacının alevi-sünni çatışması yaratarak halkı birbirine kırdırmak olduğu belirtildi.

Vuranların kim olduğu belli olmasın rağmen, açılan göstermelik davada katillerin cezalandırılması, sadece iki polisin sorumlu tutulduğunu belirten Çelik "Bu katliamdan, dönemin

başbakanı Tansu Çiller, İçişleri Bakanı, İstihbarat Daire Başkanı Hanife Avcı, Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar, İstanbul Valisi, İstanbul Emniyet Müdürleri sorumlulardır" dedi.

Ülkenin şu an bir tecrit altında olduğunu ifade eden Çelik, "KHK'larla emektarlar işlerinden edildi. Kayyum zihniyeti ile halkların iradesi yok sayıldı. Kadın cinayetleri %70 oranında arttı. Çocuk istismarı %90'lara vardı. İnanç diktası ve asimilasyon cendresinde tüm okullarda zorunlu din dersleri, her okula mescit yaklaşımları, Alevilere ve inanç kimliklerine zulüm uygulamakta. Hukukçular içeride ve açlık grevinde. Cezaevlerinde açlık grevleri yayılmış durumda. Leyla Güven, 125 gündür tecride karşı açlık grevinde ve geri dönülemez riskli eşikte. Kendi dışında herkesi terörist gören bir garabet ile karşı karşıyayız. Bir Cinnet İtişakına dönmüş Beka sorunu şizofrenisi Halklara yeni katliamların kapısını aralamakta" dedi.

Açıklamanın ardından kitle Gazi Mezarlığı'na doğru yürüyüşe başladı. Gazi Mezarlığı'na geldiğinde sloganların ardından yaşamını yitirenler için saygı duruşunda bulunuldu. Gazi ve Ümraniye'de yaşamını yitirenlerin aileleri adına katliamda yaşamını yitiren Zeynep Poyraz'ın ablası Kibar Poyraz basın metnini burada da okudu.

Ailelerin mezarlara karanfiller bırakmasının ardından Alevi dedelerinin duasıyla anma sonlandırıldı.

Küba Yeni Anayasayı 10 Nisan'da İlan Ediyor

Küba Devlet Konseyi, 25 Mart'ta bir toplantı yaptı ve bu yıl 24 Şubat'ta Küba Halkı tarafından onaylanan yeni Küba Cumhuriyeti Anayasası'nı ilan etmek için Halk İktidarı Ulusal Meclisi'ni 10 Nisan'da olağanüstü oturuma çağırdı.

13 Nisan için de 2030 yılına kadar geçerli olacak Ulusal Ekonomik ve Sosyal Gelişme Planı'nda sağlanan gelişmelerin ve 7.Parti Kongresi'nde onaylanan Politik Hattın uygulanmasının değerlendirileceği olağanüstü bir oturum çağrısı yapıldı.

ABD Çöken Hegemonyasını Kurtarmanın Dertinde

ABD, Suriye'de yaşadığı ağır yenilginin etkisiyle daha da çöken hegemonyasını kurtarabilmek için Ortadoğu'da ve Latin Amerika'da 3.Dünya Savaşı'nı boyutlandırarak adımlar atıyor. Venezuela'yı açık işgalle tehdit eden ABD emperyalizmi, deyim yerindeyse "uyuyan hücreler"i uyandırıyor; uzun süredir çözümsüz bekleyen bir çok konuyu yeniden gündeme getirerek, adeta daha büyük bir savaşı kaşıyor.

Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak kabul eden kararnameyi imzalamasından sonra Trump, bu kez de 1967'den beri İsrail'in işgali altında olan Golan Tepeleri'ne el atmış bulunuyor. 21 Mart'ta attığı bir tweetle "52 yılın ardından ABD için İsrail'in Golan Tepeleri üzerindeki egemenliğini tanımanın zamanının geldiğini" duyurdu ve 25 Mart'ta da Beyaz Saray'da İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu ile yaptığı görüşmede de "Golan Tepeleri üzerinde İsrail'in egemenliğini ABD'nin resmen tanıdığını" ilan eden başkanlık kararını resmen imzaladı. Ardından, arkasına aralarında Netanyahu'nun da olduğu katiller sürüsünü alarak basına poz verdi.

Bilindiği gibi Golan Tepeleri, Haziran 1967'de Arap-İsrail Savaşı sonrası İsrail tarafından işgal edilmişti. Suriye'nin güneybatısı ile Filistin'in kuzeydoğusunda bulunan bu yerleşim bölgesi stratejik bir özelliğe sahip. Suriye Golanı diye bilinen bu yerden İsrail işgali sonucu 130 bin Suriyeli evlerini terk etmeye, göçe zorlanmıştı (aradan geçen sürede bu sayı yarım milyonu buldu). Boşalan yerlerde sionist yerleşim bölgeleri kurulmuş, Quenistra şehri, 344 köy ve tarım alanları tamamen tahrip edilmiş buralara askeri üsler vb ku-

rumuştu. İsrail, bununla da kalmamış, 14 Aralık 1981'de Suriye Golanı'nı ilhak ettiğini duyurmuştu. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi bu karardan üç gün sonra 17 Aralık'ta toplanarak aldığı 497 sayılı kararla bunu kabul edilemez bulduğunu ilan etmişti. Buna rağmen bugüne kadar Suriye Golanı İsrail'in işgali ve ilhaki altında kalmaya, Su-

riye'nin de kendi toprağı olan bu yerdeki İsrail ilhaka için verme kararlılığı devam edegelmişti.

ABD'nin aldığı son kararlar çalınan minareye kılıf uydurma çabaları tescillenmiş oluyor. BMGK Suriye'nin çağrısı ile olağanüstü toplandı ve ABD haricindeki 14 üye işgal altındaki bölgenin İsrail toprağı olmadığı konusundaki görüşünü yineledi. Dünyanın bir çok yerindeki ülkeler de bu görüşü destekledi. Rusya, ABD'nin kararının provokatif olduğunu söyleyerek tutumunu ortaya koydu. İran da benzeri yönde bir açıklama yaptı. Küba da kararı sert bir dille kınadı.

Başını ABD'nin çektiği emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküşü her yeni olayla birlikte bir kez daha kendini gösteriyor. ABD'nin Golan Tepeleri konusunda almış olduğu karar da bunu engellemek şöyle dursun, daha da perçinlemekten öte bir anlam taşımayacaktır. ABD'nin savaş kışkırtıcılığı, onunla birlikte müttetiklerini de çöküşten kurtarmayacaktır.

Kriz ve İşçi Sınıfının Çözümleri (Serbest Kürsü)

İki yüzyıl önce mücadeleye atılan işçilere önderleri böyle sesleniyordu. Bu iki yüzyıl boyunca biz işçiler kerelerce kendi eserimizi yaratabileceğimizi sömürünün olmadığı bir dünyaya ulaşabileceğimizi gösterdik.

Bugün patronlar ve onların temsilcileri bizlere "siyasete bulaşmayın, geleceğinize karar vermeyin, size ekmek verdim sadece ekmeğinizi sahip çıkın" diyorlar.

Bir kısmı da siyasetin zenginlerin, entellektüellerin işi olduğunu bizim kendimizle ilgili kararları veremeyeceğimizi anlatıyor, bizim hakkımızda hükümler veriyorlar. Biz işçiler yaşamı ve dünyayı yaratımlar olarak bugünümüzü de geleceğimizi de yaratabileceğimizi TEKEL

işçilerinden, Bursa'da başlayıp tüm ülkeye yayılan metal işçilerinin eylem süresince oluşturdukları eylem komitelerinden, direniş geçcen Flomar, Cargil, Tarih, Sibaş işçilerinden, fabrika ve işletmelerde kurulan komitelerimizden öğreniyor, öğretiyoruz.

Biz farklı iş kollarından, fabrikalardan işçiler olarak krizi, işten atılmaları, fabrika sorunlarını ve çözüm yollarımızı birlikte tartışacağız.

Ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız!

28 Nisan 2019
Pazar / 14.00

Boyoç Akademisi Sanat / İZMİR

Frankfurt'ta Coşkulu Newroz

Almanya'da bu yıl merkezi Newroz kutlaması, 23 Mart Cumartesi günü Frankfurt'ta 50 bine yakın kişinin katılımıyla gerçekleşti.

"Tecridi Kırılım, Faşizmi Yıkılım, Kürdistan'ı Özgürleştirelim" şiarıyla gerçekleştirilen Newroz etkinliğine Almanya'nın birçok şehrinden katılım oldu.

Newroz, sabah saatlerinde iki ayrı koldan yapılan yürüyüşle başladı.

Neredeyse bütün şehri dolanan ve saatlerce süren yürüyüşte Kürdistan'ın dört parçasından gençlerin coşkusu, öfkesi ve dinmeyen sloganları eyleme damgasını vurdu. Gençler, Alman devletinin her yürüyüş ve mitingde "poster, bayrak, slogan yasaklarının" hiç birine uymayacaklarını belirterek yürüyüş ve toplanma alanını YPG bayrakları ve Abdullah Öcalan posterleriyle donattılar. Bunların yanı sıra Zülküf Kesen, Uğur Şakar ve açlık grevi eylemcilerinin de resimleri taşındı. Birkaç noktada posterlere müdahale eden polis, Stuttgart'tan gelen bir otobüsü de posterleri bahane ederek geri çevirdi.

Yürüyüş kollarının Newroz alanına ulaşması sonrası Newroz etkinliği Ey Raqip marşının çalınmasıyla başlatıldı. Programda çeşitli devrimci demokratik kurumlardan temsilciler konuşmalar yaptılar, Açlık grevi eylemcilerinin sahnedan mesajları okundu. Etkinlik Dilovan, Nuarin, Grup Abdal ve folklor grubunun sahne almasının ardından halaylarla sona erdi.

Bu yılki Newroz kutlamaları Almanya'nın Krefeld kentinde 20 Şubat'ta faşist Türk devletini ve emperyalist ülkelerin ikiyüzlü politikalarını protesto için bedenini ateşe veren ve 22 Mart'ta hayatını kaybeden Uğur Şakar'a adandı.

TKEP/Leninist de Afrin'de ölümsüzleşen savaşçılar Emre Bora, Kenan Aktaş ve Avesta'nın fotoğraflarının olduğu "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" pankartıyla yürüyüş ve etkinlikte yerini aldı.

Almanya'dan Leninistler

Dayanışma Yaşatır

Merhaba ben üniversite okumuş işsizlerden biriyim. Bundan bir buçuk yıl önce, mahalle arasında bulunan bir çikolatacıda paketleme işçisi olarak işe başladım.

Burası sadece 10-15 kadının çalıştığı bir yerdi. İlk girdiğimde 15 güne kadar sigorta girişinin yapılacağını ve performansa göre maaşın artış göstereceği söylendi. Çünkü burada verilen maaş asgari ücretin çok altındaydı. İşe başladım; ama sigorta iki ay sonra benim baskıyla yapıldı. Bu arada işyerindeki en büyük sorun, maaşın çok geç verilmesiydi. Orada çalışanlar olarak biz bu maaş alayın her ay yönetimle defalarca konuştuk. Ama insanlar "işsizlik", "geçim derdi" diyerek boyun eğmeye devam ediyorlardı.

Ben burada bir sene çalıştım. Bir sene boyunca sürekli asgari ücretin çok altında olan paralarımızı iki ayda üç ayda bir almaya başlamıştık. Biz bu süreç içinde buna tepki olarak, gerek iş durdurma gerek yönetimle konuşma derdimizi anlatma yollarına başvurduk. Bu tepkilerimiz ancak bir aylık maaşımızı almamıza yardımcı oluyordu.

Bu arada işten çıkarılmalar oluyordu. Biz bir yandan arkadaşlarımıza üzüldükten, bir yandan kendi hakkımızı savunmaya devam ediyorduk. En son maaş süremiz üç ayın üzerine çıkınca, iş yerine gidip çalışmamaya karar verdik. Ve maaşımızı alana kadar da çalışmayacağımızı kesin bir dille belirttik. İşyeri yönetimi bunun üzerine kendilerinin de zor durumda olduğunu, ellerinden geleni yaptıklarını söylediler. Ama biz kararlıydık. Bunun üzerine ortak bir kararla toplu iş bırakmaya karar verdik. Ve yedi kişi birden işi bıraktık.

Şu an iki kişi belli gerekçelerle işe geri döndü. Tabi bu da işyerinin bizi bölme taktiklerinden biriydi. Geride kalanlar ve ben, kesin kararla işe bir daha geri dönmedik. Ama kararlılığımız ve dayanışmamız, bize uzun sürecek bir arkadaşlık ve dostluk kazandırdı. Şu söz yine hayattaki gerçekliğini ortaya koydu:

Dayanışma Yaşatır

Üniversite Mezunu Bir İşçi

"Bizim İşimiz Mücadele Etmek"

Çağdaş Hukukçular

Derneği İstanbul Şubesi üyesi avukatlar, 5 Nisan Avukatlar Gününde saat 18.00'de İstanbul Barosu önünde "Tehlike altındaki avukatlar olarak avukatlar gününü kutlamıyoruz" pankartı açarak "Devrimci Avukatlar Onurumuzdur", "ÇHD Susmadı Susmayacak" sloganları atarak Tünel'e yürüdüler ve burada basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasını okuyan ÇHD İstanbul Şubesi Başkanı Gökmen Yeşil, İstanbul Barosu'nun 5 Nisan 1878'de kurulduğunu söyleyerek başladığı açıklamayı, ülkenin içinde bulunduğu koşullar nedeniyle avukatlar gününü kutlamadıklarını vurgulayarak sürdürdü.

Avukat olmak için hukuk fakültesini bitirip tüm koşulları yerine getiren stajyer avukatların, çeşitli engeller çıkarılarak mesleğini yapmasının engellenildiğini belirterek ilk sözü kadın stajyer arkadaşına verdi.

Stajyerliğini tamamlayan kadın avukat adayları iktidarın OHAL ile birlikte savunmaya yönelik saldırı araçlarını arttırarak değişik biçimlerde sürdürdüğünü, ruhsat gaspı yapıldığını ifade etti, "Avukatlık mesleğini yapma hakkımızı ve müvekkillerin savunma haklarını gasp ediyorsunuz ve vekalet ücretlerini usulsüzce satılığa çıkarmış oluyorsunuz. Biz bugün tüm saldırılara rağmen direnen avukatlarla birlikteyiz(...) Avukatlık belgelerimizi alacağız ve sizin yere düşürmeye çalıştığımız savunmayı ayakta tutmaya devam edeceğiz" dedi.

Basın açıklamasını okuyan ÇHD İstanbul Şube Başkanı Gökmen Yeşil "Avukatlar Gününü Neden Kutlayalım?" sorusuyla sözlerine başlayarak avukatlar gününü bir kutlama günü olarak değil, bir mücadele ve dayanışma günü olarak kabul ettiklerini ifade etti. "Emekçilerin emeklerinin sömür-

rüldüğü, güvencesiz ortamlarda çalıştırılarak iş cinayetlerinde katledildiği bu ülkede nasıl ki 1 Mayıs kutlanamıyor ve ancak direnen emekçilerin mücadelesi ve dayanışması biliniyorsa, avukatların durumu da böyledir. Bugün bizler; avukatlar gününü kutlayacak bir zemine sahip değiliz" dedi.

"Kutlamıyoruz; çünkü ülkemizde ağır aksak bile olsa yürüyen bir 'hukuk düzeni' YOK, Kutlamıyoruz; çünkü ülkemizde bozuk bir saat kadar bile işleyen bir 'yargı' YOK, Kutlamıyoruz; çünkü bu yargıya uyarlanan adliye bürokrasisinde savunma makamına ve savunmana yer YOK. O halde neyi kutlayacağız" diyen Yeşil, oynanan bu yargılama oyununa sessiz kalarak yarımcı olmayı reddettiklerini belirtti.

Hapishanelerde gardiyan nezaretinde görüşme yapılması dayatılan, müvekkilleri ile görüşmeleri kayda alınan avukatların, kuryelik, haber taşıma, talimat verme gibi bin türlü bahane ile hakarete uğradıklarını, hürriyetlerinin tehdit edildiğini, çeşitli baskılara uğradığını gözaltına alınıp tutuklandığını hatırlatan Yeşil, "Bu şartlar altında bugünü kutlamanın; kendisini azarlayana biat eden, mesleği piyasalaştıran, mesleğin hak arama işlevini iktidara pazarlık malzemesi yapan; genç meslektaşlarına eşitlik, özgürlük, demokrasi, laiklik ve hukukun üstünlüğü üzerine binlerce yemin ettirmiş iken kendi yeminini unutan Barolar Birliği Başkanı'nın işidir. Bizim işimiz mücadele etmektir" dedi.

Avukatlar eylemlerini "Devrimci Avukatlar Onurumuzdur", "ÇHD Susmadı Susmayacak" sloganları ile sonlandırdı.

"Kadınların Ayakta Durmaları Gurur Verici"

Merhaba, ben üniversite 1. sınıftan itibaren çalışmaya başlayan bir kadınam. O zaman 18 yaşındaydım, satış danışmanlığı yaptım.

İlk zamanlar yaz tatillerinde çalışıyordum. Şirnak'ta yaşıyordum o zaman. Üniversitede bölümüm turizm olduğu için, sektörü de görebilmek adına Antalya'ya gittim arkadaşlarımla. İskenderun MKÜ'de okudum üniversiteyi.

Yazları turizm beldelerinde çalışıyorduk. Akşamları işe gidiyorduk. 16-24 arası çalışıyordum. Servislerimiz vardı; yol problemi hiç yaşamadım. 8 saat çalışıyorduk. Saatleri azdı ve mesai ücretlerimizi veriyorlardı; fakat çok çalışıyorduk. Garsonluk yapıyordum; bütün gün ayakta çalışıyorduk; artık ayaklarımız tutmaz hale geliyordu. Parmak uçlarımız kan topluyordu. Ağır iş yapıyorduk. Sevmedim o işi, bıraktım. İki yaz tatili para kazanmak için gittim. Üniversite bittiğinde 1 yıl yeğenime baktım, 'bakıcılara bırakmayalım' diyerek. Muhasebe departmanında çalışıyorum şu an.

Mango'da çalıştım. Orası biraz daha farklıydı; herkes kadındı.

Hiç erkek yoktu. Bilinçli olarak erkek eleman almıyorlardı. Kadın-erkek ilişkileri yaşanmıyormuş karma olunca, bu nedenle de erkek eleman almıyorlardı. Müdürlüğümüz de bir kadındı. Çok fena bir kadındı. Orada kısa bir zaman çalıştım.

Şu an muhasebe departmanındayım. Birbiri çuk yıldır çalışıyorum. Yol bir saat kadar sürüyor, evden 7.30'da çıkıyorum. Patronumla şu an bir problem yaşamıyorum. Çok küçük bir şirket zaten; ama izin konusunda sorunlar yaşıyoruz. Ne kadar küçük de olsak, geç kaldığımızda tutanak tutuluyor. 4 bayan çalışıyoruz orada. İkisiz evli, ikimiz de bekarız. Çocukları olmadığı için sık sık izin alıyorlar, randevu alıyorlar; "şu saatler arası olmayacağım" diyorlar. Biz izin veriyoruz ama yıllık izinden düşüyoruz. Rapor almasını, birşey yapmasını diye. Genel anlamda birçok yerde ufağından büyüğüne sorunlar oluyor elbette.

İşçi Kadın Kurultayına geldiğimde, farklı yaşamlara sahip birçok kadının mücadelesini gördüm. Kadınların bu şekilde ayakta durmaları gurur verici ve hoş. Başka etkinliklere gelmeyi de, kendi fikirlerimi sunmayı da isterim.

Bir Kadın İşçi

BİR PUT DAHA VERLEBİR

Umut Çakır

Adeta hızlı çekim, teknelci sermaye egemenliğinin çözülüşüne tanıklık ediyoruz. Her sınıflı toplum gibi, burjuva toplum da, çelişkiler had safhaya ulaştığında, birliği oluşturan çelişkin öğeleri kutuplaştırır, onları birbirinden bağımsız hareket zorlar ve mücadeleyi biri diğerini yok edecek sertliğe ulaştırır. O güne dek, emekçi nüfusu burjuva hegemonyasına mahkum eden ne varsa (ekonomik, siyasi, ideolojik ve kültürel), parçalanmış birliğin şiddeti altında, gerçek içerikleriyle ortaya çıkarlar. Olağanlaşan OHAL koşullarında, şiddetini sakatlamaya değil ama doğrudan açlıkla, işsizlikle öldürmeye ayarlı ekonomik çöküş, daha dün kadar burjuva toplumun kutsalı sayılan ne varsa, onu ayaklar altına alıyor: Önce "devletin bekası" şimdi de tartışılması yasak "terör" söylemi, aynı kaderden kurtulamıyor.

Bir önceki seçimde gerici teknelci muhalefet "çaldırılmayacağız!" yalanıyla ilgi çekmeyi başarmıştı; ama şimdi bu yalanın hiç bir ikna edici gücü kalmadı. Yine de, seçim kürsülerinde bol alkış fırtınası koparacak bir söz buldular. Demirel'in yetiştirmesi Akşener, ustasından devraldığı taktiklerle, ölü toprağı serpilmemiş miting meydanlarını biraz olsun heyecanlandıran "Teröristler, nasılsınız?" lafını kullanmayı pek sevdi. 90'lı yıllarda en kanlı iç-savaş dönemlerinin işçileri bakanı olarak "terörizmle savaşmak"la övünen faşist asenanın, şimdi duyduğu alkışlarla aklının başından gitmesi, doğrusu ironiktir ya da tarihin bir intikamı diyelim. Ama bunun bir önemi yok.

Asıl dikkat çekmemiz gereken husus, gerici muhalefetin mitinglerindeki ölü toprağı biraz olsun silkeleyen, sıradan emekçileri saran bu ruh halidir. Çünkü Akşener'e bizzat "söyle söyle" diye tempo tutanlar onlar. Umutsuzluğun kıyısındaki bir durgunlukla bu miting alanlarını dolduranlar, önemli oranda, gerici önyargılarla şovenist zehrin etkisi altındadırlar. Yine de tüm önyargıların ve şovenist zehrin bünyeye yayılmasında önemli bir işlev üstlenen "terörizm" söyleminin, bu denli alay konusu haline gelmesi, işte bu salt bir ironi değildir; birbirini ardına devrilen köklü önyargılar enkazına eklenen yeni bir halkadır.

Uzun iç-savaş boyunca teknelci faşist devlet, "terörizm" söylemi ve kurgusuna özel bir önem vermişti. Bu kurgunun içerdiği şiddet, önyargılarla dolu emekçi kesimlerin tahayyül ufkunu boydan boya kaplamıştı. Bu söylemsel kurguya göre komünistler, yeni bir toplum için kavga verenler, yalnızca toplumun huzuru ve birliğini bozmaya yeminli, amaçsız tedhişçilerdir. Faşizme göre, huzuru ve birliği isteyenler bu bir avuç tedhişçi yönelen resmi şiddetin destekçisi olmalydı. Söylemin ürettiği aşırı duygular, komünistlerin yüce amaçlarını karartmanın etkili bir yolu olmuştu. Özellikle 89-91 karşı devrimleriyle sosyalist dünya sisteminin dağılması, komünistleri, umutsuz bir davanın sürdürücülere gibi göstermeyi kolaylaştırmıştı. Karşı-devrim saflarını dolduran kalabalıklar, burjuva toplumun ürettiği tüm acıları, sefaleti ve baskıyı, bir günah keçisinin sırtına yükleyip dışallaştırmaya hizmet eden bu söylemin etkisini derinden hissettiler, karşı devrim yapısını ortaya çıkartan en önemli çimento, bu "terörizm" söylemiydi. Ne zamana dek? Bizzat karşı-devrim saflarında, huzur ve birliğin kalmadığı görülene dek.

Burjuvazi ne yaparsa yapsın bir türlü gündemden düşmeyen devrimin direşkenliği, uzun iç-savaşın bütün sonuçları ve bunlarla birleşen ekonomik çöküşün sınır tanımaz dalgaları, karşı-devrim saflarında huzur ve birlik bırakmadı. Egemen katlarda bir türlü önü alınamayan çıkar kavgaları, ardı ardına doruk bunalımlarına yol açınca, kitleler içinde en gerici önyargılarla dolu olanlar bile, genel hareketlenmenin içine doğru çekildi. Böylece, tarihteki her büyük halk devriminin geniş ölçüde yararlanabildiği, ciddi kalabalıklarla kapsayan geniş çaplı bir havuz oluştu. Bunlar, varolan burjuva egemenliği ile bir sorunu olmadığı halde, varolan hükümetlere duydukları kin ile tutum belirleyen geniş emekçi kesimlerdir. Şimdilerde kendi çözümünü dayatan çelişkilerin son haddine kadar keskinleşmesi sonucunda, bu havuzda, karşı-devrim saflarından, öyle teker teker değil, geniş bloklar halinde koparak dökülenler, sınıf dengelerini alt üst edici dalgalanmalar yaratıyorlar.

Yine de, karşı-devrim saflarındaki hareketlenmeleri, devrim saflarındaki gelişmelerden soyutlayıp ele almak, eksik bir değerlendirme olur. Söz konusu önyargıların yıkılışında, devrim saflarında yaşanan nitel-nicel birikimlerin özel bir önemi ve etkisi vardır. Bu konuda en başta gelen olgu şudur ki, devrim saflarından taşan öfke birikimi, ekonomik çöküş ve doruk bunalımlarıyla belli bir kaynaşma düzeyine gelen bu havuzda da gerilimin ve umudun bir arada yükselmesine ön ayak oluyor. Devrim saflarında birikmiş öfkenin patlamaması için faşizm, olağanüstü baskıyı öylesine geniş kitlelere doğru yaydı ki, önyargılarla çokça zehirlenmiş kitleler içinde bile, demokrasiye dair ciddi ve derin bir özlem yarattı. Direşken devrim, bu özlemi umutla besledi. Faşist baskı, yaygınlaşıp sıradanlaştıkça korkutucu etkisini kaybeden, kendi ayaklarına ateş eden bir mekanizmaya dönüştü. Bir noktadan sonra, faşist baskıyı kabul ettirmeye yardımcı olmuş ne kadar söylem ve kurgu varsa, önce alay konusu yapıp sonra aşmak üzere, kitlelerin ayakları altına almaya çalıştı elbette.

Gerici önyargılarla dolu emekçi yığın kesimlerinin, kendilerine kürsüden "terörist" diye hitap edilmesi için meydanlarda tempo tutmaları, bu yüzden, göz ardı edilemeyecek bir olgudur; sermayenin ve onun faşist devlet aygıtının ipleri elinden artık iyice kaçırdığına dair bir başka kanıttır. Dahası, bu önyargılarla dolu geniş kalabalıklar içinde, yıllarca "terörist" yaftasıyla karşılanan devrimin yüce amaçlarını propaganda etme şansı, şimdi eskisinden çok daha fazladır. Sınıflar mücadelesi ve uzun iç savaşın bütün tarihi seyri, geldiği aşama ve var olan dengeler göz önüne alındığında, devrim safları bu propagandayı, alışageldik tarzda, yani küçük propaganda gruplarının yazılı ve sözlü etkinliği ile sınırlandıramaz. Ama devrimin ileri bilinişli, öfkesi kaynama noktasında engel tanımayan kesimlerinin bir devrimci atılımı, isyanı ve ayaklanması; kısacası, devrimin milyonların iç-savaştaki her büyük adımı, bundan böyle, "terörizm" yaftasını adeta bir onur madalyası sayan bu kalabalıkların aktif desteğiyle, ya da en azından hayırhah tutumuyla karşılanacaktır.

Son Dakika - AK Parti'nin talebi üzerine, geçersiz oy pusulalarının üzerindeki parmak izinden oy sahiplerine ulaşılarak aslında ne seçmek istedikleri sorulacak... Zaytung

Son Dakika - YSK, brüt döviz rezervleri düşük çıkan Merkez Bankası'nın dolarlarının tekrar sayılmasına karar verdi... Zaytung

Gençliğe Birleşik Devrim İçin Çağrı

Yazılı bir açıklama yapan HBDH Yürütme Komitesi, tüm halklardan gençleri birleşik devrim katılarak devrimin gücünü büyütme çağırıyor.

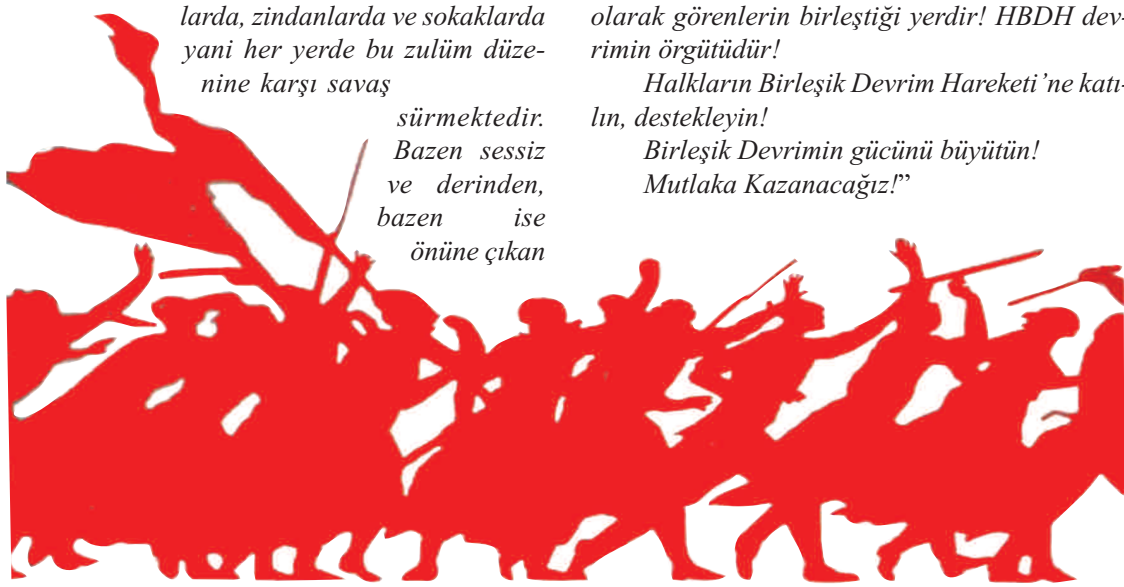
“Gençlik bugünde geleceği temsil eder. Bugün gelecek için yapılanlar ise gençliğin yaşamını belirler. Bu düzenin, toplumun bütün katmanlarına olduğu gibi gençliğe de geleceksizlikten başka vereceği, vaat edeceği bir şey yoktur. Bu düzenin, bu saltanatın nefes aldığı her an gençliğin yaşamından çalınan zamandır” denilen açıklamada kapitalizmin çürüdüğü ve artık insanlığa ve halklara sefalet ve zulüm dışında verecek hiç bir şeyleri kalmadığı söylendi.

“Bugün toplumsal durumu incelerken karşımıza çıkan manzara, egemenler ile ezilenler arasındaki uçurumun büyük bir altüst oluş olmaksızın yok edilemeyeceği bir noktayı göstermektedir. Manzaranın bir yanı, büyük imkan ve olanaklarla süren sömürgeci bir şatafat, diğer yanı ise soğan ve patates kuyruklarında sürdürülmeye çalışılan yaşamlardır. Bir yanda saray eğlenceleri, ejder meyveleri, diğer yanda çöpten yiyecek toplayanlar... Bir yanda ‘aynı gemideyiz’ masalıyla sürdürülmeye çalışılan kokmuş bir lüks ve ihtişam, diğer yanda yoksullukla, işsizlikle yaşamdan kovulanlar... Bir yanda vatan millet edebiyatıyla topraklarımızın tüm zenginliklerini emperyalistlere altın tepside sunanlar diğer yanda kendi topraklarında kendi öz vatanlarında ulusal kimliklerinden vazgeçmedikleri için terörist ilan edilenler.

Evet manzara budur. Ve düzenin sahipleri tüm bunların devamını önümüze gelecek için tek seçenek olarak koymakta ve bunu sağlayabilmek için halklarımızın üzerinde her türlü baskıyı uygulamaktadır. Saltanatlarını sürdürülebilmek için ellerinde baskı ve zor yöntemleri dışında neredeyse hiç bir şey kalmamıştır. Ama ne yaparlarsa yapsınlar halklarımızın karşı koyuşunun önüne geçememekte, mücadelesini bastıramamaktadırlar” denilen açıklamada 100 günü aşan açlık grevinin geldiği boyut hatırlatıldı, mücadelenin her yerde sürdüğü söylendi.

“Şehirlerde, dağlarda, fabrikalarda, okullarda, zindanlarda ve sokaklarda yani her yerde bu zulüm düzenine karşı savaş

sürmektedir. Bazen sessiz ve derinden, bazen ise önüne çıkan

Öğrencilik ve Stajyerlik Üzerine

Merhaba ben stajyer avukatım. Bir hukuk firmasında çalışıyorum.

Öğrencilik yıllarımda bir dönem anket işi yapmıştım. Anket başına iki lira alıyorduk. Sonradan öğrendim ki, anketin onlara gelişi 10 liraymış. Genelde öğrencilere yaptırıyorlar iki liraya. Her anketten 8 lira kar elde ediyorlar. Sigortamız yapılmıyordu. Bir günlük yemek paranı ısmarlıyorlar; 10 lira gibi bir ücret zaten o da. Sabah 09.00’den akşam 20.00-21.00’e kadar tutuyorlar. Pis bir iş üstelik. İnsanların evlerine gidiyorduk. Siyasi gündem anketi yapıyorduk yani başımıza her şey gelebilecek durumda oluyordu. Bir gün 30 tane anket yapmıştım. 60 lira alırken adam hiçbir şey yapmadan benim üzerimden 240 lira kazandı. Öğrenci kesimi de çok eziliyor.

Stand işi yapıyorsun, bir kadın stantta duruyorsa erkekler mutlaka laf atıyorlar; bakıyorlar, laf atıyorlar kendini rahatsız hissediyorsun; ama paran yok, orada olmak zorundasın. İnsanlara bir şey de diyemiyorsun, kavga etsen seni işten atacaklar. “Paramı 15 gün sonra yatacağım” diyerek iç ediyorlar. 15 gün oluyor bir ay, bir buçuk ay. Bir buçuk ay sonra gidip istiyorsun; “neden bu vakitte geldin paramız yok” diyorlar. Herkesle kavgalı ayrılıyorlar.

“Stajyer avukatım” demiştim. Adliyede birçok memur beni Malatyalı olarak biliyor. Memleket muhabbeti yaparak iş yaptırılmıştım. Bizim stajyer bir arkadaşımız var, çalıştığı büro İzmit’teki bütün icra davalarna bakıyor. Çok zenginler, stajyerlerine para vermiyorlar. “Biz sana iş öğreteceğiz ne parası” diyorlar. İş öğrettikleri de yok, ayak işlerini yaptırıyorlar. Başka bir arkadaşım 300 lira alıyor. Bir ay boyunca hafta içi 09.00’den 18.00’e kadar çalışıyor ve 300 lira alıyor. Yemek parası dahil...

Geçen yıl sınır krizi geçirdim resmen. Bağırıp çağırırsam hiçbir memur işimi halletmeyecek üstelik. Kendimi gerizekalı gibi hissediyordum. Avukat diyor ki, “bu dosyaları götür işlemlerini yaptır”. Memur soruyor adliyede, “bu dosyalarda ne var” diye. 30 dosyayla gelmişim, ne bileyim ben. “Nasıl bilmezsiniz?” diye üstten üstten konuşuyorlar. Öyle bir soruyorlar ki, bilsen unutursun zaten. Defalarca kez okulu bırakmayı düşündüm. Memurlara dosya götürdüğünde sana emirler veriyor, “şuradan yapıstırıcıyı ver, buradan bunu ver”. Avukatlara bağırıyorum böyle, ama stajyerlere kötü muamele yapıyor.

İzmit’ten Stajyer Bir Avukat

bütün engelleri paramparça eden güçlü bir akıştır bu. Dağlarda ve şehirlerde durdurulamayan gerilla, onlarca işçi grev ve direnişi, kadınların isyancı, irili ufaklı öğrenci eylemlilikleri ve halkın gittikçe kabaran patlamaya adım yaklaşan öfkesi mutlaka hedefine varacaktır.

Bir yanda çürüyenin, diğer yanda yeşerenin olduğu; bir yanda geçmiş, tükenmiş temsil edenlerin, bir yanda geleceğe doğru yürüyenlerin bulunduğu bir kavga bu. Gençliğin safı, faşist devlete karşı özgür bir gelecek hedefiyle dövişenlerin yanındır. Bu saray saltanatının, bu korku iktidarının sonu getirilmeli, Birleşik Devrim başarılmalı, faşist devlet yıkılmalıdır!” denildi.

“Birleşik Devrim kurtuluşun tek yoludur” denilen açıklamada gençlere Birleşik Devrim safına katılmaları için çağrı yapıldı:

“Birleşik Devrim, toplumun insan hak ve özgürlükleri temelinde yeniden örgütlenmesi demektir!”

Birleşik Devrim, zindanların yıkılması, devrimci tutsakların özgürleşmesi demektir!

Birleşik Devrim, gençlik için geleceksizlik anlamına gelen İşsizliğin yok edilmesi demektir!

Birleşik Devrim, anadilde, parasız ve bilimsel eğitim ve bu eğitime tüm emekçi çocuklarının erişme özgürlüğü demektir!

Birleşik Devrim, yaratılacak bütünlüklü özgürlük ortamıyla, gençliğin kültürel, sportif ve entelektüel gelişiminin önündeki tüm engellerin kaldırılması demektir!

Birleşik Devrim, geleceğin kazanılması, gençliğin kazanması demektir!

Kadın, Erkek, İşçi, Köylü, Öğrenci Gençler;

Ne çaresiz ne de seçeneksizsiniz. Geleceğiniz elinizden alınmasına, özgürlüğünüzün çalınmasına izin vermeyin! Kendi geleceğinizi elinize alın! Bu zulüm düzeninin yıkılması mücadelesine omuz verin! Birleşik Devrim mücadelesinin bütün alanlarda büyütülmesine katkı sağlayın.

Arap, Kürt, Türk Tüm Halklardan Gençler; HBDH halkların kurtuluş umududur!

HBDH devrimi isteyenlerin, onu kurtuluş umudu olarak görenlerin birleştiği yerdir! HBDH devrimin örgütüdür!

Halkların Birleşik Devrim Hareketi’ne katılın, destekleyin!

Birleşik Devrimin gücünü büyütün!
Mutlaka Kazanacağız!”

Eylem İnsanlarının Yazdığı Bir Destan... Kızılder

68 kuşağının ve Türkiye devriminin genç önderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan faşizm tarafından yakalanmış ve idam

edilmekle karşı karşıyaydı. Denizleri idam ederek halklara gözdağı vereceğini, devrim yürüyüşünü durdurabileceğini düşünen faşizme karşı cezaevinden kaçan Mahirler ve Denizlerin yoldaşları THKO'lular bir eylemle cevap verme hazırlığındaydı.

Mahir Çayan önderliğinde THKP-C'liler Ertan Saruhan, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdayi Arıkan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy ve Ertuğrul Kürkçü, THKO'lular Cihan Alptekin, Ömer Ayna 27 Mart 1972'de Ünye'deki NATO üssüne saldırdı. Amaçları üstte rehlin aldıkları askerleri Denizlerle takas ederek onları kurtarmaktı.

Orada rehlin aldıkları NATO subaylarıyla Tokat'ın Kızılder köyüne geldiler, muhtarın evinde mevziletiler. Bir ihbar sonucu evi ağır silahlarla kuşatan polis ve asker THKO ve THKP-C'lilerin teslim olmalarını istedi. Fakat eylem alanındaki kararlılık ve cüret bir kez daha sanıyordu. Düşmanın sayı ve teknik üstünlüğüne rağmen yürekleri, bilinçleri ve adanmışlıkları ile siper yoldaşları düşmanın psikolojik olarak üstün olmasını engelliyordu.

Nasıl ki Sinanlar düşmana karşı cesurca sa-

vaşıp bayraklaşmış, nasıl ki Denizler idam edileceklerini bile bile düşmanla uzlaşmayı asla düşünmemişse, Mahir ve yoldaşları, onların siper yoldaşları olan

THKO'lular da öyle bir cüretle düşmana karşı savaşmaya hazır. Düşman devrimin önderlerine bir darbe daha vurmak için içerideki rehnelere rağmen evi ağır silahlarla taradı, evi bombaladı. Samanlığa saklanan Ertuğrul Kürkçü dışında siper yoldaşları kahramanca sava-

şarak ölümsüzleştiler ve adları bugünlere taşındı. Düşmana "Erleri geri çekin, rütbeler gelisin" ve "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik" diyen Mahir'in sesi hala kulaklarımızda.

68 kuşağı ve 71 devrimci çıkışıyla öne çıkan devrimciler yarattıkları yüce değerler, onurlu kavgaları, cüretleri ve devrimin militan savaşçıları olma rolünü başarılarıyla bugün kavgamızın bayrakları oldular.

Dinci-faşizmin en pervasız, en acımasız saldırıları ile yüzleştığımız bugünlerde gençlik olarak bu saldırıları birlikte göğüslememiz, siper yoldaşlığının örneklerini sadece eylem birliklikleri ile ya da sözde kalan birliklikler ile değil, sözünü söyletecek gençlik içindeki dayanıklılığın önüne geçecek, birleşik bir anti-faşist mücadele hattı inşa etmek için çabalarımızı artırmalı, buna dair politik tartışmaları yoğunlaştırmalıyız.

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

Devrimci Tutsakların Özgürleştirilmesi İçin Kavgayı Büyütelim

Kürt halk önderi Abdullah Öcalan'a uygulanan tecridin kaldırılması amacıyla Leyla Güven ve yoldaşlarının başlatmış olduğu açlık grevi eylemi 27 Nisan itibarıyla 140. gününde.

Açlık grevi eylemi zindanlarda, yurt dışında ve dışarıda büyük bir destekle yayılarak sürüyor. Yaklaşık yedi bin tutsak bugün açlık grevinde. Aynı zamanda zindanlarda tecridin derhal kaldırılması için feda eylemleri gerçekleştirildi. Zülküf Gezen, Ayten Beçet, Uğur Şakar, Zehra Sağlam, Medya Çınar feda eylemi yaparak ölümsüzleştiler. Cenazelerini bile ailelere vermeyen faşist devlet, ölümsüzleşenlerin ardından “Jandarmaya teslim oldular, itirafta bulundular. Bu kişiler, kendi yaşamına son vermediler, cezaevinde asıldılar” gibi alçakça açıklamada bulundu.

Faşist TC devletinin on yıllardır Kürt halkına yönelik sürdürdüğü işgal, ilhak, yok etme politikaları bugün daha da yavaş bir şekilde hissediliyor. Bugün tecrit sistemine karşı büyüyen eylem dalgası aslında bu sorunun asıl kaynağı olan zindanlar sorununu öne çıkartmış durumda. Zindanlar, coğrafyalarımızda devrimin öncülerine karşı sermaye tarafından yoğun bir biçimde kullanılan önemli bir araçtır. Bugün yurtsever tutsakların tecridin kaldırılması talebiyle girmiş oldukları açlık grevi eylemleri iki ülkenin halklarını derinden etkiledi. Binlerce tutsağın ölümü göze alarak giriştiği bu cüretli eylemsellik, tüm devrimci güçler ve gençlik tarafından sahiplenildi. Hem Türkiye’deki hem de Kuzey Kürdistan’daki işçileri, emekçileri, sosyalistleri, devrimci gençleri harekete geçirdi; çeşitli biçimlerde eylemler gerçekleştirildi.

Ancak tek başına tecridin kaldırılması talebi Kürt ulusunun özgürleşmesi için politik olarak sınırlı bir taleptir. Zindanların yıkılıp, devrimci tutsakların özgürleştirilmesi, Kürt halk önderinin üzerindeki tecridin kaldırılıp özgürlüğünün sağlanması, Kürt ulusunun ayrı devlet kurmak dahil tam hak eşitliği çerçevesinde kendi kaderini demokratik ve özgür bir ortamda tayin edebilmesi bir devrim sorunudur. Faşizmin bir devrimci yıkılmasını gündemine almayan politik yaklaşımlar gerçek kurtuluş yolunu göstermemektedir.

Devrimci gençlik olarak, Leyla Güven ve yoldaşlarının başlattığı açlık grevi eylemlerini devrimci tutsakların özgürleşmesi talebiyle sahiplenmeliyiz. Buna dair sokak eylemleri örgütlemeli, üniversitelerde, liselerde, bulunduğumuz her alanda devrimci tutsakların özgürleştirilmesi için sesimizi yükseltmeli, kavgayı büyütmeliyiz!

Leyla Güven ve Açlık Grevindeki Tutsaklar Yalnız Değildir!

**ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
DEVRİMCİ TUTSAKLAR ÖZGÜRLEŞMEDEN
ÖĞRENCİ GENÇLİK ÖZGÜRLEŞEMEZ!**

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)

"Belediyelerdeki usulsüzlükleri örtmek için zaman kazanıyorlar" iddialarına AK Parti'den sert yanıt: "Lan ülkede bizi yargılayabilecek mahkeme mi var?" Zaytung

Sosyal Bilimler Akademisi Öğrenmek ve Bildiklerini Paylaşmak İsteyenleri Bekliyor...

Sosyal bilimler alanındaki çeşitli konuların ele alınarak işlendiği Sosyal Bilimler Akademisi, 2018 yılı bahar aylarında başladığı yolculuğuna 2019 yılında devam ediyor.

Geçen yıl çeşitli mekanlarda akademisyen, öğretmen ve öğrencilerin bir araya gelerek gerçekleştirdiği atölye çalışmaları, 2019 yılında 2 Mart Cumartesi günü yapılan ilk çalışmayla başladı.

Sosyal Bilimler Akademisi katılımcılarının 2019 Bahar Dönemi çalışmaları için yaptıkları çağrı ise şöyle:

"Sosyal Bilimler Akademisi Üzerine....

Biz kimiz?

Öğrenciler, öğretmenler, akademisyenler ve cümle merak eden, öğrenmek isteyenleriz.

Neden akademisi?

Kapitalist sistem, üretim araçlarını elinde bulunduran burjuva azınlık dışında hiç kimseye bir şey vermez, veremez. Bu bağlamda eğitim alanını ele aldığımızda da bu gerçeği görebiliriz. Nitelikli ve bilimsel eğitimin ancak karıntılarını görebildiğimiz bu alanda KHK'lerle birlikte geriye hiçbir şey kalmamıştır. Nitelikli öğretmenler ve akademisyenler, hiçbir gerekçe göstermeden, çıkarılan KHK'lerle ihraç edilmiş ve yapılan müfredat değişiklikleriyle eğitimin

içi tümüyle boşaltılmıştır.

İşte bu karanlık tabloya bakıp umutsuzluğa kapılmak yerine, umutsuzlara da umut olmak ve yeni bir yol yaratmak adına bir araya geldik. Hedefimiz birlikte öğ-

yapar, atölyeler ve okuma grupları oluşturur. Ve katılımcıların bir sonraki dönemin örgütleyicisi olmasının önünü açar.

Akademi ne ister?

Akademi öğrenmek ister. Akademi öğretmek ister. Akademi seni, merakını ve deneyimlerini ister."

Sosyal Bilimler Akademisi, çeşitli mekanlarda gerçekleştirdiği Atölye çalışmalarının 2019 Bahar Dönemi'nin ilk buluşmasını 2 Mart 2019 Cumartesi günü gerçekleştirdi.

Sosyal Bilimler Akademisi'nin Nisan ayı programı ise şöyle:

7 Nisan 2019 Pazar Saat 14.00 - Şair Dolunay Aker ile 'Modernizmin Uçları' başlıklı edebiyat söyleşi, Ayışığı Ekin Sanat Derneği

14 Nisan 2019 Pazar Saat 14.00 - Alper Kızıboğa ile "Cumartesi Düşü" ve Sinema Üzerine Söyleşi, Ayışığı Ekin Sanat Derneği

21 Nisan 2019 Pazar Saat 14.00 - Murat Özyaşar ile "Öykü ve Yaşam" üzerine Söyleşi, Ayışığı Ekin Sanat Derneği

21 Nisan 2019 Pazar Saat 14.00 - Murat Özyaşar ile "Öykü ve Yaşam" üzerine söyleşi, Ayışığı Ekin Sanat Derneği

Öğrenmeye meraklılar, bildiklerini paylaşmak isteyenler, gelişmeleri <https://www.facebook.com/Sosyal-Bilimler-Akademisi> sosyal medya hesabından takip edebilirler.

SOSYAL BİLİMLER AKADEMİSİ
BAHAR DÖNEMİ

7 NİSAN EDEBİYAT & SINEMA

Söyleşi
Dolunay Aker ile Modernizmin Uçları
Pazar 14:00, Ayışığı Ekin Sanat Derneği

Film Gösterimi & Söyleşi
Alper Kızıboğa ile "Cumartesi Düşü" ve Sinema Üzerine
Pazar 14:00, Ayışığı Ekin Sanat Derneği

Söyleşi
Murat Özyaşar ile "Öykü ve Yaşam"
Pazar 14:00, Ayışığı Ekin Sanat Derneği

renmek ve birlikte öğretmek. 2018 yılının baharında çıktığımız bu yolda heyecanla, sabırla ve umutla adımlarımıza devam ediyoruz.

Akademi ne yapar?

Akademi, sosyal bilimler alanında ve alanın dokunabildiği her konuda katılımcıların hem öğreten hem de öğrenen olmasına imkân sağlar. Paneller, söyleşiler

Dünyada Öğrenciler İsyanda

ÇEVİRİ

Karayipli Öğrenciler Ayaktal

Karayipli Öğrenciler Venezuela'ya Yönelik Savaş Planlarına Karşı Çıkıyor ve Venezuela'nın Toprak Bütünlüğüne Saygı Duyulmasını İstiyor!

Karayip Araştırmaları Birliği (CSA) Caracas'taki son gelişmelerden duyduğu derin endişeyi yayınladığı bir açıklama ile dile getirdi.

Venezuela'da hızla gelişen olaylar, tartışmalara müdahil olan, sorunun barışçıl çözümünü talep eden ve Venezuela'daki karşıt taraflar arasında artan çatışmaların teşvik edilmesine karşı çıkan öğrenciler Karayıplı'de her geçen gün daha dikkat çekmeye devam ediyor.

Karayipler'deki üniversite öğrencilerini bir araya getiren Karayip Araştırmaları Birliği (CSA), Venezuela'ya yönelik savaş tehdidinden ve bununla birlikte şekillenen son gelişmelerden duydukları endişeyi dile getirdi. Trinidad ve Tobago'da bulunan Karayip Araştırmaları Birliği(CSA), 2 Nisan tarihinde yayınladığı açıklamayla Venezuela'daki sorunlara barışçıl ve şiddet içermeyen bir çözüm çağrısında bulunarak, benzer çağrıları yapan Karayıplı Topluluğuna (CARICOM), Birleşmiş Milletler ve Latin Amerika Parlamentosu'na katıldığını açıkladı. Karayip Araştırmaları Birliği (CSA) Başkanı Catalina Toro Perez, "Şimdi, tüm egemen uluslar arasında saygıya dayalı, barışçıl bir arada yaşamayı esas alan uluslararası hukukun temel ilkesini her zamankinden daha fazla destekliyoruz" dedi. Catalina Toro Perez öğrencilerin, "hukukun üstünlüğüne saygı gösterme ve ülkelerin halklarının hukuksal olarak tanınmasına dayanan, devletlerin meşruiyetine saygı duyma, dünyanın beklediği ulusal bütünlüğün temelini oluşturma" görüşünü taşıdığını belirtti. Karayip Araştırmaları Birliği (CSA) başkanı ayrıca "Ülkelerin toprak bütünlüğüne saygı duyma, ülkelerin siyasi hayatında siyasi çoğulculuğun tanınması ve Venezuela halkının demokratik bir ortamda bir arada yaşamasının savunulması gerektiğine" işaret etti.

"Şimdi, tüm Veneziella halkının demokratik haklarına saygı duymak büyük önem taşıyor" diye devam eden Karayip Araştırmaları Birliği'nin açıklamasında Karayıplı'de yaşayan ilerici, demokrat, sosyalist öğrencilerin kurumsal ve bireysel üyeliğe sahip entelektüel bir organizasyon olarak askeri çözümlere karşı olduğu vurgulandı. Karayip üniversitesi ve müttefikleri de Venezuela'da askeri müdahale ve savaş tehditlerine karşı çözümün barışçıl bir yaklaşımdan ve dış müdahaleye karşı durmaktan geçtiğini belirtirken, Latin Amerika'da yaşayan tüm öğrencileri bu çabalarını desteklemeye çağırdı. Karayip Araştırmaları Birliği'nin açıklaması, "Karayıplı'de artık savaş veya yabancı müdahaleye geçit yok!" şeklinde etkili bir çağrı yapılarak sonuçlandı.

www.telesurenglish.net sitesinden çevrilmiştir.

Kolombiya'da Öğrenciler Eylemde!

Kolombiya'da Öğrenciler Kolombiya Yerlilerinin Minga Adını Verdikleri Eylemlere Katılıyor!

Kolombiya Ulusal Yüksek Eğitim Öğrencileri Birliği (UNEES), Cauca Bölgesel Yerli Konseyi'nin çeşitli şehirlerde (CRIC) gerçekleştirdiği ortak bir eylem olan "Yaşamı, Bölgeyi, Demokrasiyi, Adaleti ve Barışı Savunmak İçin Minga'ya Katıl" eylemlerini desteklemek için 10 Mart'tan bu yana Konsey'in Cauca vadisinde önderlik ettiği Perşembe gösterilerine katıldı. UNEES'in bir üyesi, Minga'nın artık sadece Cauca bölgesinde gerçekleştirilen bir yerli eylemi değil, ülke genelinde tüm halkın iktidarı protesto ettiği bir eylem dalgasına dönüştüğünü açıkladı. Bir UNEES öğrencisi Twitter'da yaptığı açıklamada, "Gösterileri gerçekleştiriyoruz, çünkü Kolombiya devletinin anayasal hakkımız olan ve halkın kendini en iyi ifade ettiği eylemlere saldırmasına, yani topraklarımızı militareze ederek ve yoldaşlarımızı öldürerek bize savaş açmasına karşı koyuyoruz" dedi ve Başkan Ivan Duque'den yerliler ve köylüler için gerçek çözümler sunmasını istedi. Senato'da bir tartışma sırasında ise, Savunma Bakanı Guillermo Botero, hükümetin gerçekleşen bu protesto dalgalarının önünü alabilmek için, polis güçlerine zoru her şekilde ve etkili kullanabilmesi için yetki verilmesinin konuşulduğunu belirtti.

Böyle bir tehditle ilgili olarak, CRIC sözcüsü Jose Pete, devlet güvenlik güçlerinin halka karşı sertçe kullanılmasının ülkenin tarihinde bugüne kadar görülmemiş en kötü katliama neden olabileceği konusunda uyarılarda bulundu.

Pete, EFE'ye, güvenlik güçlerinin "savaşa devam etmek istediğini" söyledi ve "Savunma Bakanı sivil eylemcilere saldırırsa, Kolombiya'daki en büyük katliam olacak çünkü göstericilerin silahları yok" dedi.

CRIC basın bülteni, "Kolombiya ve Cauca Valle 'yi İspanya'nın fethinden bu yana ele geçirmiş olanlar, egemen sınıf, zenginler ve ticaret dernekleridir" diyerek durumu kınadı ve Kolombiya devletinin doğal kaynakları, zengin toprakları ele geçirmek için katliamlar yaptığını ve halk önderlerini öldürdüğünü belirterek duruma tepki gösterdi. Eylemler hala Kolombiya'nın bir çok yerinde sürmeye devam ediyor.

Minga: Kelime anlamı ruhsal direniş olan, Latin Amerika yerlilerinin sömürgecilik dönemlerine kadar uzanan sömürgecilik karşıtı savaşlarını ve direnişlerini ifade eden geleneksel ad.

www.telesurenglish.net sitesinden çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

GÜNCELİ KARŞILAMAK İÇİN NE YAPILMALI?

K.Taylan Kızıldağ

Bir seçim daha ardımızda kaldı. Kriz gerçekliğiyle yüzleşen, derin bir sefalet içinde yaşamak zorunda kalan Türkiye'deki emekçilerde, gençlerde, kadınlarda bir değişim isteğinin açıkça dile getirildiği bir ortamın içindeyiz. Seçime gelinen süreçte ekonomik ve politik kriz Türkiye ve Kürdistan coğrafyalarında daha derin, yoğun hissedilir bir hale geldi ve bu krizin yaratmış olduğu öfke, dinci-faşizmden kurtulma isteği, arzusu ve beklentisi hiç olmadığı kadar arttı.

Sermayenin, RTE ve ekibinin "beka sorunu" olarak ilan ettiği siyasal durum, coğrafyalarımızda işçi sınıfı ve emekçilerin, burjuvaziye karşı olan çatışmasında bir eşiğe geldiğinin açıkça ifade edilmesidir. Beka sorununu sermaye sınıfı coğrafyalarımızda yaşayan halklarımızın uzun yıllar içinde biriktirdiği mücadele deneyimleri ve tarih yapıcılığına sonunma cüretini göstermesidir. Bu birikim kendini farklı biçimlerde ifade etmektedir.

Geçtiğimiz günlerde gerçekleşen seçimler sonucunda ortaya çıkan ruh hali gençlikte, işçi sınıfında, Kürt halkında ciddi bir değişim isteğinin ortaya çıktığını kanıtladı; bu değişim isteği belediyeleri kimin yöneteceği, belediye meclisinde kimin daha fazla sandalye kazanacağı değildir. Tersine genel anlamıyla uzunca yıllardır halklara acı çektiren dinci-faşist iktidardan sıkılmışlık, bunalmışlık ve öfkenin getirdiği kökten bir değişim isteğinin yarattığı eyleme geçme ruh halinin sonucudur. Şehirlerde dinci-faşist iktidardan nefret eden çok geniş bir kitlenin olduğu, son dönemlerde vergilere, temel gıda fiyatlarına getirilen zamlardan, işsizlikten dinci-faşizmi sorumlu tutan çok geniş bir kesim bulunmaktadır.

Seçim sonuçlarına yansıyan aslında bir başka tekeliçi faşist parti olan CHP'nin başarısızlığıdır. Halklardaki ve gençlikteki büyük değişim isteğine karşı seçim sonuçlarının yeterli geleceğini söyleyen, dinci-faşizmin geriletilmesinde hatta gelecek seçime kadarki süreçte iktidarı bırakmasının yolunun açıldığını söyleyenler aynı gerici eğilimi süslü ifadelerle sergiliyorlar. Emperyalizmin küresel çıkarlarına hizmet eden, bölgenin karşı devrim üssü konumundaki faşist devletin devrimin kucakına itilmesini engellemek için sermaye, küresel işbirlikçileriyle devrime yönelik politik çevirme hareketlerinin farklı biçimlerini uyguluyor.

Ayrıca, emperyalistlerin Türkiye ekonomisinin güvenilmezliğini ve kırılabilirliğini çok net bir şekilde gördüklerini, her seferinde uyarı çanlarını çaldıklarını ve buna karşı önlemler alınması gerektiğine dair uyarılarını görüyoruz. Dinci-faşizmin kendi tabanı dahi açlık ve yoksulluktan kaynaklı erirken, bir büyükşehir belediyesini dahi kaybetmemek için elinden geleni yapan dinci-faşist iktidar devletin tüm kurumlarını savaşa göre hazırlama, kendi kitle tabanının en gerici, en saldırgan kesimlerini mobilize etme ve kendisine karşı gelebilecek tehditlere karşı güçlerini konumlandırma için yoğun bir çaba sarf ediyor. Bunu görmek isteyenler ya hayal dünyasında yaşıyorlar ya da hala demokrasicilik oyunları peşinde koşuyorlar.

UKH'nin mücadele dinamikleri ile Türkiye'deki emekçilerin, işçi sınıfının mücadele dinamikleri iç içe giriyor ve birbirini besliyor. Zindanlar cephesinde, Kürdistan genelinde ve yurtdışında yükselen yurtsever ve devrimci tutsakların açık grevleri yüz gün geçti. Açlık grevleri kritik aşamaya doğru ilerlerken sermaye sınıfını ve dinci-faşizmi yakın zamanda bir karar almaya doğru itecektir. İçinde bulunduğu köküz durumu gözlemlendiğinde dinci-faşizmin uzlaşma yanlısı olduğu, geri adım atacağı güçlü bir ihtimal olarak durmuyor. Fakat devrimlerin iktidarı hedeflememesi ve zafere ulaşmaması için sermaye sınıfı iktidar dışında her türlü tavizi, imtiyazı geçici bir süreliğine de olsa devrimci güçlere verebilir. Bu yüzden duruma dair kesinlik içeren ifadelerde bulunmayacağız, ancak adımlarımızı sadece sermaye sınıfının adımlarına göre de atmayaacağız.

Bilinçli tarihsel müdahaleyi üstten gerçekleştirecek devrimci irade olarak atılacak adımların mücadelesinin ihtiyaçlarını gözetenek, savaş arenasında güçlerin konumlanışına göre olacaktır. Güncel duruma dair tespitlerimizi yaptığımız göre şimdi neler yapılmasına dair tartışmamıza geçebiliriz.

Devrimci Gençlik Örgütleri Çalışmalarında Ağırlığını Nereye Vermelidir?

Uzun süredir yayınlarımızda savaş gerçekliğini iyi kavramış, hazırlıklarını ona göre yapmamış ve kadrolarını ona göre geliştirmemiş siyasal örgütlenmelerin uzun erimli mücadelede eriyip gideceklerini, dağılıkların içinde kaybolacaklarını belirtmiştik. Özellikle son dört beş yıl içinde coğrafyalarımızda devrim ile karşı devrimin karşı karşıya gelişinin gittikçe sertleşmesi, farklı bir psikolojik ve siyasal durumun gelişmesi, gençliğin salt akademik sorunlarını temel alarak örgütlenmenin kısa sürede dağılmalara sebep olabileceğini ortaya koydu. Bunu itiraf edenler gençliğin akademik mücadelesinde başarıyı en önde götördüklerini iddia eden gençlik örgütlerinin kendisidir.

Artık eskisi gibi geniş kitle örgütlenmeleri, gençlik içinde, üniversitelerde rahat çalışma ortamı elimizin altında değildi. Bu tartışmaların gelip düğümlendiği yer, güncel etkili cevap verebilenin, aktif ve sürekli faaliyet sürdürebilenin, savaşın kurallarına göre hareket eden militan gençlik kadrolarının yeteri kadar biriktirilip biriktirilmediğine bağlı oluşuydu.

Öğrenci gençlik hareketinin düzeyinin gerilemesinde elbette sınıf mücadelesinde gerilemeler, dönemsel yetersiz kalışların yarattığı dağılıkların da etkisinin olduğu aşikar. Fakat sıklıkla duyduğumuz "kitle korkuyor" ya da "genel hareket geriledi" bahanelerinin arkasına sığınamayız.

"Gençliği savaşa en iyi kendi örgütü hazırlayabilir. Kapımızda bekleyen büyük kapışma, önceki deneyimlerin üstüne ve gerileyen, dağılan bir gücün son çarpınışları olduğu için çok zor olacak. Ama örgüt zaten bunun için vardır. Gençliğin faşizme ve sermaye sınıfına karşı mücadelesinin önünü açmak, ona yol göstermek en aslı işidir. Bugüne kadar ağır-lıklı olarak kitle hareketinin içinde olmaya ve ona yol veremeye yönelik çalışıyorduk. Bu güncel mücadelenin örgütlenmesinde yer almaya devam etmek gerek ve edilecektir. Oysa sosyalizm mücadelesini kazanmak istiyorsak artık iradi müdahaleyi daha öne çıkarmalıyız. Gençliğin akademik, ekonomik ve kültürel mücadelesini sosyalizm mücadelesi haline getirmenin bugün için en iyi yolu budur.

Bugün süren mücadeleyi bilinçli olarak biçimlendirmek için öncelikle iç savaş gerçeğine ideolojik ve politik olarak hazır kadrolar gereklidir. Gençlik örgütümüzün birinci ödevi bunu tüm kadrolarına kavratmak olmalıdır; sonra sempatanlarına ve ya destekçilerine bu düşüncüyü en sade şekilde açıklamak, onlara sürecin nasıl işlediğini aktarmak gereklidir. Burada amaç hem genç kadroları hem de destek güçleri iç savaşta zihnen ve psikolojik olarak hazırlamaktır." (Umut Güneş/Zamanın Dili S.247) Yazarın da dediği gibi kadrolarımız ve en geniş çevremiz ile birlikte savaş gerçekliğine göre hareket etmeliyiz.

BİZİM ZAMANIMIZ YAKLAŞIYOR

Baran Deniz

Türkiye tekeli kapitalizmin içinde bulunduğu genel bunalım derinleşiyor. Burjuva toplumsal düzen, tam bir yıkımla karşı karşıya. Diğer bir ifadeyle aileden devlete kadar burjuva toplum, kurumsal olarak, kendisini bir arada tutan tüm dikişlerinden sökülüyor. Kapitalizmin, onu yıkıma götüren genel bunalımın boyutu ve sonuçları, ortaya çıkan tüm verilere rağmen anlaşılabilirliği değil.

Öncelikle belirtmek gerekiyor ki, burjuva toplumun ekonomik-politik bunalımı, reformist-opörtünist çevrelerin yazıp-çizdiği gibi hükümet politikalarının yada dışsal müdahalenin sonucu değildir. Yürütülen politika ya da dışardan müdahale, kapitalizmin bağrında gelişen krizi derinleştirir; yıkımı hızlandırıcı bir rol oynar. Bu doğru ama, nihayetinde etki gücü sınırlıdır. Eninde sonunda, kapitalist ekonominin gelişim yasalarına boyun eğmek zorundadır. Eğer böyle olmasaydı, her şey burjuvazi için ne kadar da kolay olurdu! Ama öyle olmadığını yaşıyoruz.

Tarihsel gelişim de bunu doğruluyor. Ekonomik kriz dönemlerinde, eskisinin yerini alan her yeni hükümet, çeşitli politik manevralarla yasalar ve yönergelerle krizi -görüldüğü- aştığını iddia ediyor; fakat bir süre sonra daha şiddetli ve yıkıcı krizlerle baş etmek zorunda kalıyor. Burjuvazinin politik manevraları ekonomik krizi engelleyemiyor; ekonomik krizler, burjuva politikayı işlevsizleştiriyor.

Reformist-opörtünist çevrelerin, her bunalım döneminde, burjuvaziye önerdiği "reçeteler" bu nedenle işe yaramaz, burjuva toplumun yıkımını engelleyemez; ötelenen her kriz, daha yıkıcı olarak tekrar ortaya çıkar. Çünkü burjuva toplumsal düzen, krizli bir düzendir, kendi yıkımının koşullarını kendi içinde taşır. Tarihin akışı engellenemeyeceği gibi, bu düzenin yıkımı da engellenemez. Bu çevrelerin böylesi "alimane" reçeteler önermesinin iki nedenden birine yukarıda değindik. Ekonomik kriz ve çöküşün, şu veya bu hükümetin politikalarından kaynaklandığı sanısı yaratarak, sorunu yalnızca hükümet-politika sorununa indiriyorlar. Dolayısıyla hükümette ya da hükümetin politikalarındaki reformlar krize çare olarak sunuluyor. İkincisi ve önemli olanı, bu çevrelerin, burjuvazinin olmadığını dünyayı hayal dahi edemeyecek bir konumda olmalarıdır. Ufukları burjuva toplumun sınırlarının ötesine geçmeyenlerin çözümleri de burjuva toplumun sınırlarını aşamaz. Şunu net olarak söyleyebiliriz: burjuva toplumsal düzenin yıkımı, bu çevrelere bir felaket olarak görülüyor. Bu nedenle, felaketten kurtuluş reçeteleri hazırlayıp duruyorlar. Oysa, burjuva toplumsal düzenin yerle bir edilmesi, proletarya için, tarihin onu yükümlü kıldığı görev ve biricik kurtuluşudur. Kapitalizmin genel bunalımı, bu kurtuluşun koşullarını hazırlıyor. Proletarya, krizlerden reformlar değil, bir devrim çıkarır. Çünkü "devrim, bir kriz sonrası ortaya çıkması muhtemel bir eylemdir."

Rosa Luxemburg, 1905 Devrimi'ni irdelerken, doğru veya yanlışlığı bir çok şeyin yanında, çağrılığın içinde bulunduğu ekonomik krizin, devrim üzerindeki etkilerini vurgular. "Dolayısıyla ekonomik ögeyi (bunalımlar vb.), savaşta düşman savunmasında, birliklerin bir saldırıya geçmesini ve kesin (stratejik) bir başarı ya da en azından stratejik çizgi yönünde önemli bir başarı kazanmasını olanaklı duruma getirmek için yeterli bir gedik açan sahra topçusu"na benzetir. Kapitalist ekonominin bunalımları, burjuvazinin tahkimatını, hiç olmadığı kadar zayıflatan bir rol oynar. Proletarya için, bu tahkimatı havaya uçurmak hiç olmadığı kadar olanaklı hale gelir. Sadece bizde değil, bütün dünyada burjuva egemenliğin yaşadığı genel bunalım, proletaryanın zaferine giden yolu döşüyor.

Türkiye tekeli kapitalizminin de bir halkası olduğu, dünya emperyalist-kapitalist sisteminin genel bunalımı, geçici-istikrarlı değil, aksine sürekli ve kronik bir gerçeklik haline geldi; burjuvaziye, önceden olduğu gibi elindeki enstrümanları kullanıp -en azından bir süre için- toparlanma imkanı tanımayacak kadar kesintisiz ve şiddetli seyrediyor. Dolayısıyla, burjuvazi küresel çapta yıkımını getiren sorunlar karşısında inisiyatifini yitiriyor. Eğer illa da bir egemenlikten bahsetmek gerekiyorsa, bu burjuvazinin "egemen olamama" durumu olabilir.

İnisiyatifini kaybeden her egemenlik, karşısında mutlaka yeni bir egemenlik iddiası bulur. Belki her bunalım döneminde yeni olan, eskinin yerini alamaz ama bu dönüşümü mutlaka gündeme getirir. Sonuçta, ne olursa olsun, toplumu atomlarına kadar çözüştüren, tarihsel inisiyatifini yitirmiş burjuva egemenlik, yerini, toplumu yeniden ve yeni bir tarzda örgütleyecek olan proletaryanın egemenliğine bırakmak zorunda kalır. Ancak bu süreç, kendiliğinden gerçekleşmez; maddi koşulların sürükleyici rüzgarını ardına alan proletaryanın bilinçli müdahalesi gerekir. Bu, tarihsel bir müdahaledir, çünkü tarihte bir çağı kapatır, yeni bir çağ başlatır. Ekonomik öge, bu müdahalenin sürükleyici gücü, maddi temeldir.

Genel bunalım dönemleri, şüphesiz, devrimin özneleri için devrimi gerçek bir olasılık haline getirir. Böylesi dönemlerde, her gün toplumun bir başka kesimi politik yaşama uyanır. Krizler, devrimin ihtiyaç duyduğu maddi gücü, kitle gücünü bir araya getirir. Bu güç, asıl olarak değişimin gerektiğine düşünsel çabıyla ikna olan daha dar kitleden değil, onları açlığa ve sefalete mahkum eden toplumsal düzenin tamamen değişmesi için her an harekete geçmeye hazır, toplumun en geniş kesiminden gelir. Devrim, bu kitlelerin eseri olacaktır. Dolayısıyla, burjuva toplumsal düzenin bunalımları devrimin maddi koşullarını olgunlaştırırken aynı zamanda devrimin öznelerini de tahkim eder.

Türkiye tekeli kapitalizminin içinde bulunduğu gerçek durum budur, aşığı değil. Ekonomik kriz, çok kısa sürede milyonlarca insanı açlığa sürükledi, varolan sefaleti derinleştirdi. Öyle ki 2018 Ağustos'u ile 2019 başı arasında, resmi rakamlarla işsizlik 3 milyon kişiden 4 milyon kişiye çıktı. Gerçek rakamlar çok daha fazla elbette. (Bir rapora göre 7 milyonun üzerinde!) Yine krize bağlı intihar oranları had safhada. Hırslılık, gasp, yağma gibi suçlarda tam bir patlama yaşanıyor. Burjuva düzene, tam bir düzensizlik hakim. Hangi alana bakarsanız bakın, kan, gözyaşı ve aklıktan başka bir şey göremezsiniz, burjuvazinin insanlığa verebileceği başka bir şey kalmadı. İşte reformist-opörtünist çevreler, böylesi bir süreçte, neresinden tutsanız elinizde kalacak olan burjuva düzenin, sağını solu nu yamamak için çözüm reçeteleri sunuyorlar. Bununla kime hizmet ediyorlar? Burjuvaziye mi yoksa proletaryaya mı? Kesinlikle birincisine!

Hepsi bu kadar değil. Kriz açlığa ve yoksulluğa mahkum edilen kitlelerde, proletaryada devrimci bir etki yaratıyor. Maddi koşullara olan öfke, toplumsal düzenin köklü bir değişimi için devrimci sınıf tepkisi doğuruyor. Bir inşaat işçisinin "bu düzen artık değişmeli" haykırışı, proletaryanın ortak tepkisidir. İfade tarzı özsel değil, biçimsel bir farktır. İrili-ufaklı patlak veren yüzlerce grevde, proletaryanın güçlü dayanışma duyguları gelişiyor. Bundan sonra, proletaryanın, tarihin en devrimci sınıfı olarak, devrimci kitle hareketine kendi karakterini vereceğini göreceğiz.

Leninist Parti, proletarya ve emekçilerin önüne güçlü bir devrim stratejisi koyuyor. Leninist Parti önderliğinde bu stratejinin, en geniş kitlelerde karşılık bulacağı bir döneme giriyoruz. Tıpkı Engels'in, kapitalizmin bunalımını coşkuyla karşıladığı gibi karşılayacağız bu dönemi: "Bizim zamanımız yaklaşıyor -bu sefer tam anlamıyla geliyor: Bir ölüm-kalım meselesi." Şimdi sıra bizde!

Kale Kayış İşçileri İSİG İçin Eylemde...

İstanbul Silivri'de Kınalı Mevkii'nde bulunan Kale Kayış Fabrikası işçileri, sendikali ve insanca çalışma koşulları için, 29 Mart itibarıyla, 24 gündür eylem yapıyorlar.

İş bıraktıklarının ertesi günü, jandarma fabrika önüne barikat kurarak, fabrika girişinin önüne araç çekerek işçilerin fabrika önünde durmasını engelse de, onlar 50-60 metre ilerisinde alanda 24 gündür soğuk ve bazen yağışlı havaya rağmen mücadeleyi sürdürüyorlar.

Hurda plastik malzemelerin ve kimyasalların işlendiği fabrikada, sık sık iş kazaları yaşadıklarını ve işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin neredeyse hiç alınmadığını belirten işçiler, hala içeride iş kazalarının yaşanmaya devam ettiğini söylüyor. "Acemi işçiler var, onlarla üretim yapmaya çalışıyorlar, ama onlar da sık sık kazalara maruz kalıyor. Biz ücret için ya da başka herhangi fazladan talep için iş bırakmadık, çalışırken canımızdan olmayalım, sakat kalmayalım, insanca koşullarda çalışalım istedik ve sendikali olduk" diyorlar. Fakat sendikali olmalarının ardından işten atılmaları başlayınca üretimi durdurdular.

Kale Kayış işçileri, iş bırak-

tıkları ilk günkü kararlılıkla eylemi sürdürüyor. Dayanışmaya gelen emek dostlarına taleplerini anlatıyor ve onlar aracılığıyla seslerini duyurmaya çalışıyorlar.

29 Mart günü, Mücadele Birliği Platformu, Kale Kayış işçilerini ziyaret etti. Ziyarete gelenler kısa bir tanışma ve sohbetin ardından, konu sayılı günler kalan yerel seçimlere geliyor. Kale Kayış işçileriyle seçim üzerine yapılan sohbette işçilerden birisi düşüncelerini şöyle aktarıyor:

"Biz hep ya AKP'ye ya CHP'ye oy vermek zorunda hissediyoruz, sanki onların dışında bir seçenek yokmuş gibi. Oysa belki de başkaları bizi daha iyi yönetecek, belki de komünistler daha adil olacak, ama biz kendi aramızda ne kadar konuşsak da, gidip onlara oy veriyoruz. Oy vermemek de seçenek tabii ama yok, başka seçenek yokmuş gibi"

yaşıyoruz hep. Zenginler bizi yönetiyor; buraya bir kere bile gelmediler ama biz onlara oy vereceğiz. Artık bunu değiştirmemiz lazım. Bu ülkeyi 50-60 yaşındakiler değil gençler yönetmeli; bizi yöneten sen olmalısın, bu genç arkadaşım olmalı, ben olmuyum. Biz bir poğaçayla kahvalt ederken sırtımızdan geçinler yönetmesin biz".

Aslında pek çok işçinin, emekçinin düşündüğü ve yaptığı Binlerce belki yüzbinlerce insan Kale Kayış işçisinin yaşadığını yaşıyor... Düşünceleriyle, pratikteki uygulamalarının çeliştiğinin farkında... Sohbet bu sistem içinde işçilerin yaşamını iyileştirecek bir çözümün olmadığına bağlanıyor bir yerde...

İşçilerden birisi "Zannediyorlar ki bıkaçağız, bırakacağız mücadeleyi. 8 sene içeride da-

yandım, gerekirse bir 8 sene de dışarıda dayanırım. Hakkimızı alana kadar gitmeyeceğiz buradan" diyerek mücadeledeki kararlılıklarını dile getiriyor.

Eylemden, dayanışmaya gelenlerden, çevredeki etkilerden açılıyor söz. Uzak bir bölge de olsa dayanışmaya gelen dostlarının olduğunu ve kendilerine güç kattığını belirten işçiler, jandarmanın eylemi bitirmek için çevredeki evleri gezdiklerini ve "İşçilerden şikayetçi olun hemen atalım buradan" dediğini aktarıyorlar.

İşçiler bir yandan taze demlenmiş çayı hazırlarken, bir başka işçi bir tepsi kekle geliyor. Elindeki tepsiyi ortaya bırakarak katılıyor o da konuşmaya... Jandarmanın evleri gezerek "şikayetçi olun" demesine bir cevaptı ortaya konulan bir tepsi kek. "Onlar bizim çocuklarımız, onlara dokunmayın" diyen analarımızın mücadeleye katkısıydı aslında, işçinin ellerinden bize uzanan.

İş cinayetlerinde ölmeden, iş kazalarında sakatlanmadan insana yakışır koşullarda, sendikali olarak çalışabilmek için soğuk kış günlerinde açık alanda 24 gündür mücadele eden Kale Kayış işçileri sınıfın diğer tüm kollarını yanlarında görmek istiyor ve dayanışma bekliyor.

Manevi Desteğinizi Bekliyoruz

Merhaba, isimim Burak Kırmızıgül. Kale Kayış'ta 14 senedir çalışıyorum. İçerideki baskılardan ve iş güvenliği yetersizliğinden dolayı direnişimize başlamış bulunuyoruz.

Sürdürdüğümüz mücadelenin 24. günündeyiz; henüz patrondan gelen bir çağrı olmadı. Sorunları ortadan kaldırmak adına bir şey yapmazken, sadece bizi bölmeye çalışıyor. Civar fabrikalardan destek almış, kendince bizi sindirmeye çalışıyor.

Mücadeleye başladık, çünkü içeride, örneğin havalandırma sistemleri belirlenen standartlarda değil. Kimyasal maddelerin olduğu ortamlarda çalışıyorduk. Yeterli teçhizatımız yok. Biz içerideyken iş kazaları sık sık oluyordu, şu an içeride çalışan arkadaşlar arasında iş kazaları hala yaşanıyor.

Bizden sonra alınan elemanlar yeni oldukları için iş bilgileri yok. İşçiler de bize destek olacağına içeri gidip çalışıyorlar, iş kazaları geçiriyorlar. Ne tür kazalar gerçekleşiyor dersiniz, bir arkadaşın kolunu kırılmış, başka bir arkadaşının iki yerden kulunu kırılmış. Bir tanesinin parmağı koptu. Bir tanesinin önceden bacağı kırılmıştı platin takmışlardı, yerinden kopmuş.

Çalışma verimi artırsın diye üzerimizde aşırı baskı yapıyorlardı. Haliyle insanlar yoruluyor, dikkatleri dağılıyor. Stres çok fazla. Maaşları doğru düzgün vermiyorlar. İnsanlar mesaiye kalmaya çalışıyorlar geçinemediklerinden; şu an 12 saat çalışıyorlar. Müdürler çok baskı yapıyorlar. 40 kişi almış bizden sonra; işi bilen 30-35 kişi olduğundan aynı iş çıkırsın diye daha büyük baskılar uyguluyorlar.

Buradan Kale Kayış'ı takip edenlere sesleniyorum. Maddi olarak beklemiyoruz da manevi olarak desteğinizi bekliyoruz. Direnişimizin desteğinin tam olması lazım.

"Çalışırken Ölmek İstemiyoruz!"

İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınması ve sendikali olarak çalışmak talebiyle 3 Mart günü iş bırakarak Petrol İş Sendikası Trakya Şubesi üyesi Kale Kayış işçileri iş bırakma eyleminin 32. gününde Silivri sahilde ailelerinin de katılımıyla kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

6 Nisan günü yapılan basın açıklamasına sendikalar, İSİG Meclisi ve aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da olduğu devrimci örgütler, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri katıldı.

Eylem boyunca "Çalışırken Ölmek İstemiyoruz", "Kale Kayış İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Kale'ye Sendika Girecek Başka Yolu Yok", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek",

"Biz Kararlıyız"

Adım Ercan Yavuz. Petrol-İş Trakya Şube Başkanım. Kısaca size Kale Kayış sürecinden bahsedeyim.

2018 başlarında buradaki arkadaşlarımız Petrol-İş Sendikasına üye olmak istediler. Kısa süre içinde çoğunluğu elde ederek, Çalışma Bakanlığı'ndan da yetki belgemizi aldık. İşveren sendikamızın yetki belgesini tanımayarak itirazda bulundu. Bu süreci de herkesin bildiği gibi işçilerden zorla e-devlet hreflerini alarak, sendikadan istifa ettirerek, tehdit yoluyla, işten çıkarak sendikayı kendi iş yerinde bitirmeye çalışarak geçirdi.

İşveren itiraz edince biz burada bir basın açıklaması yaptık. İşveren daha sonra bir arkadaşımızı işten attı. Bunun neticesinde yaklaşık 1700-1800

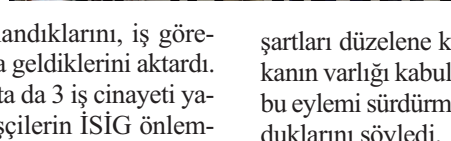
kişi topladık burada. Bu bölgeyi diğer yerlerden ayıran en önemli eksiklik hiç sendikali fabrikanın olmayışı. Daha önce birçok sendika bölgesinde gördüğüm çalışma koşulları vardı, ama hiç bu kadarını görmemiştim. Arkadaşlarımız içinde parmakları kesilen, kolları kırılanlar oluyordu. "Bu şekilde çalışmaya devam edersek kolumuzu, bacağımızı canımızı kaybedeceğiz" diyerek çalışma şartlarının uygun olmamasından dolayı çalışmama eylemi yapmak istediler. Biz de sendika olarak buna öncülük ettik. 24. mücadele günümüzdeyiz.

(...) Kale Kayış, Tüpraş, Petkim'deki

kimyasal plastik atık ve çöpleri alıyor. Gelip burada plastik konvektör yani plastik taşıma bantları yapıyor. %90 yurt dışına satılıyor. Niye ihraç ediyorlar. Çünkü bu tür kimyasal atıkların işleme tesisleri Avrupa'dan atılıyor. Çalışma şartlarının çok ağır olması, iş kazalarının çok yaşanabiliyor olması -el, kol, çene kırıkları yaşıyor burada arkadaşlar- Akciğer kanseri hastalığına yakalanma riskinin yüksek olması gibi birçok sebeple bizim gibi ülkelere taşınıyor fabrikaları. Buradaki arkadaşların birçoğu zaten hali hazırda koah hastalığı riski taşıyorlar. Tamamen havasız ortamda çalışarak, koruyucu önlemleri de alınmazsa, çok küçük yaşlarda bu hastalıklara yakalanıyor arkadaşlarımız.

(...) Silivri'de 450 tane fabrika var, hiç sendika yok. Biz çalışmamızı yoğun şekilde sürdürüyoruz. Nisan'ın başında, Silivri'de bir basın açıklaması yapmayı düşünüyoruz. Saati ve gününü sosyal medya ve resmi sayfamızdan duyuracağız. O gün hava yağışlı gösteriyor ama bize hiç fark etmiyor. Burada ilk eyleme başladığımızda öyle bir yağmur vardı ki, iki saat boyunca yağmur bizi zorlamıştı.

Biz kararlıyız. Pazar günü hariç her gün sabah 07.00'den akşam 16.30'a kadar buradayız. Destek olmak isteyen dostlarımızı bekleriz.

leri alınmadığı için yaralandıklarını, çalışamaz duruma geldiklerini söyleyen Yavuz, İSİG önlemleri talebiyle iş bırakan Kale Kayış işçilerinin mücadelesinin çok önemli olduğunu söyledi.

Petrol İş Sendikası Genel Mali Sekreteri Turgut Düşova, "Bizlerin tek derdi onurumuzla ve alnlarımızla çalışıp, evimize bir parça emek götürmektir" dedi. Kale Kayış'ta işçi sağlığı ve iş güvenliği şartları düzeleneye kadar ve sendikamızın varlığı kabul edilene kadar, bu eylemi sürdürmekte kararlı olduklarını söyledi.

İstanbul İSİG Meclisi adına konuşan Murat Çakır, Mart ayında 108 işçinin iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiğini belirterek "108 işçinin hepsi sendikasızdı. Yani sendikasız çalışarak, ölüm demek. Binlerce yaralanma, binlerce meslek hastalığı demek. (...) Kale Kayış fabrikasının çalışma şartları işçileri hasta ediyor, yaralıyor, bugüne kadar 3 arkadaşımız iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Hiçbir yasal mevzuata uyulmuyor" dedi.

Petrol İş Sendikası Genel Mali Sekreteri Turgut Düşova, Kale Kayış İşçilerinin İSİG Mücadelesi verdiğini ve sendikali olarak işlerine dönmelerinin Silivri çevresindeki işçiler ve sınıf mücadelesi açısından da önemli olduğunu, sendika olarak mücadeleyi kararlılıkla sürdüreceğini belirtti.

İşçiler ve desteğe gelenler bir süre daha sloganlar atarak eylemi sonlandırdı.

HT Solar Enerji'de Baskılara Karşı Eylem

HT Solar Enerji'de işçiler fabrikada uygulanan baskıları 5 Nisan günü fabrika içerisinde yürüyüş yaparak protesto etti.

İstanbul Tuzla'da bulunan ve güneş panelleri üretimi yapılan HT Solar Enerji fabrikasında, işçiler patronun baskılarına karşı fabrika içinde alkış ve sloganlarla protesto yürüyüşü yaptı.

DİSK'e bağlı Birleşik Metal İş Sendikası Gebze Şubesi'nin örgütlü olduğu HT Solar Enerji'de işçiler, yerlerinin zorla değiştirilmek istenmesine ve üretimi artırma baskılarına karşı eyleme geçti.

Fabrika içinde alkış, ıslık ve "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "İşçilerin Birliği Baskıları Yenecek" sloganlarıyla yürüyüş yapan işçilerin öfkesi görülmeye değerdi.

HT Solar işçileri, yaşadıkları baskıları "Çalışma yerlerimizi zorla değiştiriyorlar. Makinede çalışmaya poya ya da temizliğe veriyorlar. Sayı baskısı durmadan artıyor, fazla üretim isteniyor. Bir kişinin iki makineye bakması için baskı yapılıyor" diyerek aktardı.

HT Solar Enerji'de daha önce de sorunlar yaşanmıştı. Geçen yıl HT Solar Enerji patronu Birleşik Metal İş Sendikası üyelerini işten atmış, bunun üzerine işçiler iş bırakma eylemi yapmıştı. Sendika düşmanı HT Solar Enerji patronu, devreye kaymakam ve polis sokarak işçileri tehdit etmiş, baskı uygulanarak ve müdahale tehditleriyle eylem bitirilmiş, bazı öncü işçiler ise işten çıkarılmıştı.

HT Solar Enerji'de sorunlar devam ederken çeşitli gerekçelerle baskılar da artıyor.

Toros Tarım İşçileri Greve Çıktı Kazandı

27 Mart günü Adana ve Mersin'de Toros Tarım'da TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, işçiler greve çıktı.

Petrol-İş Sendikası tarafından yapılan açıklamada, "Adana ve Mersin şubelerimizin örgütlü olduğu Toros Tarım işletmesinde çalışan 204 üyemiz bulunuyor. Sendikamız ile Toros Tarım yönetimi arasındaki pazarlıklar uzun bir süredir devam ediyordu. 26 Mart Salı günü başlayan son müzakere görüşmeleri, 27 Mart sabahının ilk saatlerine kadar devam etti. Ancak özellikle ücret konusunda uzlaşa sağlanamadı. Görüşmelerde sonuç alınamaması üzerine Toros Tarım'a bağlı Ceyhan ve Mersin/Akdeniz işyerlerinde coşkulu bir şekilde greve başlandı" denildi.

Greve başlanması ile birlikte aynı gün yapılan görüşmelerde anlaşma sağlandı ve TİS imzalandı.

"Bugünlerin Varınları İçin Mücadele Ediyoruz"

Söke'de bulunan Sibaş turşu fabrikasında Tek Gıda İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçilerin eylemi 100. gününde. İşten atılmalarının ardından fabrika önünde eyleme başlayan işçiler, sıcak, soğuk, maddi güçlükler ve daha pek çok zorluğu aştı; birbirine kenetlendi.

Sibaş işçilerinden birisi de gazetemize 100. gündeki duygularını şöyle aktarıyor:

"Evet tam da bugün 100 gün oldu. 100 gündür direniyoruz. Zaman ne çabuk geçiyor anlamak çok zor. Ama dolu dolu yüz gün yaşadık. Umudlarımız sevinçlerimiz, hüznlerimiz, kaygılarımız oldu. Umudumuz bittiği anda yeniden başladık.

Öyle günler yaşadık ki 'evet artık bittik umudumuz kalmadı' dedik yarına olan inancımız tükenmişti. Direniş çadırımızda sessiz ve umutsuz beklerken bir anda dışardan gelen yüreği güzel dostlarımız destekçilerimiz yeniden içimize umut serpti. Ve kaldığımız yerden umut etmeye başladık yeniden.

O kadar çok anı biriktirdik ki ileride anlataca-

CT Otomotiv Sendikası 5 İşçiyi İşten Attı

Gebze'de bulunan Chinatool Otomotiv fabrikasında Türk İş'e bağlı Petrol-İş Sendikası, 2 yıl önce örgütlenme çalışmasına başladı. Fabrikada yapılan çalışma sonucunda Petrol İş Sendikası çoğunluğu sağladı.

Fakat Chinatool Otomotiv yönetimi, işçilerin sendikayı tahammül göstermedi ve iş kolu değişikliği başvurusu yapsa da, Petrol İş Sendikası, hukuki mücadeleyi kazandı. İşyerinde sendikayı işçi istemeyen Chinatool Otomotiv 5 sendikayı işçiyi işten attı.

Fabrikada örgütlenme çalışması yürüten Petrol İş Sendikası Gebze Şubesi, 5 işçinin işten atılması üzerine 3 Nisan günü fabrika önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Daha önce Flormar'da sendikayı oldukları için işten atılan ve bir yıla yakın eylem yapan Flormar işçileri de CT Otomotiv işçilerini yalnız bırakmadı. Sendika yöneticileriyle birlikte CT Otomotiv önünde yapılan eyleme destek verdi.

"Tüpraş

Bugünlere Çalışanlarıyla Gelmiştir..."

TÜPRAŞ Rafinerisi işyerlerinde, 22 Ocak 2019 tarihinde TÜPRAŞ ve Petrol İş Sendikası arasında gerçekleşen yeni dönem toplu iş sözleşmesinin 5. oturumunda hiçbir madde üzerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, 25 Mart günü 2 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleşti. İş bırakma eylemi, 2 saatlik bir süre boyunca İzmit, Aliğa, Kırıkkale ve Batman Rafinerilerinde çalışan Petrol-İş Sendikası üyelerinin katılımı ile eş zamanlı gerçekleştirildi.

TÜPRAŞ ile sendika arasındaki TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine gerçekleşen iş bırakma eylemine ilişkin, Petrol İş Sendikası Aliğa Şube Başkanı Ahmet Oktay yaptığı açıklamada, "Amacımız bu sözleşmeyi masada bitirmektir; fakat bu gidişat bu toplu iş sözleşmesinin masada bitmeyeceğini gösteriyor. İşverenin bizlere dayattığı vardiya sistemindeki değişiklikleri ve toplu iş sözleşmesi süresinin üç yıla çıkarılmasını asla kabul etmiyoruz, etmeyeceğiz" dedi.

Petrol-İş Sendikası adına yapılan açıklamada, TÜPRAŞ'ın yüksek karlılığa rağmen işçi ücretlerinde bir artış sağlama gibi gündeminin dahi olmadığı, kendi teklifini dahi sunmadığı vurgulanırken, bu uzlaşmaz tavırdan bir an önce vazgeçmesi çağrısı yapıldı.

"28 Mart Perşembe günü yapılacak müzakere oturumunda dikkate alınmadığı takdirde eylemlerimiz artarak devam edecektir" denilen açıklama

"Tüpraş işçisinin tepkisi daha sert olacaktır. Petrol-İş, genel merkezi, şubeleri ve tüm örgütleriyle TÜPRAŞ işçisinin mücadele ve eylemlilik noktasında koyacağı iradenin arkasındadır. İşvereni müzakerelerde yapıcı bir tavır almaya ve çalışma barışını korumak adına sorumlu davranmaya davet ediyor; önceki sözleşme döneminde de gündeme getirdiği 3 yıllık sözleşme ve çalışma sistemindeki değişiklikler dayatmalarından vazgeçmeye çağırıyoruz" şeklinde sonlandı.

ğümüz. Güzel günler için anılar dostlar biriktirdik. Bundan 1 yıl önce bir direniş içinde olup hakkımız için mücadele edeceğimiz aklımıza bile gelmezdi. Maddi yönden çok zorluk çektik ve bu zorluklar devam ediyor. Yine de direnişle güzelleştik ve umut olduğumuz için iyi ki direnmeyi seçtik.

Bize destek olan umut olan bizi yalnız bırakmayan gönül dostlarımız ve geleceğimiz için direniyoruz. Bazen pes ettiğimiz yerde yeniden başlıyoruz. Yeniden yeniden umut filizleniyor içimizde. Bu direniş günlerine anılarımız bıraktık umutlarımızı hayallerimizi ve geleceğimizi çocuklarımızın...

O yüzden pes etmek yok! Bir 100 gün daha geçse ya da 1 yıl daha içimizdeki umudu sevincilerle yeryüzere büyüterek devam edeceğiz. Biz bugünlerin varınları için mücadele ediyoruz. İleride belki başka bir direnişe örnek olmak isteği ile direniyoruz.

Direniş bulaşıcı bir güzellik. Tüm insanlığa bulaşması dileği ile direniyoruz"

Limasol Otobüs Şoförleri Bir Kez Daha Grevde!

Daha önce de sorunlarına dikkat çekmek için greve giden Kuzey Kıbrıs'taki Limasol otobüs şirketi Emel şoförleri, 2 Nisan sabahı süresiz greve başladı.

İşçiler ve örgütlü oldukları sendikalar, yaşadıkları sorunları protesto etmek için Limasol'daki eski hastane yakınında toplandılar. Sendikalar, işçilerin Mart ayındaki maaşlarının ödemesi üzerine grev kararı aldıklarını açıkladılar.

Emel çalışanları da Mart maaşı ödense bile, mali kriz nedeniyle 2014'ten bu yana ödenmeyen kazanılmış hakları ödenene kadar grev kararını iptal etmeyeceklerini söylediler.

Ulaştırma Bakanlığı ise yaptığı açıklamada, Emel çalışanlarının süresiz grev kararından dolayı yaşadığı tedirginliği gizleyemeyerek, olası çözümlerin yeniden tartışılabilmesi için çalışanların müzakere masasına geri dönmelerini istedi.

Diğer taraftan benzer bir süreç Lefkoşa ve Larnaka otobüs şirketlerinde de yaşanıyor. Lefkoşa ve Larnaka otobüs şoförleri de greve gideceklerini açıklamışlardı. Ancak şirketler, maaşı 1 hafta içinde ödeyecekleri taahhüdünde bulununca grev askıya alındı.

"O Kapıları Açmasını Biliriz"

İnşaat-İş sendikası, İstanbul Sarıyer'de bulunan Vadi Kuru projesi inşaatı işçilerinin 2 aydır ücretlerinin ödenmemesi üzerine 26 Mart günü eylem gerçekleştirdiğini duyurdu. Sarıyer'deki inşaatta Detan Elektrik taşeronunun işçisi olarak çalışan 30 işçi iş bıraktı.

Sendika, "Konut-ofis ve ticari ünitelerden oluşan Vadikoru projesini 'ayrıcılık bir hayatın kapılarını aralıyor' sloganıyla tanıtılan Invest İnşaat, aynı zamanda işçilerin yaşam hakkı anlamına da gelen ücret hakkını gasp ederek talepler karşısında tüm kapılarını kapatarak yanıt veriyor" şeklinde açıklama yaptı.

Invest İnşaat patronlarına seslenen İnşaat-İş açıklamasını, "hakları gasp edilen üyelerimizin iş alacaklarını ödemek zorundasınız. İnşaat işçileri için ücret hakkı tartışılmaz, pazarlık yapılamaz ve kapılarınızı kapatamayacağınız bir hak" diyerek, "İnşaat-İş olarak kapattığımız o kapıları açmasını biz iyi biliriz" sözleriyle sonlandırdı.

Yapılan açıklama ve eylemin ardından, patronların ödemeyi 2 gün içinde yapacağı sözünü verdiği söylendi.

Google İşçilerinden "Tarihi İttifak"

Google'ın tam zamanlı işçileri, yakın zamanda sözleşmeleri ihlal edilen taşeron işçilerin taleplerine sahip çıkarak eylem yaptı.

900'den fazla Google işçisi, şirketteki iş gücünün yüzde 54'ünü oluşturan taşeronların bir bölümünün ani bir şekilde işten çıkartılmasını reddeden bir mektubu imzaladı ve şirketin Londra'daki merkezinde eylem yaptı.

Google'ın sözleşme süresinden önce işçi çıkararak uygulamasını reddeden mektubun, 900 tam zamanlı işçi tarafından imzalanması, Google'ın tam zamanlı işçileriyle, geçici işçi ve sözleşmeli işçileri arasında "tarihi bir ittifak" olarak nitelendiriliyor.

27 Mart tarihli mektupta, Asistan'ı 50'den fazla dile eğlenceli ve uygun şekilde çalıştırmanın "kendi emekleri" olduğunu vurgulayan işçiler, 8 Mart'ta Asistan'ın kişilik ekibindeki işçilerin yüzde 80 kadarının (34 kişi) sözleşmelerinin daha önce belirlenen tarihten erken sona ereceğini öğrendiklerini anlattılar.

Google'ın toplam çalışanlarının yüzde 54'ünün sözleşmeli ve taşeron işçiler oluşturulmuşken, Asistan ekibinde çalışanların büyük bölümü bu konumda. Dünyanın çeşitli bölgelerinde Google'ın tam zamanlı işçileriyle yakın çalışan işçiler, bir taşeron tarafından 2 ya da 6 aylık sözleşmelerle işe alınıyor.

Sözleşmesi Mayıs sonunda sona erecekken 5 Nisan itibarıyla işten çıkarılan bir kadın işçi, "Google'a çalıştığınızı söylediğinizde insanlar sizin zengin olduğunuzu sanıyor. Bir sigortamın bile olmadığını bilmiyorlar" dedi.

Mektupta üç talep öne çıkıyor. Sözleşmeli ve taşeron işçiler, öncelikle Google'dan "sözleşmeye saygı" istiyor. İkinci olarak tam zamanlı işçilerin kendileriyle iletişimlerine izin verilmesini istiyor ve bunu "insanlığımıza saygı" şeklinde ifade ediyorlar. Ve son olarak "emeğimize saygı" diyerek konularının tam zamanlıya dönüştürülmesini istiyorlar.

ÖZGÜRLÜKLER DÜNYASINI KURMAK İÇİN İLERİ

Arif İşçi

İçinden geçmekte olduğumuz zamanlar, olağan süreçlerin on katı, yirmi katı hızda ve yoğunlukta yaşanıyor.

Böyle hızlı yaşanan süreçler ancak devrimci durumun olduğu, devrimin güncel olduğu yerlerde ve zamanlarda yaşanır, yaşanıyor. Bu zamanlarda işçi sınıfı ve öncüsünün görev ve sorumlulukları da aynı oranda artar...

Gelip geçici, devrimci olmayan genel söylemlerle bu süreç karşılanamaz. İşçi sınıfı ve öncüsü kendini ekonomik-demokratik taleplerle sınırlayarak, günün acil çözüm bekleyen sorunlarına cevap olamaz.

İşçi sınıfı ve öncüsü tüm ezilen, sömürülen, yok sayılan kesimlerin sorunlarını sahiplenmeden, bu kesimleri yanına kazanmadan daha ileri gidemez. Ancak toplumun ezilen, sömürülen dışlanan kesimlerinin sorunlarını da sahiplenerek; bu sorunların çözümünü doğrultusunda mücadele ederek devrimci bir sınıf ve öncü olmayı hak eder.

İşçi sınıfı yalnızca iş yeri, iş kolu, fabrika, çalışma saati vb. vb. talepleriyle kendini daraltmaz ve sınırlamaz. Sınıf olarak amacı iktidar olmak ve bunun için mücadele olmalıdır. Aksi halde burjuva sınıf iktidarı dışında her şeyi kabul eder. Bilir ki iktidar gücü elinde olduğu sürece zayıf anında verdiği bütün tavizleri günü geldiğinde, kendini toparlamış olduğuna inandığı an bu iktidar gücüne dayanarak geri alabilecektir. Bu yüzden işçi sınıfının mücadelesinin amacı proletaryanın iktidarını kurmak olmalıdır.

İşçi sınıfı olarak bugün yaptıklarımız yapmamız gerekenlerden uzak. Leninist parti ve komünist işçiler bu doğru politika için mücadele ediyor olsalar da henüz sınıf olarak bu düzeyde olmadığımızı görmek gerekir. Zaten amaç da işçi sınıfı olarak bu düzeye ulaşma çabasıdır. Bu hedef için mücadelenin zorlukları olsa da imkansız değildir. Bugünkü ortalama bilinç düzeyini aşan politikaları savunmak, söylemek, bu hedef için mücadele etmek gerekiyor. Tüm ortalama sol ve reformist anlayışla aynı kuldarda olmanın zorlukları olmakla birlikte bu ayrım zorunludur ve kaçınılmazdır. Önemli olan yürünecek yolun, uygulanacak politikanın doğru seçildiğini bilmektir, inanmaktır. Doğru olan her koşulda yaşamda karşılığını bulur. Bu bilinçle ortaya konan politik duruşun mucizeler yaratacağını, devrimci enerji ve devrimci coşkuyu artıracaklarını bilerek bu devrimci politik farkı her koşulda ortaya koymalı, bunun için inisiyatif almalyız.

İşçi sınıfı bugünkü politik kuşatmayı ve politik çevirmeyi ancak daha inisiyatifli davranarak, yalnız kalma kaygısı gütmeyen hareket ettiği aşacaktır. Reformist ve oportünist hareketin etkisi kırılmadan, bu hareketlerin etkin olduğu sendikal anlayış aşılardan bu politik kuşatma aşılabilir. Hep sistem içi talepler: Faturaları ödeme, asgari ücretin iyileştirilmesi, seçimler için koparılan gürlüğü vb. vb. Ve bütün bunları da öncü olma iddiasıyla yapıyorlar. Sendikalar da ancak hükümete ricacı olma, sorunların çözümü için yalvaran mektuplar yazma vb vb. ile günü kurtarma peşindedir. Daha ilerici olduğu, sınıf sendikası olduğu, hatta devrimci olduğu iddiasında olan sendika yöneticileri de sanırsın istatistik kurumu. Her ay ne kadar öldüğümüz, ne kadarımızın sakat kaldığı, maaşlarımızın kaç simit alacağını açıklamaktan öte bir şey yapmıyorlar. Tamam bu açıklamalar önemli de, çare ne, bu sorunlar yaşanıyor, bundan nasıl kurtulacağız? Sorunu tespit etmek önemli de yetmez çözüm gerek, tedavii gerek. İşin bu yanına değinen yok açıklamayı yap otur.

Oysa, bugün yapılması gerekenler bunlarla sınırlı kalmaz. Burjuva sınıf ekonomik ve siyasi kriz yaşıyor, bu kriz alabildiğine derinlere inmişken bunun sonuçları her alanda somut olarak yaşanıyor, bu politika ve taleplerin yalnızca tek bir anlamı vardır, o da sınıf uzlaşmacılığıdır. Bu, niyetten bağımsız böyledir. Reformistlerin varlık nedeni olan uzlaşmacı karakterleri her zaman olduğu gibi bugünkü süreçte işçi sınıfına zarar veriyor. Tekelci kapitalizm her alanda lime lime dökülürken, çürüme bütün kurumlarına yayılmışken uzlaşma için çabalamak, yirtık sökükle uğraşmak işçi sınıfının yararına değildir. Olsa olsa burjuva sınıfın çıkarıdır. Onun kendini toplamasına, soluklanmasına yardım etmektedir.

Böyle süreçlerde yapılacak olanlar bellidir. İşçi sınıfı ve ezilen halklara krizden kurtuluşun tek bir yolu olduğunu, bu yolun da devrimle mümkün olacağını, devrim için mücadelenin olmazsa olmaz olduğunu anlatmak bu mücadelenin nasıl olacağını, hangi araçlarla ve yöntemlerle sürdürüleceğini işçi emekçilere açık ve net bir biçimde anlatılması ve kavratılmasıyla mümkündür.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır. Bu eseri yaratacak yol ve araçları sınıfa kavratmak ise öncünün görevi ve sorumluluğudur. İşçi sınıfı Leninist Partinin yol göstericiliğinde bu tarihi görevini yerine getirmek için ayağa kalkacak, çürümüş bu sistemi yıkacak, emeğin dünyasını kuracaktır.

Özgürlük için ayağa kalkmalı inisiyatifli ele almak ve kölelikler dünyasını yıkarak, özgürlükler dünyasını kurmak için ileri...

OLGULARLA İÇ SAVAŞ -8

Özgür Güven

2001'de derin bir kriz dalgası bütün toplumu pençesine aldı. Küresel krizin daha da derin vuran dalgasıyla buluşan Türkiye'nin krizi, küçük mülk sahipleri için tam bir yıkım getirdi. İşletmeler kapanıp iflaslar peşe gelirken, küçük ve orta sermaye ellerindeki üretim ve geçim araçlarını yitirdi. Sermayenin daha çok elden daha az ele doğru akışı hızlandı. Ankara'nın orta yerinde meclisin hemen önünde dönemin başbakanı B.Ecevit'e fırlatılan yazar kasa durumun vahametini istatistiklerinden çok daha iyi açıklıyordu. Kırsal kesimde, tarım sektöründe yaşananlar çok daha vahimdi. AB aday üyeliğiyle birlikte tarımda istihdam edilen, kırsal alanda yaşayan nüfusun düşmesi, düşürülmesi gerektiği ağızdan ifade edilmiş, tam ilhak politikaları hızla uygulanmaya başlamıştı.

Önce zaten iyice azaltılmış olan ve az sayıda üründe uygulanan sübvansiyonlar kaldırıldı. Gümrük birliği anlaşmasıyla tarım sektörü serbest ticarete açıldı. Trakya, Ege, Karadeniz, İç Anadolu bölgeleri olmak üzere bütün çiftçiler, küçük üreticiler, ABD'nin ve AB'nin tarım tekelleriyle, Bayer'le, Monsanto'yla, Cargill'le serbest piyasada rekabete girdiler. Sonuç daha baştan belliydi: Ellerinde ne var ne yok her şeylerini yitirmeye başladılar. O dönemde gerçekleşen yığın eylemlerinin küçük ve orta boy çiftçilerin, köylülerin eylemlerinin nedeni buydu. Bölge mitingleri, yol kesmeler, ürettikleri ürünleri Ankara'ya getirip meclisin, bakanlıkların önünde yerlere dökmeler aldı başını gitti. Bölgesel mitingleri merkezi mitingler izledi. Edime ve Ege'de yapılan bu mitingler tam hasat zamanına denk geldi. Buna rağmen Karadeniz'den, Akdeniz'den İç Anadolu'dan, Ordu, Kayseri, Konya, Niğde, Isparta ve daha pek çok kentten çiftçiler, ürünleri tarlada bırakıp bu mitinglere katıldılar.

Mayıs 2001'de Kamu Emekçileri Sendikaları hakkında çıkarılmaya çalışılan yasa gündeme gelince, kamu emekçilerinin haftalar, aylar süren eylemleri başladı. KESK'in Ankara eylemleri günlerce sürdü. Onbinlerce emekçi Kızılay'da oturma eylemi yaptı: Ankara trafiği kilitlendi. Bir hafta sonra yine Ankara'da toplanmaya çalışan emekçilerin Ankara'ya girişi engellenmeye çalışıldı. Binlerce emekçi jandarmayla çatışıp barikatları aşarak kente girdi. Jandarma ateşine karşın barikatları aşan kitle, polisle çatışa çatışa ilerleyerek Kızılay'ı ele geçirdi. Gözaltına alınan 2000'den fazla emekçiye rağmen kitlenin Kızılay Meydanı'na ele geçirmesi karşısında hükümet ve valilik geri adım attı. Kitlenin Kızılay'a girmesine "izin" verdi.

Bergama'da köylüler, siyanüre ve altın madeni şirketine karşı eylemlerini sürdürdü. Uzun yıllardan beri süregelen Bergama köylülerinin yaşam alanlarını savunma mücadelesinde bu kez de jandarma yolları kesince, çatışma çıktı.

Haziran ayında zindanlarda süren ölüm oruçları için Taksim Meydanı'nda kitlesel gösteriler yapıldı. 22, 23, 24 Haziran'da Ankara'da kamu emekçilerinin eylemleri devam etti. 25 Haziran'da Başbakanlığa yürümeye başlayınca polis yollarını kesti, çok sert çatışmalar çıktı.

29 Haziran'da toplanan MGK, hükümeti ayaklanma olasılığına karşı uyardı, tedbir almaya çağırdı. Onlar bu uyarıyı yaparken kamu emekçilerinden sonra Ankara'da hekimler ve sağlık emekçileri, İstanbul'da işçiler eylemdeydi.

Ağustos'ta bankalar krizi patlak verdi. Hükümet 5 bankaya el koyup hesapları dondurma kararı aldı. Bu bankalarda parası olan binlerce insan sokağa çıktı, eylem yaptı. Temmuz'da taksit şoförlerinin büyük kentlerde grevi vardı, şehir içi ulaşım felç oldu. Yine Temmuz'da Beykoz deri-kundura fabrikası kapatıldı. İşten atılan işçiler sokağa döküldü, yolları kesti: Bütün İstanbul trafiği durdu.

Kasım'da durum hiç farklı değildi. Onbinlerce öğrenci İstanbul, Ankara, Diyarbakır, İzmir, Antalya ve diğer kentlerde YÖK'e karşı sokaklara çıktı. Bazı kentlerde polisle çatıştı.

DİSK ve KESK'in pek çok kentten başlattığı Ankara yürüyüşüne katılan emekçileri, İstanbul'da büyük bir kitle karşıladı. Trakya'dan yola çıkan işçi ve emekçiler yine binlerce işçi ve emekçi tarafından gösterilerle uğurlandı.

5 Kasım'da polis Küçük Armutlu'da Ölüm Orucu yapılan evleri boşaltmak için bir saldırı düzenledi. Barikatlar kuruldu, akşam geç saatlere dek sert çatışmalar yaşandı. Ölüm Orucu eylemini sürdüren fedai savaşıllarının kaldığı evler yandı, 4 kişi öldü. Polis ertesi gün yeniden saldırdı, yine barikatlar yükseldi, çatışmalar akşama dek sürdü.

Kısa kısa başlıklar halinde verdiğimiz emekçi sınıflardan değişik kesimlerin eylemleri bazen şurada, bazen burada kesintisiz olarak sürdü. Üstelik bizim burada saydıklarımızdan çok daha fazlasını sayamadığımızı da belirtelim. Meraklısı günlük gazete arşivlerini şöyle bir üstün körü tarasa bile devrimin yükselişini; bu saldırılar altında sermayenin acizini açıkça görecektir.

Türk tekelci kapitalizminin çaresizce içinde kıvrandığı yapısal kriziyle emperyalist kapitalist sistemin dünya bunalımının buluşmasıyla ortaya çıkan yıkım, işçi emekçi kitlelerin kesintisiz süren eylemlerinin asıl nedenidir. Giderek yükselen ve sermayeye karşı kesintisiz bir saldırı boyutuna varan bu eylemler, devrimci mücadelenin gücünü ve etkisini göstermesinin yanı sıra sermayenin krizini daha da derinleştiriyordu.

Bu kriz, o dönem hükümet ortağı olan tüm partileri 2002 seçimlerinde sıfırlayıp, parlamento dışında itti. Ekonomik kriz, büyük bir hızla politik ve toplumsal kriz durumuna büyüyerek kitleleri sokağa dökerken, komünistler başta devrimci güçlerin, öncünün hazırlıksız yakalanması ve süreçte müdahalede yetersiz kalmasıyla, bu krizden sermayenin bir başka kesimi yararlandı.

Bir ABD projesi olan "İlmlü İslam" modeli hükümeti kurdu, dinci faşizm iktidarı ele geçirdi.

300 Gündür İşini İstiyor

Zeytinburnu Belediyesi'nde sağlık emekçisi olarak çalışırken "güvenlik soruşturması, arşiv taraması" gerekçesiyle işten atılan ve işe iade davası açarak mahkemeyi kazanmış olmasına rağmen işbaşı yaptırılmayan Kenan Güngördü, 300 gündür Zeytinburnu Belediyesi'ndeki işine dönmek için eylemini sürdürüyor.

Kenan Güngördü, 300. günü olan 2 Nisan'da KESK İstanbul Şubeler Platformu ile birlikte bir kez daha KHK zulmünü protesto ederek "KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız" dedi.

Zeytinburnu Belediyesi önünde yapılan basın açıklamasına, KESK, DİSK, Mücadele Birliği, HDP, ESP, Aka-Der, İnşaat İş Sendikası katıldı.

Zeytinburnu Belediyesi'nde temizlik görevlisi olarak çalışırken fazla mesaiye kalmadığı için işten atılan Ömer Aşık, basın açıklamasında haksız şekilde işten atıldığını ve ekonomik sıkıntılar ve ailesindeki sağlık sorunları yüzünden ciddi zorluklar yaşadığını ve psikolojisinin bozulduğunu anlattı. Ömer Aşık daha önce belediyenin önünde kendini yakma girişiminde bulunmuştu.

KESK Şubeler Platformu adına konuşan Mesut Bike, KHK'larla atılan emekçilerin her hafta bir ilçede düzenlediği basın açıklama-

sını Kenan Güngördü ile dayanışmada bulunmak için bu hafta Zeytinburnu Belediyesi önüne aldıklarını söyledi. Bike, OHAL Komisyonu'nun KHK ile işten çıkarılan emekçilerin dosyalarını inceleme konusunda hukuksuzluğunun sürdürüldüğünü belirterek emekçiler lehine hiçbir adım atılmadığına vurgu yaptı.

Kenan Güngördü ise, işten atıldığından bu yana mücadelesinin 300. güne vardığını ve fiili olarak OHAL uygulamasının devam ettiğini ve bunun açık örneğini bizzat kendisinin yaşamakta olduğunu belirtti. İşe iade davası açarak mahkemeyi kazanmasına rağmen, bu kez de "Personel ihtiyacı yok" denilerek işbaşı yaptırılmayan Güngördü, işini geri alana kadar haklı mücadelesini sürdüreceğini söyledi.

Güngördü, KHK'lar, güvenlik soruşturmaları, arşiv araştırmaları bahane edilerek yüzbinlerce emekçinin işsiz bırakıldığını ve yoksulluğa itildiğini belirterek, tüm emekçilerin bu haksız ve hukuksuz uygulamaya karşı mücadele etmesi gerektiğini belirtti.

İşçi Bir Kadının Yaşamından...

Merhaba, ben sorumluluklarım-dan kaynaklı 18 yaşında çalışmaya başladım. Eğitimimi kendi imkanlarımla, dışarıdan tamamlamaya çalışıyorum. 22 yaşındayım ve şu an lise öğrencisiyim açık öğretimde.

Babam beni okutmak istemedi; ilkokul ikinci sınıftayken beni okuldan aldı. Kız çocuğu okumaz zihniyetindedi. İki katlıydı evimiz. Evin her çıkışında, balkonları dahil kamera vardı. Kendisi canının istediği her şeyi yapardı, aynısını biz de yapıyor muyuz diye kontrolü altında tutmaya çalışırdı. "Ben aldatıyorum, eşim de beni aldatıyordu" düşünceleri vardı. Herkesi kendi gibi sanıyordu. Öğrencisinin annesiyle ilişki yaşadı, kadın eşinden ayrılıp babamla imam nikahı yaptı. Bütün sülale bunu biliyor, eşi ve çocuklarının haberi yok sadece. Anneme "bunu sineye çekme" dedim. Hala evde durmayı düşünüyordum. "Ben sana ve kardeşlerime bakarım, çalışırım" dedim.

18 yaşında evden çıktığımda akbil basmayı bilmiyordum. İETT'ye nasıl binilir bilmiyordum. Kız çocuğu anlamaz, bilmez, balkondan bakmaz, erkeklerle konuşmaz...

Baba, çok sosyal faaliyetler içindeydi. Kendisi hakemdi dışarıya karşı ne kadar sosyale içerde o kadar baskıcı, tutucu. Hakimiyet benim olsun ki daha iyi yöneteyim, istediğim yöne çevireyim durumundaydı. Annem ve babam birbirlerinin lise aşklarıydı. Evlenmişler erken yaşta. Tecrübesizlikleri ve yaptıkları hatalar çocuklara yansdı. Çocuklar arasında ebeveynlerinin yaptığı hataların bedellerini ödüyorlar. Annem lise mezunu, eşi istemediği için çalışmadı. Bir yere gitseydi, dönüp gelip evini bulamayacak bir insandı. Çöp atmaya, ekmeğe almaya dahi çıkmazdı. Bu durumdan şikayetçiydi. Hangi kadın şikayetçi olmaz ki. 22 yıl bu böyle devam etti. Sonra aldığımı öğrendi... Bu ne büyük bir acıdır.

Evden ayrılmaya karar verdiğimde o kadar özgüvensiz, ezik, pasifim ki. Otobüste, acaba el kaldırırsam, düğmeye basmam sadece benim için durmu diye düşünürdüm. Bir evi baştan sona çektim çevirdim. Çalışıyorum, okuyorum kendi arkamdakilere bir şeyler katabiliyorum. Demek ki ben çok işe yarıyorum, sadece birileri çok

işe yaramamı istemiyordu.

Evden ayrılma isteğimin altında yatan sebep, sosyalleşmekten çok anneme dayatılan şiddetlere son vermek isteğiydi. Bir kız çocuğu olarak dışarıya keşfetme isteği yoktu, erkek çocuğu düşüncesine büründüm. Kız çocuğu düşüncesiyle yaklaşsam insanlar bana ne gözle bakacaklar kaygısı güdecektim. Böyle bir şey yok. "Kızım sana güveniyorum da çevrene güvenmiyorum"... Bu tamamen yalan, sen aslında kendi yetiştirdiğine güvenmiyorsun. Yetiştiremediğini düşünüyorsun.

Baba evinden ayrılırken hiçbir şey almadık. Ben, annem ve dört kardeşim üzerimizdeki kıyafetlerin yanında bir poşet yedek kıyafetle çıktık. Paramız da yoktu. O süreçte 6 ay kadın sığınma evinde kaldık. Orda kalan biri tarafından darp edildim. Taraf tutuluyordu, "beğenmiyorsan çık git" dendi. Darp

raporu aldım, mahkemeyi kazandım. Sonuçta benim avukatın ücretini ödedi. Bir ilahiyat öğretmeni idi. O kapıdan da çıkıtık ve amcama dönmek zorunda kaldık. Onca yıl kapalı duvarlar arasında kaldığımız için, telefon açıp yardım isteyeceğimiz kimse yoktu. Bazen gerçekten çaresizliğin uç boyutunda kalıyorsunuz. Bir buçuk ay kaldık ama

konuşmuyorum, koruma kararı çıkarttırdım, gizlilik kararı çıkarttım. Annem de aynı şekilde.

Şu anda annemin boşanma davasının kararını bekliyorum, o bittikten sonra soy ismi değişikliği yapacağım. Zamanında 'geri dönün' tacizleri de çok yaşandı, avukat devreye girdi bir noktadan sonra. Şu ana için bir şey yapamıyorum, dava sonrası tacizleri artabilir. Maddi sıkıntılar yaratmaya çalışıyor, belirlenen nafakayı belirlenen süreçlerde yatırmıyor, tazminatı ödemiyor. Bu süreçte çok borç sahibi oldum, sıfırdan ev kurduğum kardeşlerimi okutuyorum gelirim giderlerimi karşılamıyorum. Yetiştiremiyorum.

Varlık içinde babanın yanında mı, yokluk içinde kendi hayatın mı dersin, şu anki hayatımı hiçbir şey değişmem. Annem çok mutlu şu anda. Evde dikiş yapıyor, katkı sağlamaya çalışıyor ve kardeşlerimle ilgileniyor. Huzurlu, ama babanın yanında hiç yokluk yaşamamıştık, bu süreç tabii hepimizi biraz zorladı. Çocuğun istediği şeyi alamıyorsun. Eksik olan şeylerini söylüyor. Öğretmenine babam yatırsın demiyor, "ablam maaşını alsın şu tarihte getireceğim" diyor. Artık bir abla değil, baba oluyorsun, herkes senden bir şey istiyor bir şey soruyor. Büyük bir sorumluluk bu. Güç istiyor.

(...) 22 yaşındayım, çok zorluk yaşadım, çok parasız kaldım. 10 gün 15 gün parasız işe gidip geldiğim zamanlar oldu. Ama hiçbir zaman zengin biriyle evleneyim, gezeyim tozayım demedim. Yaşıtım insanlar hep kolay para kazanmaya çalışıyorlar. Babamın evindeyken marka ayakkabı giyiyor, marka eşarplar takıyordum, şimdi böyle yapmıyorum. Altın setlerim vardı, şimdi yok. Bunlar benim için kayıp değil. Birini sevdiğimde altındaki arabasına, telefonunun markasına, kıyafetine bakmıyorum. Karakterine bakıyorum, insan mı diye bakıyorum. Bunlar çok önemli şeyler günümüz insanı bunun farkında değil.

Bir İşçi Kadını

İşsiz Baba Kendini Yaktı

Bir yanda sefahat büyürken, saraylar gökdenler yükselirken, diğer yanda yoksulluk ve sefalet de büyüyor. İşsizlikten, borçtan, çocuklarına bakamamaktan bunalan insanlar yaşamlarına son verme yolunu tercih ediyor.

Antep Büyükşehir Belediyesi'nden 2 yıl önce işten çıkarılan Ümit A. isimli işçi, 26 Mart günü öğle saatlerinde belediyenin önünde kendini yakmaya kalkıştı.

Gaziantep Büyükşehir Belediyesinde çalışırken sebepsiz yere işten çıkarıldığını söyleyen işsiz baba, Büyükşehir Belediye Başkanı Fatma Şahin'le görüşmek istedi. Belediyeye alınmayan ve işe alınma isteği reddedilen Ümit A. belediyenin önünde "Çocuklarımız aç. 2 yıldır işsizim" diye bağıarak ilk başta elbiselerini sonra da kendini yakmaya çalıştı.

Kendisini yakmaya çalışırken yüklü miktarda borcu olduğunu belirterek, "Çocuklarımız aç. 2 yıldır işsizim. Tazminatım bile verilmedi. İşsizlik maaşımı alamıyorum" dedi.

Yangın tüpüyle müdahale edilen baba, hastaneye kaldırıldı.

RUTİNE TESLİM OLMAMAK

Ali Varol Günal

Tarihin sıçramalı gelişmelerle yol aldığı bir dünyada bırakın her gün aynı ya da birbirine benzer şeyleri yapmayı, aynı şeyleri düşünmek bile mümkün değildir. An'ın bile durağan olmadığı bir dünyada hiç bir şey durağan değildir.

Tarih hızla ilerlerken, durduğunuz yerde durmak; aynı şeyleri söylemek ya da aynı şeyleri yapmak rutine teslim olmaktır. Rutine teslim olmak, devrimciliğin (aynı zamanda devrimcinin) ölümüdür. Günlük yaşam içinde zaman zaman herkesin kendisini rutine kapıldığı, belli işleri yaptıktan sonra bir rahatlama duyarak yeni bir iş yapmaya istekli olmadığı zamanlar olabilir; böyle bir anda şöyle bir silkelenebilir "ben ne yapıyorum?" diye kendimize sormak gerekir. Devrimci çalışma, mesai doldurma değildir. "24 saatın şu kadarını devrim için çalışmaya ayırdabiliyorum" şeklinde bir şey söylenemez; çünkü devrimcilik "sadece boş zamanlarımızı, hazım zamanlarımızı değil, boylu boyunca ömrümüzü vermektir" devrime. Her an devrimi düşünmek, devrimin zaferi için ne yapılması gerektiğine kafa yormaktır. Diğer türlü memur zihniyetine düşmek işten bile değildir. Yapılacak, yapılması gereken, yapılması söylenmiş işler vardır. Bunlar yapılır; görev tamamlanır; mesai biter. Evli evine köylü köyüne gider! Bir sonraki mesaiye kadar en az sahip olduğumuz şey, zaman, en savurganca harcanır. Memur zihniyetine sahip olanlar için devrimci çalışma sanki yaşamın sadece belli bir kesitini alır; geri kalan zaman kendisine aittir. Gün boyunca her şey belli bir rutin dahilinde yapılır; gidilecek yere gidilir; görülecek insanlar görülür ve sonra "harç bitti yapı paydos!". "Yapabilecekleri bu kadar"dir; "elinden gelen bu"dur; "herkes onun kadar bile yapmıyor"dur vb vb. Gerekeçler üretmek, rutine teslim olmanın en kolay yoludur. Oysa başarılı insanların planları

olur, başarısız insanların gerekeçleri! Bir kez gerekeç(ler) üretilmeye başlanırsa, bunun sonu gelmez. Bir işin olması, gerektiği gibi yapılması için her şeyden önce o işin yapılması gerektiğine dair kafalarda tam bir inanç olması gerekir. Bu olursa nasıl ol(a)mayacağına değil, nasıl ol(bile)ceğine yoğunlaşılır ve yapılması için gerekli gayret gösterilir. Elbette doğru işin doğru insan(lar)a verilmesi de gerekir; ama bir iş yapılması için ortaya konmuşsa her şeyden önce onu yapmak için gönüllü olmak gerekir. Sonra o işin nasıl yapılacağına kafa yormak, sonra da o işi yapmaya girişmek gerekir. Unutmamak gerekir ki, en iyi projeler bile yaşama geçirilmedikleri sürece sadece birer proje olarak kalırlar. Burada söylemek ve yapmak arasındaki mesafenin hızla kapatılması gerekir. Halk arasındaki tabirle "aynesi iştir kişinin lafa bakılmaz". Devrimci odur ki, konuştuğu kadar iş yapar ve yaptığı kadar konuşur.

"Ben bir insanın yaptığıyla söylediğine bakırım" diyor devrimimizin önderlerinden Hüseyin İnan. "Bir insan ne yapıyorsa onu söylemeli, ne söylüyorsa onu yapmalı. Eğer bir insan bir şey yapıyor ama başka bir şey söylüyorsa veya bir şey söylüyor ama başka bir şey yapıyorsa, o insan benim için makbul bir insan değildir. Ben istersem her insanda kusur bulabilirim; yolda yürürsüden tut yemek yemesinde, yatmasında kalkmasında, konuşmasında, hatta parmak oynatmasında bile kusur bulabilirim. Önemli olan kusur bulmak değil, önemli olan özü ve sözleriyle, yaptığı ve söylediğiyle uyumlu olmaktır. Ben arkadaşlarımı böyle kişilerden seçerim".

Devrimci, sadece söylediğini yapan değil aynı zamanda söylediği ve yaptıklarıyla kendisini aşandır. Mitolojideki Sisyphos gibi, ağır bir taşı dağın en tepesine kadar sırtında taşıyıp, orada bırakan sonra aşağı yuvarlanan taşı inip tekrar sırt-

lanarak yine aynı dağın tepesine çıkmaya çalışan kişi devrimci adını hak etmez ne yazık ki! Çalışkan olmaya çalışkandır; ama rutine teslim olmuştur ve bu nedenle de yaratıcılığını yitirmiştir. Bir noktadan sonra yeteneklerinde de körelme başlar ve daha önce yapabildiği şeyleri de yapamamaya başlar; ilerlemeyen geriye düşer; çünkü yaşam daima ileriye akar, rutini aşar; çünkü yaşam devrimcidir.

Her zaman yeni şeyler düşünmek, denemekten korkmamak; çok yönlü olmak bir devrimcinin olmazsa olmaz özellikleridir. Her şeyin düşünmek, hayal etmekle başladığını unutmamak gerekir. Statükoculuğun gelişmenin önündeki en büyük engellerden biri olduğu unutulmamalıdır. Halinden memnun olma, alışkanlıkların gücüne boyun eğme, risk almaktan korkma, yaratıcı çalışmadan uzak durma, var olanla yetinme, inisiyatif geliştirememeye ya da gelişmek isteyeninin önünde engel olma sonunda insanı rutine teslim olmaya götürebilir. Oysa her yeni gelişme beraberinde yeni imkanları da getirir. Önemli olan dönemin ihtiyaçlarına cevap verecek bir donanıma sahip olmak, sahip değilsek olabilmek için hiç durmadan çalışmaktır. Kapitalizmin sınırlarına gelip dayandığı, burjuvazinin bir sınıf olarak gerilediği koşullarda geleceği temsil eden proletarya ve onun politik temsilcileri, kendilerini her yönden geliştirmeli ve yeni toplumu kurabilecek düzeyde olmalırlar.

Önümüzde uzanan ufuk çizgisine ulaşmak ve ufkun da ötesine geçebilmek için kendimizi her an yenilemeli, söylediklerimizi gerçek kılmak için her an hareket halinde olmalıyız. Şimdi bize gerekli olanın kıpır kıpır bir devrimcilik olduğunu unutmamalıyız. Rutini kırdıkça, kendimizi aşıkça, günlük pratığımızı devrimin gereklerine göre düzenledikçe devrime daha çok yaklaşacağız.

"İdeallerin İçin Yaşamakla İdeallerin İçin Ölmek Arasında Fark Yoktur"

(19 Aralık 2000'de öncülerimizi zindanlarda teslim almak için girişilen katliama karşı 4 gün 4 gece eşitsiz koşullarda girişilen savaşta zafer, devrimin ve devrimci tutsakların olmuştur. Teslim alınamayan devrimci tutsaklar, zorla kapatıldıkları F Tiplerinde bedenlerinden başka hiçbir silahlarının olmadığı koşullarda yığıtçe öne atılıp, Sibel Yoldaş gibi "devrim için yaşamakla, bu uğurda ölmek arasında bir fark görmüyorum" diyerek bedenlerini ölüme yatırdılar. Sibel Yoldaş 22 Nisan 2001'de Ölüm Orucu eyleminde bayraklaştı.)

Senin yaşamın ve ölümünle yaşamın, devrimin cüsse işi değil, cüret işi olduğunu öğretti bana. Boyun ve kılona ölçülemeyecek devasa bir yürek ve bilinç taşıyordun... Mini minnacık bir kadın olarak ateş üstünde yürüyor, tözlemiyor, geriye bakmıyordun; sınıf düşmanlarını affetmiyordun, onlarla uzlaşmıyordun, daima yürüyordun.

Senden önceki bilincimle ben, insanın yaşamak için yemek yemeye zorunlu olduğunu düşünürdüm. Sen bana insanın yaşamak için yemek yemekten çok idealleri olması gerektiğini ve bu büyük idealler için en yaşamsal olan şeyleri bir köşeye fırlatabileceğini öğrettin. Yaşamak için asloandan vazgeçmemeyi, yoldaşlarını yarı yolda bırakmamayı, sonuna kadar en önde savaşmayı öğrettin.

Daima'yı okuduğumda, baktığım çocukluk fotoğrafların gözlerimden geçiyor şu an. Mücadele ederken tutsak edildimde seni daha iyi anlayabildim sanırım. Bir 19 Aralık yıl dönümünde Zuhal yoldaşın etrafında dört dönerek "yoldaş hadi anlat gazeteye yazarız" dediğimde, yoldaş sesinden incecik titreyimi göstermemeye çalışarak, öfkeli olduğu kadar hüznü sesiyile "Sibel, Aysun ve Murat yoldaşların öne çıkarılması gerekir, onları anlatmalısın" demişti. Kim bilir havalandırmadan dik-

dörtgen gökyüzüne bakarken birlikte hangi anınız canlandı gözünde. Belki çocukluk hikayelerinizi onu hüznülen-diren, belki de bir eyleme giderkenki telaşınız, heyecanınız... Susmuştu ve sigara-sından son bir nefes çekerek sessizce hücrelerine geçmişti. 19 Aralık zindan savaşında birlikte bulunduğunuz cezaevini anlatırken; ufakçık bir kadın -kardeşin, yoldaşın Zuhal yoldaş- koca kaba sandalyede

küçük bir kelebeğin yanına oturmuştu. Sen bana insanın yaşamak için yemek yemekten çok idealleri olması gerektiğini ve bu büyük idealler için en yaşamsal olan şeyleri bir köşeye fırlatabileceğini öğrettin. Yaşamak için asloandan vazgeçmemeyi, yoldaşlarını yarı yolda bırakmamayı, sonuna kadar en önde savaşmayı öğrettin.

Savaşın en kızgın anında gülebilmemiz ne kadar zor ve ne kadar güzel yoldaş. Büyük bir gömütlükte kocaman bir kitap sayfası...mermerin soğukluğunu eriten cümlelerinle sen "Brak yüzün Şiirle örtülsün Sen yıldızlara bak Brak Dünyanın yükünü Ve zaferin türküsünü Yaşayanlara

tarayıp kapatıyorlar, tekrar ka- pağı açarak gaz bombası atıyorlar. Alt katımız ateşe verilmiş. Yan koşullardan it-faie hortumuyla köpük sıkıyorlar Aralık'tın en soğuk günlerinde. Güliyoruzduk: yanarak mı, donarak mı, kurşun yağmurundan mı olacak, ölümümüz acaba diyorduk". Yarattılan kahramanlıkları, "devrime adanmış yaşamlar" kelimesinin ne demek olduğunu gösteriyordu kardeş- yoldaşın. Kapalı alanlara atılan binlerce gaz bombası kurşun yağmuru altında yere düşüşünü anlatıyor ve başka bir hareketten arkadaşın, seni kendine getirebilmek için; "neden burada olduğumuzu biliyor musun" sorusundan sonra "elbette ki biliyorum bu ne biçim soru" diye cevap verirkenki kararlılığını ve bilincini anlatıyordu.

Savaşın en kızgın anında gülebilmemiz ne kadar zor ve ne kadar güzel yoldaş.

Büyük bir gömütlükte kocaman bir kitap sayfası...mermerin soğukluğunu eriten cümlelerinle sen

"Brak yüzün Şiirle örtülsün Sen yıldızlara bak Brak Dünyanın yükünü Ve zaferin türküsünü Yaşayanlara

Yoldaşlarına Sen Hepsinin üzerindedin Tüm gözlerin Çevrildiği yerdesin Deniz in ufukunda Gökyüzünün sonsuzluğunda" diyorsun.

Ölümsüzleştğin tarihe bakıyor ve dünyadan bir haberken ben, aynı tarihte yıldızlaşan seni düşünüyorum...

Bazı ayrılıklar vardır, insan ömrüyle kıyaslanınca uzun olmasa da, bir yüzyıl gelen ayrılıklar. Yoldaş hasretliği çekmenin zorluklarıyla, yarattığı sızısıyla doludur bu ayrılıklar. "Ailenin yanına git" diyordu yoldaşlar, "sıkıca sarıl vakit geçir ve gel". Yarı gönüllü yarı gönülsüz memleketçe düşüyordu yolum. Aklımda siz yoldaşlarıma verdiğiniz sözle... "Brak kızım evine dön" diyen ailem, sonuna kadar giden seni ve militanca yanında duran Sakine anamızı görsün istiyordum. Onları alıp anamızın yanına götürmeyi başardım.

Mis kokulu bir çiçekle anemizin yanına vardığımızda iki aile arasında ilk başta mesafeli bir sıcaklık oluşmuştu; ama seni anlattıkça anamız, aradaki duvarların yıkıldığı bir aile oluyorduk. Yığıt anamız ağzını her açtığında dışarı uçan kelebektin sen. Bir yanı yaşama delice aşık, bir yanı durmadan kanat çırpın bir kelebek...

Yoldaşım...

DEVRİMCİ DURUMU VE DEVRİMİ KAVRAMAK-5

İ.Cevat Çetiner

Marx, insanlığı geleceğe taşıyacak sınıfın proletarya olduğunu gösterir. Ama, "moral ve fizik sefaletin" bilincine, "insandışılığın" bilincine ulaşmış ve ulaştığı bu bilinç sayesinde "kendini aşan" proletaryanın taşıyacağını söyler. Ve ekler, "toplum tarihinde, etkin olanlar, yalnız, bilince sahip düşünüp taşınarak ya da tutku ile hareket eden ve belirli ereklere izleyen insanlardır".

Lenin de bu tespit doğrultusunda davranarak, Bolşevik Parti için, proletaryanın partisi demekle yetinmez. Devrimci proletaryanın partisi, proletaryanın öncü müfrezesi der. Böylece, devrimci proletaryanın ve Bolşevik Parti'nin, toplum tarihindeki etkin, yön verici konumuna dikkat çeker.

Ve yine Lenin, bu kavrayışın sonucu olarak, sınıf mücadelesine yönelik değerlendirmelerinde dikkatini, proletaryanın ve kitlelerin en ileri kesimlerine yoğunlaştırır. Bu kesimleri, "devrimci inisiyatifte sahip proletarya", "işçi sınıfının ileri kitaları", "işçilerin öncü müfrezesi-elit kesimi", "işçi sınıfının en iyi unsurları", "işçi sınıfının en savaşçı unsurları", "işçi sınıfının gerçek mücadele gücü" vb diye tanımlar, belirginleştirir, somutlar.

İşte, toplum tarihinde, devrimin gelişiminde, sınıf savaşımında etkin olanlar, işçi sınıfının ve emekçilerin bilinçle, tutkuyla hareket eden bu kesimidir.

Bu yüzden, devrimci komünist partilerin, esas olarak toplumun bu kesimine gider ve bu kesimle kurduğu bağlar sayesinde milyonların yönlendiricisi olur. Kitlelerin eğitilmesi ve örgütlenmesine yönelik politikalarda ağırlığı nereye vermesi gerektiğine de, toplumun bu kesimine bakarak karar verir.

Kitle kuyrukçuluğunu aşamayan ve kendiliğindencilğe teslim olan reformistler ve ortalama sol (oportünistler), şimdi şöyle diyecekler: "Tam da bizim dediğimiz işte. Siz, kitlelerin elit kesiminin bilinciyile örtüşen politikalar öneriyorsunuz. Oysa onlar, halkın azınlığı temsil ediyor. Ve siz milyonları görmezden geliyorsunuz. Bu yüzden sol sektersiniz".

Yanıldınız tatlı su sazanları. İşçi sınıfının ve emekçilerin ileri, elit, öncü kesimini dikkate almak bir yana, genel hareketin ortalama bilincine hitap eden sizler, devrimci komünistleri hiç bir zaman hiçbir yerde anlamadınız. Devrimci komünistler, ne geri ne ortalama ne de ileri kitlelerin peşine takılır. Kitle kuyrukçuluğu, kitle kuyrukçuluğudur. Ve toplumsal hareketi ileri taşımaz.

Komünist bilinç düzeyinde öncülük, önderlik iddiasında olan bir parti, işçi sınıfının ve emekçilerin en savaşçı, elit, ileri kesiminin de BİR ADIM ÖNÜNDE olur, her daim. Ve bu sayede, onları ileri taşıyacak politikaları üretebilir. Eğitim budur. Toplum tarihinde devrimci yönde etkin olmanın başka yolu yoktur. Bilinçle, tutkuyla toplumun en ileri kesimini BİR ADIM İLERİ çekmeyi, eğitmeyi başarabilmek; tüm toplumun devrimci gelişimini, dönüşümünü ve devrimi zafere ulaştırmayı başarabilmektir. Dolayısıyla tarihte devrimci etkinlik kurmanın tek yoludur.

Lenin 1905'in Haziran'ında, "zaferi göze alacak mıyız" diye sorar. Ve şöyle der: "Halk yığınları hiç bir zaman, yeni bir toplumsal düzenin yaratıcıları olarak devrim sırasında olduğu kadar etkin öne atılmazlar... böyle zamanlarda devrimci partilerin önderlerinin de görevlerini daha kapsamlı ve daha cesurca ortaya koymaları, şiarlarının DEVRİMCİ KİTLELERİN İNİSİYATİFİNİN ÖNÜNDE GİTMESİ, onların yolunu aydınlatması... zorunludur..."

Lenin 1905'de Rusya'da devrimci durum olduğu için -bugün bizde olduğu gibi- çok daha cesurca davranmanın altını çizer. Ama işin özü, devrimci kitlelerin önünde olmaya yaptığı vurgudur. Yine Lenin, 1905'de, kitleleri "devrimci ayaklanma ve devrimci hükümet" politikasıyla eğitip, örgütlemenin gerekliliğini anlatırken, aynı vurguyu şöyle tekrarlar:

"...Devrimci sınıfın bilinçli önderlerinin görevi, bu eğitime görevinde sınıfın DAİMA ÖNÜNDE olmak, yeni görevlerin önemini anlatmak ve onları ileriye, büyük nihai hedefimize yürümeye çağırmaktır". Ve yine bir başka yerde,

"...Devrim dönemlerinde ilkeli taktik şiarların önemini küçümsemek kadar tehlikeli bir şey olamaz. Örneğin 'İskra'... karşıtlarının safına geçmekte, fakat aynı zamanda YAŞAMIN ÖNÜNDE GİDEN ve hareketin tuttuğu yolu gösteren şiarları ve taktik kararları küçümsemektedir..." der.

Görüldüğü üzere Lenin ve Bolşevikler, toplum tarihinde etkin olanların, tutkuyla, bilinçle hareket edenler olduğu gerçeğine dayanmışlar ve bundan dolayı, en mücadeleci kesimleri sürekli olarak ileriye taşıyan politikalarla eğitip, örgütlemişlerdir. Bu sayede, halk, burjuva toplumun kalelerinin önüne kadar taşındığında en donanımlı halde olmuş ve bu kaleleri yıkmayı başarabilmiştir. Gezi'de daha ileri gidilememesinin nedeni de buradadır. Daha ileriye gidilmesini sağlayacak nesnel ve öznel koşullar olduğu halde, devrimci kitleler buna uygun bir eğitim ve örgütlenmede yoksundur.

Devrimci kitleler, işçi sınıfının gerçek mücadele gücünü oluşturanlar, kendilerine ve siyasi hareketlere şu soruyu sormalıdır: Bu topraklarda yaklaşık 30 yıldır süren savaşta halkımız düzey nedir? Devrimci kitle faaliyetinin düzeyi nedir?

30 yıldır, halkın siyasal-ekonomik temelli faaliyetleri kesintisiz ve yoğun biçimde sürüyor. Mevzu bu değil oportünistler, bu faaliyetleri ve bunlara yönelik politikalarını anlatmaya ve böylece bu soruyu cevapsız bırakmaya bayılıyorlar. Dün de böyleydiler. Bunun için Lenin, "Hiç kuşkusuz, işçi sınıfını eğitmek ve örgütlemek için daha uzun, çok uzun süre çalışmamız gerekiyor; ama ŞİMDİ asıl önemli olan, bu eğitim ve örgütleme çalışmasında ASIL POLİTİK AĞIRLIĞI nereye vermemiz gerektiğidir" diyerek, asıl sorundan kaçılmasının önünü keser. Biz de altını çizerek tekrarlıyoruz: Devrimci kitlelerin ulaştığı düzey nedir? Biz söyleyelim.

Sokak gösterileri, sokak çatışmaları, işgaller, yerel ayaklanmalar, genel ayaklanmalar vb. 1989'da onbinlerce işçi ve emekçinin 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmak için devlet güçleriyle giriştiği sokak savaşını milat alıp bugüne kadar geldiğinde, görülecek olan tablo budur.

Peki, oportünistler tüm bu dönem boyunca, bu tarihin yaratıcısı devrimci kitleleri daha ileri taşımak için hangi politikaları, şiarları ortaya koymuşlardır. Ulusal hareketin bir dönem sahiplendiği Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı (ayrı devlet kurma dahil) hariç, hiç! Lenin daha cesur, daha kapsamlı şiarlar ortaya koyarak devrimci kitlelerin önünü aydınlatmak gerekir derken, herhalde, "ışık kapatmayı", "oy sandık oy" demeyi, biber gazı yasaklatmayı, aş-ış evleri kurmayı, barış masalarına göz kırpmayı, bolca vaaz edilen direniş şiarını kastetmiyordu. Bunların cesur şiarlar olmadığını söylemekle size haksızlık yapmış olmuyoruz. Peki bunları çıkarırsak, oportünistlerin elinde ne kalıyor? Hiç! Yani, küçük-burjuva devrimci hareket, devrimci kitlelerin bulunduğu noktada bile değil. Daha gerisinde.

Gerisinde olmasalardı, Gezi- Haziran Halk Ayaklanmasının daha ilk günü, "hadi evlerimizde dönelim, artık kimse gelmez" derler miydi? Ya da Gezi sonrasında bile, İstanbul'da Gezi'ye katılanların %18'i oy kullanmayacağı, %29'u kararsız, %8 BDP (HDP)'ye oy vereceğim dediği halde, gezinin yaratıcısı devrimci kitleleri "oy sandık oy" siyaseti ile geriletmeye çalışıyor muydu?

Komünistler, toplum tarihinde devrimci yönde etkin olmak için, dün olduğu gibi bugün de, kitlelerin eğitilip örgütlenmesinde politik ağırlığı nereye vereceklerini, devrimci kitlelerin daha ileri taşınmasını temel aralık belirlemek zorundadır. Lenin'in dediği gibi, bu yönde ki çaba ve girişimlerde, "devrimci bir ordu oluşuma ve geçici devrimci hükümet kurma girişimlerimizde kaçınılmaz olarak karşılaşacağımız başarısızlıklar, bize sadece bu görevin PRATİK ÇÖZÜMÜNÜ öğretecek, sadece, şimdi kuytularda uyuyan yeni ve taze halk güçlerini bu çözüme çekecektir."

"Bu hedefe ulaşış ulaşamayacağımız, bu şiarların işçi kitlelerin gerçek mücadeleye gücü tarafından desteklenmesine bağlıdır. Bu hedeflerin, devrimci kitleler ve işçi sınıfı tarafından mümkün olduğunca bilinmesini ve ANLAŞILMASINI SAĞLAMALIYIZ."

KORE, VIETNAM VE ABD SAVAŞ MAKİNESİ

ÇEVİRİ

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti lideri Kim Jong Un ile ABD Başkanı Donald Trump arasında Hanoi'de yapılan son zirve toplantısı, 28 Şubat'ta herhangi bir anlaşmaya ulaşılmasından ani bir şekilde bitirildi.

Trump, ölçsüz egosu ve tahmin edilemez davranışlarıyla bir takım barış anlaşması için kredi toplamayı isterken, KDHC'ye karşı sertlik yanlısı John Bolton ve Mike Pompeo'yu görevlendirerek toplantının başarısızlığı için zemin oluşturdu.

28 Şubat 2018 tarihinde Bolton, Wall Street Journal'a "İlk Kuzey Kore'yi Vurmak İçin Yasal Dayanak" başlıklı bir yazı yazdı. Başka bir deyişle, o savaş delisi adını hak ediyor. Üç hafta sonra, Trump, Bolton'u kendisinin ulusal güvenlik danışmanı olarak atadı.

Bir yıl önceki atama sırasında buradaki birçok kapitalist medya kuruluşu Bolton'u istifaya çağırıldı. Financial Times'tan Simon Kuper, 4 Nisan'da, "Bir savaş kışkırtıcısı Beyaz Saray'da bulunan Trump'tan gelecek adımlardan kaçınmaya başlamak üzere". "Amerikan Tutuculuğu"nda bir makale "Ulusal Güvenlik Konseyi'nde Bir Deli" başlığını taşıyordu. Salon magazinlerinden birinin haberi "Kana susamış John Bolton, Kuzey Korelileri öldürmeye niyetli".

Bu burjuva eleştirileri şu anda neredeler? Atama hakkındaki başyazıları "Evet, John Bolton Gerçekten Bu Kadar Tehlikeli" başlığını taşıyordu (23 Mart). Görüşmelerin çökmesiyle birlikte şimdi "büyük egolar ve kötü bahisler" diyerek iki tarafı da sorumlu tutuyorlar. ABD'nin KDHC'ye karşı nükleer bir savaş başlatma tehditleri unutulmuş görünüyor.

Pompeo'nun Rolü

Varsayın ki, ABD Hava Kuvvetleri Kuzey Kore'de her iki evden birini bombaladığı ve milyonlarca insan öldüğü zaman, siz 1950'nin başlarında ABD askerleri tarafından yerle yer edilmiş küçük bir ülkeyi temsil ediyorsunuz. Sorumlu bir insan olarak kana susamış bir savaş kışkırtıcısının şimdi ABD başkanına danışmanlık yaptığını okuduğunuzda, ülkenizin savunmasını güçlendirmek için elinizden gelen herşeyi yapmaz mısınız?

Balton hala başkanın ulusal güvenlik danışmanı; fakat Kim Jong Un ile yapılacak buluşmada Trump'a eşlik etmeyecek. Koreliler onunla aynı odada nasıl oturabilirler ki?

Onun yerine, Trump'ın dışişleri bakanı, Times'ın "evdeki yetişkin" diye adlandırdığı ve "Trump'ın Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ile süren pazarlıklarının ilk mimarı" olarak tanımladığı Mike Pompeo vardı.

Fakat görüşmelerde Pompeo tarafından ileri sürülen ABD pozisyonu ne idi? KDHC'nin tüm nükleer silahlarını, malzemelerini, tesislerini ABD ekonomik yaptırımlarının sonlandırılması karşılığında bırakmasıydı.

Koreliler ne istiyor? Kore'ye karşı savaş durumunu sonlandırmak, hala resmi ABD politikası. Tek ateşkes anlaşması, 1953'te yapılan. Savaş durumunda bu hala yürürlükte, ABD, yaklaşık 30 bin askerin Güney Kore'de kalışının devam etmesini istiyor ve bu şekilde istediği her an Kuzey'e bir saldırı başlatabilecek.

Dünyadaki gerçek savaş delileri kim? 2017 itibarıyla, ABD, bir çoğu

uçaklardan, denizaltılardan ve füze rampalarından fırlatılmaya hazır yaklaşık 7 bin nükleer silaha sahipti. Gelin görün ki, buradaki egemen sınıf, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni yıllarca bir nükleer yıkımla tehdit ettikten sonra, Korelilerin

şimdi kendilerini nükleer silahlarla savunmak için teknoloji geliştirmelerinden şok olmuş gibi davranıyorlar.

ABD yaptırımları kaldırmak için sunduğu, bir kelimesi dahi ülkeye karşı askeri baskının kaldırılmasını içermeyen tekliflerin, ki bunlar aslında uluslararası hukukun ihlali, KDHC halkının köleleştirilmesi anlamına gelir, Koreliler tarafından kabul edilmesini nasıl bekleyebilir?

Açık olan sonuç şudur ki, Pompeo

tarafından hinlikle dile getirilen ABD "teklif"i, görüşmeleri ortadan kaldırmak anlamına geliyordu. Fakat önde gelen kapitalist medya kuruluşlarından hiçbirini bunu söylemeyecektir. Ya da Trump'ın diğer sorunlardaki süper gerici duruşunu ve bariz ikçiliğini ve cins ayrımcılığını eleştiren hiçbir Demokrat Parti lideri de bir şey söylemeyecektir; fakat Kore konusunda yönetimle aynı çizgide olacaklardır.

Aslında ABD egemen sınıfı ve Demokrat Parti, her ne kadar bu zor gibi görünse de, Kuzey Kore hakkında olumlu herhangi bir şey söylemeye sıra gelince, Trump'ı sağdan eleştirdiler.

Bütün ABD mediasında aynı kelimeleri tekrar ve tekrar kullanarak KDHC'yi en aşağılayıcı ifadelerle resmetmek, standart bir prosedürdür. Bunlar aynı zamanda ABD askerlerinin Güney Kore'de Kuzey tarafından tehdit edilen halkı savunmak için bulunduğu yalanını sürekli tekrarlarlar.

Fakat bu yalan geçen yıl Güney Kore'deki Olimpik Oyunlar sırasında, güneyin halkı samimi bir şekilde Kuzey ve Güney'in ortak bir bayrak altında birlikte yürüyen atletik takımlarına hoşgeldin dediğinde suya karışıp kayboldu.

KDHC ve Vietnam Arasındaki İlişkiler

Buradaki medyada çok az yer alan Kim Jong Un'un Hanoi'ye seyahatinin bir başka yönü daha vardı. Fakat bu, hem Vietnam halkı hem Kore halkı hem de dünyanın her tarafındaki sosyalizm için mücadele veren insanlar için önemliydi. Bu, Kore'nin Japon sömürge egemenli-

ğinden kurtuluşuna liderlik eden, 1950-53 ABD savaşına karşı direnişin örgütleyicisi, efsane önder Kim İl Sung'un 1964'te Vietnam'a yaptığı ziyaretten bugüne bir KDHC lideri tarafından Hanoi'ye yapılan ilk ziyareti. Koreli lider bu ziyarete aynı derecede efsane olan Vietnam'ın Fransız sömürge egemenliğinden ve daha sonra ABD işgalcilerinden kurtuluşu mücadelesinin önderi Ho Chi Minh ile buluşmuştu.

1 Mart'ta Kim Jong Un, Ho Chi Minh Mozolesi'ne ve Hanoi'deki Vietnam Savaşı Anıtı'na ve Birleşik Devletlerle savaşta bağımsızlık ve sosyalizm için mücadele ederken ölenlerin anısına çelenk bıraktı. Vietnam devlet başkanı Nguyen Phu Trong, Kim Jong Un ve Kore delegasyonu şerefine bir ziyafet verdi.

Bu iki Asya ülkesi, Batılı Emperyalist güçler tarafından bölünmüşlerdi. İkisi de, Pentagon tarafından korkunç bir insan ve maddi kayba uğratıldı. İkisi de hala emperyalizmin egemenliğindeki dünyada nasıl hayatta kalabileceklerini ve sosyalist gelişmelerini güçlendireceklerini hesaplamak zorundalar.

Vietnam ve Kore halkı ileriye doğru gidebilmek için her şeyi yapıyorlar. Soru şu: Burada, ABD'deki insanlar, süper zengin egemen sınıfın karları için yapılan savaşların bir daha olmaması için Bolton gibi savaş delilerinin, aynı şekilde daha sahtekar fakat aynı derecede tehlikeli olan Pompeo gibi "evdeki yetişkinler"nin elinde kalmamak için ne yapabilirler?

* Workers World'de 16 Mart tarihinde yayınlanan Deirdre Griswold'un makalesidir.

Çeviri Kolektifi

KÜBA REFERANDUMU: Bazıları İçin Aldanış Diğerleri İçin Onay

ÇEVİRİ

Küba, 25 Şubat'ta yeni Küba Anayasası'nı destekleyen bir zaferi müjdeleyen seçimlere gitti. Katılım oranının bu kadar yüksek olması sürpriz olmamalıydı.

Sonuçlar referandumdan bir gün sonra 25 Şubat'ta, Pazartesi öğleden sonra saat 4'te açıklandı ve mükemmeldiler. Bununla birlikte, halkın anayasa taslağını yenileme imkanının olduğu (ki yaptılar ve onu "sol"a çektiler!) tartışmaların sürdüğü sırada geçen Eylül-Ekimde benim Küba'ya yaptığım seyahate ve Ocak'ın sonu ve Şubat'ın başı gibi Havana'ya yaptığım seyahate dayanarak, bu pozitif sonuçlara hiç de şaşırmadım.

Kampanya ve oy verme işlemleri çok güç koşullar altında gerçekleşti. Pozitif bir sonuç çıkmasına karşı olan ABD'deki ve Küba'nın kendi içindeki çok değişik kesimler, Küba'nın sosyalist seçeneğine karşı ideolojik, politik ve kültürel savaş vermek için yakın tarihin en zalim örneklerini oluşturdu.

Örneğin Havana'daki eski bir Kübalı diplomat ve akademik devlet görevlisi, oylamadan hemen önce tüm medyada boy verdi ve "Tüm bu propaganda (Evet için) insanların evet oyu vermesi için güçlü bir baskı ve eğer siz hayır oyu veriyorsanız, sizinle ilgili bir yanlışlık vardır imajı yarattı... Buradan diyebil-

rim ki, eğer siz hayır oylarını, boş oy pusulalarını ya da geçersiz oyları, katılmayanları üst üste eklerseniz toplamda %20-30 arası bir yerde olacaktık... Bu, kullanılan oyların sadece %60'ının 'evet' olduğu anlamına gelecekti. Ve geçerli oylar %70 ve %80 arasında olacaktı; %97 değil (1976 yerel referandumunda olduğu gibi)... Ülke o günden bugüne değişti."

İlkin, hiç kimse 1976 referandumunun sonuçlarıyla (yaklaşık %97 seçmenin %97'si anayasadan yanaydı) 2019 referandumunununkileri karşılaştırmaz. Böyle yapmak bilerek ya da bilmeyerek var olan süreci itibarsızlaştırmada çitayı yükseltme amacına hizmet eder. 2019 yılıyla karşılaştırıldığında 1976'nın tarihsel koşulları tamamen farklıdır ve bu kısa yerin konusunun çok ötesindedir.

Gerçekte, her beş yılda bir yapılan ulusal seçimlere katılım, 1993 yılından beri düşüyor. 1998'de %99,57'den %98,35'e, 2003'te %97,64'e, 2008'de %96,89'a, 2013'te en belirgin düşüşle %90,88'e ve 2018'deki son seçimlerde daha güçlü bir inişle %82,9'a.

Yukarıda aktarılan ilk kaynak olarak aynı damarda, Havana'da "hayır" için ya da en azından katılmama (ya da her neyse) için aktif bir şekilde kampanya yürüten akredite olmuş bir yabancı gazeteci, Küba'nın "de-

ğiştigi" ve sosyalizmden uzaklaşmaya başladığı peşin hükümlü sanısında bahse tutuşuyordu (Bu arada, Küba'nın seçim sürecine müdahale etsin diye kimse bu gazeteciye görevlendirmede!). Şöyle başlıklar geçti: "Kübalılar, anayasa oylamasında eşi görülmemiş bir muhalefetin dile gelmesini umuyorlar" ve şöyle içerde şeyler: "Yeni anayasa karşı olanlar, oyların"

%25'ine ulaşabilir, bir Kübalı analist söyledi, asıl yükseliş, sayılmış oyların düşük basit rakamlarından olacak."

Üçüncü bir örnek, CNN Havana muhabirinin cesaret ettiği şu başlık: "Sosyalizmin bir geleceği var mı? Kübalılar sandığa gidiyorlar" şöyle devam ediyor: "Milyonlarca Kübalı 'evet' demeye hazırlanıyor-ya da Havana öyle umuyor."

"Havana umuyor" derken? Sanki milyonlarca Kübalı anayasa tartışmalarına katılmamış, gerçekte onlar, sosyalizme daha yaklaşıyor diye "değiştirmemiş"

ve hatta taslakta çıkarıldığı halde komünizm idealini yeniden eklemişler gibi...

ABD bakış açısıyla yönlendirilen Kübalıların gerçekten sosyalizmi istemeyeceklerini dikte eden bu medya anlayışı, "evet" oyunun Kübalılara hükümet tarafından zorla dayatıldığı

zorlar! Büyük Birader izliyorsa! Bunun gibi daha bir çok örnek var.

Sonuçlar nedir ve neden bu falcılar yanılıyorlar? Bunlar yerel seçim kurullarında resmi oy sayımı ulusal çelgesine göre sonuçlar (Bizzat kendim 1997-98 ve yine 2007-8 seçimleri sırasında tanık oldum, daha şeffafi bulunamaz): Katılım oranı: seçmenlerin %84,4'ü
Evet: % 86,85
Hayır: % 9
Boş ya da hatalı: %4,5
Katılım oranı yukarıda bahsedilen 2018'de yapılan en son genel seçimlerde % 82,9 olarak kaydedildenden daha yüksek. Seçimlere karşı yürütülen medya savaşının 2018'de yapılan en son ulusal parlamento seçimlerinde 2019 Şubat referandumunda olandan daha az saldırgan olduğu akıldan tutulmalı. Bu kültürel savaş dört başı mamur referandum sürecinden önce başladı. Böylece, tersi koşullara rağmen, 2019 Şubat katılım oranı bir videoda dolaşan hükümet yapımı bir videoda, eski Küba casusu ve bir defasında ABD'de mahkum olan Gerardo Hernandez bahsi yükseltiyor: "Ben 'evet' oyu vereceğim; çünkü iki grup var: 'evet' ve 'hayır' diyor'. 'Bizi 'Hayır' oyu vermeye çağırıyorlar; Küba'nın hain düşmanlarıdır." Oo, Kübalılar çok korku-

zorlar! Büyük Birader izliyorsa! Bunun gibi daha bir çok örnek var.

Sonuçlar nedir ve neden bu falcılar yanılıyorlar? Bunlar yerel seçim kurullarında resmi oy sayımı ulusal çelgesine göre sonuçlar (Bizzat kendim 1997-98 ve yine 2007-8 seçimleri sırasında tanık oldum, daha şeffafi bulunamaz): Katılım oranı: seçmenlerin %84,4'ü
Evet: % 86,85
Hayır: % 9
Boş ya da hatalı: %4,5

Katılım oranı yukarıda bahsedilen 2018'de yapılan en son genel seçimlerde % 82,9 olarak kaydedildenden daha yüksek. Seçimlere karşı yürütülen medya savaşının 2018'de yapılan en son ulusal parlamento seçimlerinde 2019 Şubat referandumunda olandan daha az saldırgan olduğu akıldan tutulmalı. Bu kültürel savaş dört başı mamur referandum sürecinden önce başladı. Böylece, tersi koşullara rağmen, 2019 Şubat katılım oranı bir videoda dolaşan hükümet yapımı bir videoda, eski Küba casusu ve bir defasında ABD'de mahkum olan Gerardo Hernandez bahsi yükseltiyor: "Ben 'evet' oyu vereceğim; çünkü iki grup var: 'evet' ve 'hayır' diyor'. 'Bizi 'Hayır' oyu vermeye çağırıyorlar; Küba'nın hain düşmanlarıdır." Oo, Kübalılar çok korku-

zorlar! Büyük Birader izliyorsa! Bunun gibi daha bir çok örnek var.

Çok önemli bir faktör: 1976 referandumu o zaman henüz var olmayan sosyal medya üzerinden ABD'nin yönlendirdiği medya saldırılarıyla bu kadar ilgilenmek zorunda değildi. Bununla birlikte, en önemli sonuç: %86,85 "evet" ve %9

"hayır"dır. Bu çok güçlü bir çoğunluğu temsil ediyor.

Buradan benim ilk değerlendirmem şu ki, bazıları tarafından umulduğu tipte bir değişim olmamasına rağmen Küba gerçek anlamda "değiştirdi" ve değişim süreci devam edecek. Ağustos'un ortalarından Kasım'ın ortalarına kadar taşrada yapılan tartışmalar ve bizzat referandum kampanyası düşünüldüğünde Küba'nın daha sosyalist bir modele doğru değiştiği ve değişmekte olduğu görülebilir.

Bu, onların "pembe dalga" dedikleri bazı düşüncelerin öldüğü ve küle döndüğü düşüncelerinin bir tekrarı olabilir mi? Referandum oylaması, Bolivarçı Devrim'in "insani yardım" adı altında 23 Şubat'ta ABD yönlendirmesiyle yapılan darbe girişimine karşı kazandığı inanılmaz zaferle aynı hafta sonuna denk geldi.

Bu, Küba ve Bolivarçı Devrim'in düşmanlarının yüreğine korku salan değişimler tarafından temsil edilen Latin Amerika ve Karayipler'de yeni bir uyanışın parçası olabilir mi? Olaylar hızla gelişirken, önümüzdeki hafta ve aylarda göreceğiz. Ben iyimserim.

* Kanadalı bir gazeteci, yazar ve eğitimci olan Arnold August'un TeleSUR'un sitesinde 26 Şubat 2019'da yayımlanan makalesinden çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi